I. S. FLETCHER

CAPCANA

J. S. FLETCHER

CARCANA

J. S. FLETCHER

CAPCANA

ROMAN POLIȚIST

CARTEA UNIVERSALĂ S R L
1991

Cu automobilul prin noapte

Marshall Allerdyke, holtei încă la patruzeci de ani, bărbat de o mare energie corporală și spirituală, era cunoscut ca un bogat fabricant de stofe din Bradfort. La 12 mai 1914, pe la ceasurile 11 seara, cobora dintr-un accelerat în gara acelui oraș. Venea din Manchester, unde lucrase toată ziua în înfrigurarea afacerilor. Abia pusese piciorul pe ultima treaptă și șoferul său, un flăcău chipeș, în livrea verde închis, îi și apucă geanta cu o mînă, iar cu cealaltă întinse stăpînului său un plic.

— Menajera dumneavoastră m-a însărcinat să vă predau plicul acesta numaidecît, zise el. Cuprinde o telegramă sosită azi la ora patru — n-a putut să v-o trimită, deoarece nu știa exact unde puteați fi găsit în Manchester.

Allerdyke apucă plicul, îl rupse și scoase telegrama. Apoi se apropie de un felinar și citi :

„De pe bordul vaporului Perisco.

63 mile NNO. de Spurn Point, 12 mai, ora 2,15 p.m.

Ajung probabil diseară la Hull și voi înnopta în hotelul gării, înainte de a-mi continua călătoria spre Londra. Poți veni numaidecît acolo ? Aș vrea să-ți vorbesc într-o afacere extrem de importantă.

James".

Alleryke citi telegrama de două ori, o îndoi încet, cu grijă, și o băgă în buzunar. Apoi aruncă o privire pe ceasornicul gării și se adresă șoferului

— Gaffney, zise el, în cît timp poți să mă duci la Hull ?

Șoferul nu arătă nici o mirare la întrebarea aceasta. Era în slujbă de ani de zile la Allerdyke și cunoștea hotărîrile curioase ale acestuia.

— La Hull ? răspunse el. Un moment, domnule ! Drumul e prin Leeds, Selby și Howden. În linie dreaptă ar fi vreo șaizeci de mile, dar după Selby sînt tot felul de viraje. Eu zic că putem ajunge în patru ceasuri !

— Benzină e suficientă ? întrebă Allerdyke, coborînd peronul. Bun. La cîte ai cinat ?

— La zece domnule, răspunse Gaffney prompt.

— Trage mașina la intrarea hotelului, porunci Allerdyke.

Șoferul porni prin ieșirea principală a gării.

— Mai mănîncă ceva, Gaffney, zise el. Cere cîteva sandviciuri sau altceva — o să facem drum lung.

Allerdyke, în vreme ce șoferul mînca, luă un whisky cu gheață și se așeză într-un fotoliu lîngă focul din cămin. Mai scoase o dată telegrama și o citi. Și pe cînd citea îl cuprinse mirarea de ce vărul său, trimițătorul, dorea să-i vorbească tocmai acum. James Allerdyke, becher și el, și ceva mai tînăr decît Marshall, se ocupa de cîțiva ani cu diferite speculațiuni comerciale în Europa nordică, îndeosebi în Rusia. Fusese de curînd la Petersburg și se întorcea acum prin Stokholm și Christiania, unde, de asemenea, avea legături comerciale. Dar Marshall Allerdyke știa sigur că vărul său nu-i va vorbi de aceste afaceri.

Nu era încă ora douăsprezece cînd Allerdyke, înfășurat într-un pled moale, se cuibărea comod într-un colț al luxosului său automobil și dădea lui Gaffney semnalul de pornire. Avea darul de a putea adormi la orice oră, și adormi și acum numaidecît. Dormi o bună bucată de drum, fără să-și dea seama că Gaffney trecea prin Leeds și cartierele lui mărginașe, apoi pe drumul spre Selby și spre Howden. Dar pe străzile tăcute din Howden Allerdyke se rezi brusc și observă că mașina se oprise. Gaffney tocmai răspundea la întrebarea unui alt șofer, a cărui mașină venise din partea opusă. Allerdyke privi într-acolo și văzu înăuntru automobilului străin o domnă înfășurată în blănuri groase.

— Ce e, Gaffney ? întrebă el, lăsînt jos geamul și scoțînd capul.

— Dumnealui mă întrebă cum ar putea să treacă mai bine peste Ouse, răspunse Gaffney. Îi spuneam că în apropiere se află două plute, dar acum nu lucrează nici una.

— Dar încotro vreți să mergeți ?

— Aș vrea să ajung la linia ferată Great-Northern, răspunse șoferul. Doamna vrea să apuce un rapid spre Scoția.

Fereastra mașinii străine fu și ea coborîtă și doamna privi afară.

Allerdyke văzu, în lumina clară a lunii care cădea pe fața doamnei, că era tînără și frumoasă, să tot fi avut douăzeci și cinci de ani. Ea răspunse cu o înclinare politicoasă la salutul lui.

Permiteți să vă dau unele informații. Aud că ați vrea...

— Un rapid spre Scoția, spre Edimburg, răspunse doamna. Am aflat la sosirea mea în Hull că aș putea ajunge cu mașina un tren de dimineață pe linia ferată Great-Northern. La Doncaster, Selby, York... În care din orașele astea pot ajunge mai degrabă ?

— Aici sîntem în Howden, zise Allerdyke, privind la turnul înalt al vechii biserici. Cel mai bine e să vă continuați drumul pe șoseaua asta spre Selby și apoi spre York.

— Multe mulțumiri, răspunse doamna. Mergem dar direct la York. Cît să fie pînă acolo ?

— Nici un ceas, răspunse Gaffney în locul stăpînului său. Și aveți o șosea foarte bună.

Doamna dădu din cap, Allerdyke își ridică șapca de voiaj, iar mașina cea străină se depărtă. Allerdyke însă îl opri pe Gaffney cînd acesta voi să pornească și scoase proviziile ce le luaseră cu ei.

— Două și jumătate, zise, scoțînd ceasul din buzunar. Ai mers foarte bine, Gaffney. Să îmbucăm și să bem ceva. Ciudat ! s-o ia cineva cu automobilul peste cîmp ca să ajungă acceleratul sooțian pe linia principală.

— Poate nu mai pleacă noaptea trenuri din Hull, răspunse Gaffney.

— Cînd ajungi la Hull să tragi la hotelul gării.

Ațipi chiar cum ieșiră din Howden și nu se mai trezi decît în momentul cînd mașina se opri la intrarea hotelului, în Hull. Portarul de noapte îl întîmpină.

— Bagă automobilul în garaj, Gaffney, și dormi cît vrei, am să-ți trimit vorbă cînd voi avea nevoie de dumneata.

Apoi spre portar :

— Se află la dumneavoastră un domn James Allerdyke ? A venit ieri seara cu vaporul din Christiania, după cîte știu.

Portarul de noapte îl conduse în hotel și apoi în birou.

Marshall Allerdyke se informă de noul sosit.

— Domnul de care întrebați a lăsat o carte de vizită pentru dumneavoastră.

Allerdyke luă cartea de vizită, pe care omul o scosese dintr-un raft, și citi rîndurile scrise în pripă :

„Dacă pici în cursul nopții, urcă numaidecît în camera mea — nr. 263 — și bate. Scoală-mă. Trebuie să-ți vorbesc negreșit. J. A.".

Allerdyke vîrî cartea în buzunar și se adresă portarului.

— Vărul meu mă roagă să mă duc numaidecît în camera lui. Arată-mi, te rog, drumul. Știi din întîmplare cînd a sosit ? întrebă el cînd urcau scara. Tîrziu ?

— Un pasager de pe „Perisco" nu ? întîmpină portarul de noapte. Au tras la noi mai mulți de pe vaporul acela. A acostat la opt și jumătate. Pe la nouă cred că vărul dumitale a fost aici.

Allerdyke își aminti acum de automobilul străin cu care se întîlnise la Howden.

— A sosit aici și o doamnă, care a plecat cu mașina în mijlocul nopții ?

— A, doamna ! exclamă portarul de noapte cu un zîmbet tăios. Am avut de furcă cu cucoana aceea. Era și ea una din pasagerele de pe „Perisco" ; venise o dată cu ceilalți, a ocupat o cameră și s-a dus liniștită sus. Pe la douăsprezece și jumătate mă pomenesc cu ea că-mi spune că vrea să plece mai departe. Și pentru că nu mai umblau trenuri, a cerut un automobil, ca să apuce acceleratul de Selby sau Doncaster. Ați dat undeva de ea ?

— Am întîlnit-o cu mașina pe șosea, răspunseAllerdyke scurt. Nu era cumva o străină ?

— Se prea poate să fi fost străină, răspunse portarul de noapte, că ce-i trăznea prin cap trebuia în ruptul capului să se facă. Aici e camera.

Se opri în fața ușii unei odăi situate cam la mijlocul coridorului lung și bătu încet.

Să sperăm că vărul dumneavoastră nu are un somn prea greu.

— Se trezește totdeauna la cel mai mic zgomot, răspunse Allerdyke. Stătu o clipă și trase cu urechea dacă vărul său s-a mișcat.

— Mai bate te rog o dată, stărui el, cînd după un minut nu se auzi nimic. Ceva mai tărișor !

Potarul de noapte repetă, cu vădită nemulțumire, bătaia în ușă ; destul de tare, pentru un om cu somnul obișnuit. Dar nu veni nici un zgomot din cameră, nici cînd, pentru a treia oară, bătu tare de tot. Allerdyke deveni nerăbdător și neliniștit.

— Dacă se află într-adevăr în cameră, atunci i s-a întîmplat ceva. Ascultă, domnule, trebuie să descui ușa. Mai ai altă cheie ?

— Cheia o fi în broască pe dinăuntru, răspunse portarul de noapte. Dar avem în birou o cheie unică pentru toate ușiile astea. Să mă duc s-o aduc ?

— Adu-o ! zise scurt Allerdyke. începu să se plimbe agitat prin gang, iar omul porni în fugă după cheie. Ce să însemne acest somn ciudat, de buștean, al vărului său ?

James Allerdyke nu era un om să se îmbete sau să ia narcotice, și din cîte știa despre dînsul sărea în sus la orice zgomot.

— Bizar ! repetă el, tot plimbîndu-se în sus și în jos. Dar poate că nici nu se află în cameră !

Deschiderea ușoară a unei uși îl făcu să se uite într-acolo. Prin semilumina coridorului văzu un domn care se uita țintă la el — un om cu un păr neobișnuit de mare și cu o barbă enormă, care holbă un moment ochii cu ciudă asupra lui Allerdyke și închise apoi ușa odăii sale tot atît de încet cum o deschisese, Allerdyke fără voie pusese în acest timp mîna pe clanța ușii, apăsînd-o.

Ușa se deschise, deci nu era încuiată !

Allerdyke respiră adînc, trecînd pragul. Era deprins cu rosturile de prin hoteluri și știa unde se afla comutatorul. Ridică mîna, îl găsi și răsuci. Cînd lumina inundă camera, rămase împietrit de groază. În fața lui, în fotoliu, ședea, complet îmbrăcat, cu capul dat pe spate, vărul său. Și era mort, nu-ncăpea nici o îndoială. Mort de-a binelea.

Mortul

Un minut întreg Marshall Allerdyke rămase nemişcat, holbînd ochii spre sinistrul chip tăcut al celui ce sta în fotoliu.

— Dar bine, James, ce-i cu tine ?

Dar pe cînd rostea vorbele acestea ştia foarte bine că James nu va mai răspunde niciodată. Dacă cineva avea curajul să-şi arunce numai o privire pe trăsăturile înţepenite ale feţei lui, sau să atingă trupul acela nemişcat ca o statuie, îşi dădea imediat seama că James Allerdyke nu numai că era mort, dar că moartea survenise de mai multe ceasuri.

Nu ne putem închipui ceva mai paşnic ca această liniştită odaie de hotel. Allerdyke îl cunoştea pe vărul său ca pe un bărbat foarte ordonat, ceea ce dovedea şi această cameră, în care se instalase numai pentru o noapte. Lucrurile lui de toaletă se aflau aliniate pe lavoar ; pijamaua era întinsă peste perne ; geamantanul de mînă sta deschis pe un scaun la piciorul patului, iar pe covoraşul de lîngă pat pantofii de noapte. Un pardesiu atîrna de un cuier fixat pe uşă, un halat pe acelaşi cuier ; pe un scaun într-un colţ îşi găsise loc pledul de voiaj, împăturit cu îngrijire. Ochiul ager al lui Marshall Allerdyke surprinse toate aceste mici amănunte ; pe urmă îşi îndreptă iarăşi atenţia spre mort.

James era aşezat într-un jeţ mare de piele, lîngă o masă rotundă, care se afla într-un colţ al camerei. Purta un costum gri de pînză şi era complet îmbrăcat, afară de una din ghete — cea stîngă —, pe care şi-o scosese. Moartea îl surprinsese pe neaşteptate. Un cearcăn vînăt se vedea sub ochi şi buza de sus era şi ea învineţită ; dar încolo faţa liniştită şi palidă nu avea nimic care să te înspăimînte. Mortul şedea acolo într-o poziţie atît de comodă, încît, cu toată completa nemişcare, puteai să crezi că era cufundat într-un somn vîrtos şi adînc.

Allerdvke auzi pe coridor paşii portarului de noapte, care se întorcea, şi se repezi afară.

— Sst ! zise el aproape mecanic. Aici s-a... știam eu că trebuie să se fi întîmplat ceva. Vărul meu e mort !

Portarul de noapte, de surprindere, scăpă cheia pe care o adusese.

— Mort ! repetă el șoptit. Dînsul ? Dar bine, arăta sănătos tun.

— Iaca e mort, zise Allerdyke. E aici în cameră, mort. Intră !

Ușa de unde apăruse mai devreme omul cu părul vîlvoi se deschise din nou, și capul se ivi din nou. Cînd îi văzu pe cei doi ieși cu totul afară. Era într-o pijama de noapte.

— Ceva nu-i în regulă ? întrebă, apropiindu-se. Dacă e cineva bolnav, eu sînt medic. Vă pot fi de vreun ajutor ?

Allerdyke se întoarse brusc și-l examină pe străin. Nu se dumirea bine dacă are de-a face cu un englez sau cu un om de alt neam ; i se păru că accentul lui avea o ușoară nuanță străină. Dar tonul vocii era foarte prietenos.

— Vă sînt foarte îndatorat, răspunse Allerdyke. Venisem anume aici ca să mă întîlnesc cu vărul meu și-l găsesc mort. Se pare chiar că e mort de o bună bucată de vreme. Deoarece sînteți doctor, v-ați putea da seama mai bine.

O luă înainte, ceilalți doi îl urmară. La vederea mortului, bărbosul scoase un strigăt de surprindere.

— Oh, făcu el. Mr. Allerdyke !

— L-ați cunoscut, așadar ? întrebă Marshall. Ați fost cumva împreună cu el ?

Celălalt, care se aplecase asupra cadavrului, pipăindu-i ușor mîna și fața, se îndreptă și confirmă din cap.

— Am călătorit cu el din Christiania pînă aici. Îl întîlnisem acolo — într-un hotel. Pe vapor am vorbit adesea cu dînsul, și l-am prevenit.

— Prevenit ? întrebă Allerdyke. În ce privință ?

— Se surmena, lucra prea mult, răspunse doctorul liniștit. După cîte mi-a povestit, trebuia să presupun că duce o viață prea încordată. Și observasem la el simptomele unei boli de cord.

— Nu zău, exclamă Allerdyke mirat, l-aţi găsit suferind. Eu l-am considerat omul cel mai sănătos din lume.

— Cred şi eu, zise doctorul. Profanul adeseori nu vede ceea ce sare în ochi medicului experimentat. Iată chiar aici o dovadă !

Arătă spre chipul mortului, la care portarul tot se mai holba cu teamă.

— Vasăzică credeţi că a murit de moarte naturală. Nu bănuiţi că ar putea fi altceva la mijloc ?

Doctorul clătină liniştit din cap.

— Cred că a murit din pricina inimii. Vedeţi, îşi scotea tocmai ghetele. E cam corpolent. A simţit o crampă violentă, s-a aplecat şi a murit.

— Şi a murit, repetă Allerdyke. Ce trebuie făcut în asemenea cazuri ? Presupun că ştiţi mai bine.

— Va fi o anchetă a autorităţilor, firește, răspunse doctorul. Pot să fac eu în locul dumneavoastră declaraţiile necesare — căci mai rămîn cîteva zile aici în Hull. Dar — pentru moment — cel mai potrivit lucru este să vă puneţi în legătură cu antreprenorul hotelului şi vă mai sfătuiesc să trimiteţi după un medic local. Cadavrul trebuie pus în pat. Mă îmbrac repede şi apoi vă stau la dispoziţie.

— Vă sînt într-adevăr recunoscător, zise Allerdyke. Permiteţi să vă întreb cum vă numiţi ?

— Numele meu e Lydenberg, răspunse străinul. Am să vă dau mai pe urmă cartea mea de vizită. Dar eu cu cine am onoarea ?

— Mă numesc Marshall Allerdyke, răspunse celălalt. Sînt vărul mortului. Îl socoteam un om extraordinar de rezistent şi de vînjos.

— O să chemaţi aşadar şi un alt medic ? stărui dr. Lydenberg. Asta ar fi în orice caz mai liniştitor pentru dumneata.

— Da, voi face şi lucrul acesta, răspunse Allerdyke. Apoi portarului Scoală pe antreprenorul hotelului şi roagă-l să vină aici. Caută pe şoferul meu şi spune-i că am nevoie de el. Cît despre medic, cunoşti vreunul, dar din cei mai buni ?

— Stă unul numai la zece minute de aici, răspunse portarul de noapte. Doctorul Orwin din Coltman-street

pe el în chemăm de obicei la nevoie. O să trimit numaidecît pe cineva după el.

Trimite, te rog ! porunci Allerdyke. Dar mai întîi cheamă-mi șoferul — am nevoie de el. Spune-i ce s-a întîmplat.

El aștepta, fără a lua ochii o clipă de pe vărul mort, pînă ce pașii lui Gaffney se auziră pe coridor. Allerdyke îi făcu semn să intr-en cameră și apoi închise ușa în urma-i.

Gaffney, zise el, vezi cum stau lucrurile. Mr. James mort — l-am găsit în fotoliul acesta, așa cum îl vezi. A murit de mai multe ceasuri, se pare. Un doctor, care stă în una din camerele de alături — un străin, pe cît cred —, e de părere că vărul meu ar fi murit de o boală de inimă. Am trimis și după un alt doctor. Pînă atunci vreau să examinez ce lucruri are cu el vărul meu. Să punem tot ce am găsit asupra lui, valori, hîrtii și altele, în geamantanul lui.

Poate că James într-adevăr murise de un atac la inimă ; poate că era la mijloc ceva cu totul deosebit, o crimă. Trebuia oricum să știe exact ce avusese mortul la el în momentul fatal ? Pe măsuța de toaletă se afla alt geamantan. Allerdyke îl deschise și scoase tot ce conținea : un fular de mătase, o șapcă de voiaj, o carte, cîteva ziare din străinătate, un dicționar rus, o sticluță și mărunțișurile multe și neînsemnate pe care un călător le cumpără pe bord sau pe uscat. Apoi îi spuse lui Gaffney să-i golească mortului buzunarele.

Nici în buzunare nu găsiră mare lucru un ceas cu lanț, chei, un monoclu, un portmoneu cu aur, monedă măruntă de argint, o sumă însemnată în bancnote englezești și străine, scrisori și hîrtii, un carnet de notițe — asta era tot. Allerdyke examina și punea lucrurile în geamantanul de mînă.

— Asta-i tot, domnule, spuse șoferul. Allerdyke găsi cheița geamantanului, îl încuie și-l puse pe prichiciul căminului. Apoi cercetă cufărul de călătorie, care sta la piciorul patului, îl încuie și pe el și vîrî legătura de chei în buzunar. Îndată după aceasta sosi dr. Lydenberg și antreprenorul hotelului, cu fața îngrijorată. El prezentă pe un domn mai în vîrstă, ce-l urma, doctorul Orwin.

După ce lungiră pe pat cadavrul lui James Allerdyke, cei doi medici începură o convorbire şoptită. Allerdyke luă mai la o parte pe hotelier.

— L-ai văzut pe vărul meu cînd a sosit ieri seară ? întrebă el.

— Nu cînd a sosit, ci mai tîrziu, cînd lua masa de seara. Voia să ştie dacă se afla permanent un portar de noapte. Îmi spunea că aşteaptă un prieten, care putea sosi la orice oră din noapte, şi că ar vrea să lase pentru el un bilet. Acela erai dumneata, probabil, domnule ?

— Exact, răspunse Allerdyke. Şi cum arăta în momentul acela ? Cît să fi fost ceasul cînd ai vorbit cu el ?

— Să fi fost aproape zece, zise hotelierul. Cum arăta ? Părea în cea mai bună dispoziţie trupească şi sufletească. Am rămas ca trăznit cînd am aflat adineauri că este mort. Nu mi s-a întîmplat să văd un om atît de sănătos. Părea...

Bătrînul medic veni acum spre Allerdyke.

— După cele ce mi-a comunicat doctorul Lydenberg, şi după o cercetare superficială a corpului, înclin să cred că domnul acesta a murit de-o slăbiciune a inimii, zise el. Vor urma desigur şi cercetările justiţiei şi nu-i exclusă o autopsie. Sînteţi rudă ?

— Sînt vărul lui, răspunse Allerdyke. Cumpăni o clipă, apoi spuse

— Nu credeţi că e la mijloc o otrăvire ?

Dr. Orwin strîmbă buzele şi privi ceva mai atent pe omul care întreba.

— Credeţi că s-ar fi otrăvit singur ? Aveţi vreo dovadă ?

— El sau altcineva. Eu nu pot pricepe cum a putut muri de inimă. Nu s-a plîns niciodată în viaţa lui de inimă. Era un bărbat vînjos, energic. În orice caz aş dori siguranţă deplină.

— Ei, disecţia o să aducă claritate deplină, mormăi doctorul Orwin. Dacă aţi binevoi să ne lăsaţi cîteva minute singuri, zise Orwin lui Allerdyke, am putea să procedăm la un examen mai minuţios şi să vă dăm deslușiri mai precise.

Allerdyke, printr-o scurtă înclinare, dădu a înţelege că se-nvoieşte. Însoţit de hotelier şi de Gaffney, părăsi

cameră. Luă cu sine micul geamantan de mînă care cuprindea lucrurile ce le găsise în cameră.

3

Note despre o ducesă...

Allerdyke, părăsind camera, rugă pe hotelier să-i dea o odaie care să comunice cu cea în care va sta Gaffney. Va fi silit să rămînă în hotel pînă la terminarea anchetei parchetului și va lua și măsuri pentru înmormîntarea vărului său. Hotelierul îl conduse într-un apartament de trei camere, la capătul aceluiași coridor. Allerdyke le închirie, trimise pe Gaffney să aducă unele lucruri din automobil, și mai opri pe hotelier pentru o scurtă convorbire.

— Presupun, zise el, că ieri ați primit mai mulți pasageri de pe vaporul din Christiania.

— Cincisprezece pînă la douăzeci.

— Ai văzut întîmplător pe vărul meu vorbind cu cineva ?

Hotelierul ridică din umeri. Nu era sigur, avea însă o vagă amintire, ca și cum l-ar fi văzut pe Mr. Allerdyke conversînd cu pasageri de pe „Perisco".

— Știți cum se-ntîmplă, urmă el. Sosesc tot felul de pasageri — stau pălăvrăgind în grupuri prin hol. Parcmi-se că l-am zărit vorbind cu doctorul care e acum în cameră cu doctorul Orwin apoi cu o doamnă, care venise și ea cu vaporul.

— Te rog, înțelege-mă, zise Allerdyke. Deocamdată nu sînt deloc mulțumit de explicația ce o dau cei doi doctori. Pot avea, firește, dreptate — probabil au chiar dreptate. Cu toate astea aș vrea, aș ține să știu tot ce s-a întîmplat, și bineînțeles mă interesează mai cu seamă persoanele cu care vărul meu a fost în ultimele ore împreună.

— Să sperăm că nu a lipsit nimic din cameră, zise hotelierul întrebător și neliniștit.

— După cîte știu, nimic, răspunse Allerdyke.

— Vreți, domnule, să anunț poliția ? întrebă hotelierul.

— Pentru moment, nu, răspunse Allerdyke. În orice caz nu înainte ca acești medici să fi indicat ceva precis ; au rămas să-l mai examineze o dată. Aveți o listă a pasagerilor ?

— Sînt înscriși toți. Lista o puteți examina oricînd.

— Mai pe urmă, zise Allerdyke. Mai întîi aș vrea să cercetez mai de aproape lucrurile găsite. Trimite-mi te rog îndată o cafea.

Cum plecă hotelierul, el deschise geamantanul de mînă. Mai înainte de toate, ținea să cerceteze lucrurile pe care le avusese văru-său prin buzunare. Obiectele de valoare nu-l interesau mai deloc. După părerea lui era absolut limpede că — în ipoteza unei crime, și bănuiala i-a venit numaidecît — motivul nu putea fi jaful. James avea totdeauna cu sine bani mulți — era foarte bogat — și Gaffney găsise la el o groază de bani. James mai purta un ceas scump cu lanț și două inele prețioase cu briliante ; acestea nu dispăruseră. Dar nu putea fi totuși vorba de-o jefuire de alt soi, mai fină, mai neobișnuită ? James avea afaceri mari și planuri mari — putea să fi avut acțiuni de valoare, hîrtii, documente secrete, fiind implicat și în mai multe patente, așa că se putea să fi fost urmărit și ucis pentru a i se fura hîrtiile. Erau la mijloc multe posibilități, nu numai aceea — atît de greu de admis — că James ar fi murit de o boală de nimeni pînă atunci cunoscută.

Marshall Allerdyke simțea cum îi creștea bănuiala că la mijloc nu putea fi lucru curat. El și cu James crescuseră împreună și în răstimul de treizeci și cinci de ani nu stătuseră despărțiți mai mult de cîteva luni. Deci nici un om pe lume nu-l cunoștea mai bine ca el pe James. Niciodată James nu se plînsese de vreo boală sau de vreo indispoziție, și nici nu stătuse vreodată la pat. În ceea ce privește presupusa slăbiciune a inimii, Allerdyke își aminti acum că de cîțiva ani James contractase o asigurare pe viață și cu acest prilej fusese supus unei riguroase examinări medicale. Doctorul îl declarase absolut sănătos, de-o sănătate cum rar se întîlnește. Și tot așa susținea și hotelierul, care-l văzuse aseară.

Allerdyke nu-și putea birui sentimentul că în spatele morții subite a lui James trebuie să se ascundă un mister, deși nu putea aduce argumente în favoarea acestei

ideea? Să fi urmărit cineva pînă aici și să-l fi suprimat într-un chip tainic?

Ei asta-i! exclamă el, cu ciudă, căutînd să alunge obsesia acestor gînduri. Toate astea vin de acolo că mi-am bătut în cap ideea unei crime. Și pe ce, mă rog, se întemeiază această bănuială. Chiar pe nimic!

Ei, dar iată aici hîrtiile pe care Gaffney le scosese din buzunarele mortului, iată carnetul lui de notițe zilnice. În orice caz era bine să le răsfoiască — poate va afla ceva.

Luă deci carnetul, îl răsfoi pînă ajunse la ziua cînd James pornise din Bradford în călătoria sa spre Rusia. 30 martie. Alesese calea pe continent, prin Berlin și Viena, și în amîndouă aceste orașe își întrerupsese voiajul. De la Petersburg se dusese la Moscova, unde stătuse o săptămînă. Toate astea reieșeau clar din fugitivele notițe cu creionul din carnetul său. După aceea se înapoiase de la Moscova la Petersburg, rămînînd acolo paisprezece zile. Veni în fine voiajul de întoarcere prin Reval, unde a îmbarcat pe un vapor pentru Stockholm; de la Stockholm o luase pe uscat pînă la Christiania. Și după coborîrea de pe vapor, aici la Hull, își găsise moartea bizară și neașteptată.

Marshall Allerdyke, deși nu avea directă legătură comercială cu vărul său, îi știa oarecum planurile și hotărîrile, căci James, față de cei care avea încredere, vorbea foarte deschis. De aceea și recunoscu multe din numele de firme înscrise în carnet; cu unele era și el în contact de afaceri. Tot cercetînd carnetul găsi trei scurte însemnări. Se refereau toate la a doua sa ședere în Petersburg, cea de paisprezece zile:

18 aprilie Întîlnit ducesa.
20 aprilie Luat masa la prînz cu ducesa.
23 aprilie Ducesa luat masa de seară cu mine.

Aceste note erau o enigmă pentru Allerdyke. Vărul James fusese în ultimii trei ani cel puțin de două ori în Rusia, dar niciodată nu pomenise ceva despre vreo cunoștință cu o ducesă. Cine era deci această doamnă cu care James era atît de intim, încît prînzea și cina cu ea? James îi scrisese de două ori în timpul acestui ultim voiaj al său — una din scrisori era datată din 24 aprilie, dar nu-i pomenise nimic de vreo ducesă. Allerdyke căută în zadar vreo explicație și ajunse în sfîrșit la presupoziția

că poate nici nu era vorba de o ducesă veritabilă. James, care avea o ușoară slăbiciune față de societatea doamnelor și sta în legătură cu cercuri teatrale, făcuse poate cunoștința vreunei actrițe, cîntărețe sau dansatoare și-i dăduse în glumă porecla măgulitoare de „ducesă".

Asta era tot ce putu scoate din carnetul de însemnări zilnice. Era ca și nimic. Dar mai rămîneau foile celelalte și cîteva scrisori. Allerdyke se puse metodic pe citit. Erau puține, căci James obișnuia să distrugă tot ce nu era important. Legate la un loc cu un gumilastic, se dovediră simple documente de afaceri, fără o deosebită importanță pentru cazul de față. Numai o telegramă îi trezi interesul ; spre uimirea lui Allerdyke se pomenea în ea și de ducesă. Depeșa, expediată la 21 aprilie, ora unsprezece dimineața, din Londra, glăsuia

„Mr. James Allerdyke, Hotel Grand Monarch
St. Petersbourg

Primit depeșa dv. Dacă ducesa consimte să vă încredințeze obiectele de preț spre transportare personală la Londra, voi rezolva totul repede și satisfăcător. Am un client distins și galanton, în oraș, pînă la mijlocul lui mai.
Franklin Fullaway, Waldorfhotel London".

Iscălitura era a doua surpriză. James nu pomenise niciodată față de vărul său de Franklin Fullaway. Și totuși acest Franklin Fullaway telegrafia cum numai un vechi cunoscut de afaceri ar fi putut-o face. Iar ducesa era desigur cea din însemnările din carnet. Apoi, era vorba de obiecte de preț — probabil giuvaeruri de mare valoare, care au fost încredințate spre a fi transportate la Londra lui James. Dacă James le-a adus cu sine, unde erau acum ? Pe cît putuse stabili Allerdyke, vărul său nu mai avusese alte bagaje în afară de cele pe care le scotocise el cu șoferul său. Unde putuseră rămînea atunci lucrurile de preț încredințate de ducesă lui James ?

În momentul acela se auzi bătăi în ușă și cei doi medici intrară.

— Am aflat de la hotelier că sînteți în odaia asta, Mr. Allerdyke, zise doctorul Orwin. Am examinat mortul încă o dată și înclinăm spre părerea pe care am exprimat-o. Dacă sînteți așadar de acord, mă voi pune imediat

în legătură cu autoritățile. Voi dispune transportarea cadavrului și voi purta de grijă să i se facă autopsia. Cum doctorul Lydenberg are treburi în acest oraș, care-l vor reține cîteva zile, îmi va fi de ajutor, și desigur că veți fi și dumneavoastră mai liniștit dacă vom cere și asistența unui alt medic. Aș propune pe doctorul poliției locale. Dacă vreți, așadar, lăsați asupră-mi totul.

Vă las în seamă toate aceste lucruri, zise Allerdyke. Vă sînt foarte recunoscător, dar vreau să fiu sigur de cauza morții vărului meu. Vreți să dispuneți transportarea cadavrului ? Atunci am să trec să arunc o ultimă privire asupra mortului.

Doctorii îl salutară și plecară, iar Allerdyke împlini ce spusese. Cu toată bărbăția lui, cînd se plecă asupra cadavrului vărului său și-i puse o mînă pe fruntea rece, lacrimi îi umplură ochii.

Dacă s-a săvîrșit vreo mișelie asupra ta, murmură el, dacă e la mijloc o crimă — te voi răzbuna, prietene ! Pe Dumnezeu, jur !

Se stăpîni și se smulse cu greu din emoția lui. Întorcîndu-se, zări ceva ce strălucea, jos, pe marginea covorașului din fața căminului. Se repezi spre obiect și-l ridică — era catarama de aur a unui pantof de damă, incrustată cu diamante veritabile, deși mici.

4

Mr. Franklin Fullaway

Allerdyke luă prețiosul obiect, se duse cu el în camera sa și-l examină cu deamănuntul. Catarama era într-adevăr de aur ; micile pietre erau, recunoscuse îndată, diamante veritabile. Două concluzii deosebite puteau să tragă dintr-asta : — una că stăpîna pantofului era o femeie care iubea lucrurile frumoase și scumpe ; cealaltă — că era oarecum neglijentă și nici măcar nu observase cît de slab se ținea prețioasa cataramă de pantoful ei. După aceea se apucă să examineze serios o altă chestiune, mai importantă : cum se face că această cataramă se găsea în camera lui James Allerdyke ? De cîtă vreme zăcea acolo ? Cînd fusese posesoarea lucrului pier-

dut pentru ultima oară în acea cameră ? Intrase ea acolo după ce James Allerdyke sosise şi se instalase în hotel ?

Îşi dădu numaidecît seama că se puteau da diferite răspunsuri acestor întrebări. Catarama ar fi putut aparţine unei locatare mai vechi a odăii. Dar un obiect atît de sclipitor ar fi scăpat el atenţiei oricît de superficiale a servitoarei care măturase şi dereticase ? Nu l-ar fi zărit agerul observator care era James Allerdyke ? Ei, dar toată problema asta se putea lesne limpezi. N-avea decît să întrebe cît stătuse goală camera înainte de instalarea lui James în ea. O chestiune şi mai importantă era dacă posesoarea cataramei fusese în cameră între ora nouă a serii din urmă şi ora cinci dimineaţa ? De aici se năşteau alte întrebări Ce căutase acolo ? Cine era ea ? Allerdyke, îşi sorbi repede cafeaua, pe care chiar atunci i o adusese un chelner, şi coborî la biroul hotelului.

Îi ieşi înainte hotelierul, cu o telegramă în mînă.

— Pentru vărul dumeavoastră, domnule, zise el, înmînîndu-i-o. Sosită în momentul acesta.

Allerdyke deschise încet depeşa, şi îl izbi iscălitura Franklin Fullaway.

„Comunicaţi-mi cînd sosiţi azi în staţia Kings Cross. Voi veni să vă iau. E foarte important ca amîndoi să vizităm imediat pe clientul meu".

Această comunicare purta aceeaşi adresă pe care Allerdyke o găsise şi pe cealaltă depeşă — Waldorfhotel — şi se hotărî să telegrafieze neîntîrziat lui Franklin Fullaway. După oarecare cumpănire, scrise şi se duse singur la oficiul telegrafic, care se afla în localul gării. Telegrama suna astfel

„Mr. Franklin Fullaway, Waldorfhotel, London. Telegrama dv. către James Allerdyke a fost deschisă de subsemnatul, vărul său. James Allerdyke a murit subit în timpul nopţii. Împrejurări oarecum misterioase. Ancheta în curs. La răposat am găsit telegrama dv. din 21 aprilie. Aş fi bucuros pentru informaţiuni privitoare la afacerea menţionată în ea sau şi pentru alte comunicări.

Marshall Allerdyke. Hotelul gării Hull".

Se făcuseră între timp ceasurile opt ; afară huruiau tramvaiele electrice iar în hotel începuse forfotcala treburilor zilei. Se vedea că se făceau pregătiri pentru ple-

carea cu trenurile de dimineață, și Allerdyke alergă în birou ca să revizuiască listele de pasageri. Dar o scurtă privire îi arătă inutilitatea acestei căutări.

— Din lista asta nu se înțelege nimic! mormăi el. Oricum — ce pasageri au tras la dumneavoastră de pe „Perisco".

Hotelierul făcu semn contabilului, care aduse mai multe înscrisuri. Allerdyke recunoscu numaidecît numele doctorului Lydenberg, ceilalți pasageri însă îi erau cu totul necunoscuți.

— Dar aseară a fost aici o doamnă care, după cîte mi-a spus portarul, a renunțat la intenția ei de a rămîne peste noapte și a plecat pe la miezul nopții cu un automobil, observă Allerdyke. Care era numele doamnei?

Contabilul îi arătă imediat un nume înscris cu litere drepte, neobișnuit de mari.

Aici, zise el. Miss Celia Lennard — nr. 265.

— Numai două numere mai încolo de camera vărului dumneavoastră — acesta avusese nr. 263.

În toiul nopții a plecat, urmă contabilul. Mă tot chinuia cu întrebări sîcîitoare, cum ar putea ajunge la nord — la Edinburg. Era pe la ora unsprezece și i-am spus că pînă dimineața nu era nici un tren. Apoi am văzut-o urcînd în camera ei, era puțin după unsprezece, cînd tocmai închideam biroul. Se pare că apoi, după cum spune portarul de noapte...

— Știu, știu, îl întrerupse Allerdyke. A găsit cu greu un automobil și a poruncit s-o ducă la o stație a liniei ferate Great Northern; am întîlnit-o și eu pe la ora două și jumătate pe șoseaua națională. Presupun că șoferul ei poate fi găsit — acum trebuie să se fi întors.

— Firește că poate fi găsit, răspunse contabilul. Automobilul e dintr-un garaj care e foarte aproape de aici.

Allerdyke își notă numele garajului și începu apoi cercetări asupra acțiunilor vărului său în timpul serii trecute, informîndu-se de la diferiți salariați ai hotelului — chelneri, cameriste, servitori. Luase masa de seara; vorbise cu unii din musafirii hotelului, se urcase în camera lui — și din tot ce puteau spune oamenii de serviciu nimic din purtarea sau înfățișarea lui nu-i izbise, decît cel mult că arăta foarte robust și sănătos.

Hotelierul, care însoțise peste tot pe Allerdyke în ancheta lui, propuse din nou să se adreseze poliției.

— Nu, încă nu, se opuse Allerdyke. Nu zic că poliția nu are să se ocupe și ea de acest caz, trebuie doar să se facă și o disecție a cadavrului ; dar vreau mai întîi să aștept toate concluziile medicilor.

Tăcu un moment și aruncă o privire pasagerilor care traversau holul cu diferite bagaje.

— E o chestie îndrăcită, bombăni el mai mult ca pentru sine. Dacă e într-adevăr la mijloc un asasinat, criminalul poate să-și vadă liniștit de drum, fără să-l pot reține. În puține ore va dispărea fără de urmă.

Hotelierul ridică din umeri.

— Așa este, și nici poliția nu ar putea face nimic, căci nu există nici o urmă.

— Pînă acum nu, recunoscu și Allerdyke, dar poate să se ivească ceva. Și mai e ceva — în privința doamnei care a părăsit hotelul la miezul nopții. Aș vrea să vorbesc cu camerista care a servit-o. Dar eu singur.

— Am s-o trimit în camera dumneavoastră cum oi găsi-o, răspunse hotelierul.

— Trimite-mi-o după nouă, zise Allerdyke. Pînă atunci trebuie să mai iau o informație.

Căută pe Gaffney și-l trimise la garajul care furnizase mașina Celiei Lennard pentru drumul ei nocturn.

— Vezi de află cît mai multe despre această călătorie, zise Allerdyke. Dar știi, pe ocolite, ca să nu trezești bănuieli.

Gaffney fu repede înapoi. Găsise pe șofer ; tocmai întorsese. O dusese pe doamnă la York, unde ea află pînă la ora nouă dimineața nu era nici un tren Edinburg. Se dusese atunci la hotelul gării din York, să aștepte acolo

Raportul lui Gaffney nu cuprindea lucruri importante, dar se putea deduce că Miss Lennard se grăbea într-adevăr să plece spre nord. În vreme ce Allerdyke cumpănea lucrurile, hotelierul sosi cu o nouă telegramă.

— Doamna de care vorbeam mi-a trimis telegrama asta. Poate vă interesează.

Allerdyke văzu că depeșa fusese expediată cam de vreo patruzeci de minute din York

„Rog spuneți cameristei să caute o cataramă de aur cu diamante, pe care am pierdut-o probabil în hotelul dv. Dacă o găsiți, trimiteți-o recomandat ; adresa Miss Lennard, Bedford Court Mansions 503-a, London".

Allerdyke își notă adresa și stătu în cumpănă dacă trebuia să comunice hotelierului că acea cataramă se află acum în posesia lui. Hotărî să tacă și înapoie depeșa cu indiferență.

— Cred că un obiect atît de prețios se va găsi imediat, zise el. Puteți să nu-mi trimiteți fata numaidecît, să mănînc mai întîi ceva.

Allerdyke se așează în salonul cafenelei și în timp ce mîncă își lunecă privirile peste mesele din jur. O fi știind vreunul din aceștia ceva despre mortul pe care medicii l-au transportat în tăcere ?

Un lucru se limpezise deplin — catarama cu diamante aparține Celiei Lennard, a cărei adresă din Londra și-o notase. Dar cum ajunsese această cataramă în camera nr. 263 ? Hotărît, trebuia s-o vadă pe Celia cît de curînd.

Dar mai înainte mai avea aici de rînduit și de rezolvat multe lucruri importante. Nu isprăvise bine dejunul și i se aduse o telegramă răspuns din partea lui Mr. Franklin Fulaway :

„Cu adîncă durere și uimire am primit știrea dv. Vin imediat Hull. Sosirea ora două. Rog supravegheați pînă atunci sever bagajele vărului, mai ales pachetul sigilat. Extrem de important."

Această înștiințare mărea și mai mult misterul. Un pachet sigilat — ce însemna asta ?

Deocamdată nu-i rămînea decît un lucru — să aștepte. Să aștepte rezultatul noilor examinări medicale, și apoi sosirea lui Franklin Fullaway. Acesta sosi zece minute după ora două. Era agitat, cu o înfățișare tipic americană. De-abia închisese ușa, că-i și puse lui Allerdyke întrebarea

— Scuză-mă, domnule, te simți în siguranță aici ?

5

Bijuteriile ducesei Nastirsevici

Allerdyke, care era un bărbat foarte prevăzător, aruncă o privire cercetătoare asupra celui ce-l întrebase. În fața sa stă un domn înalt, îmbrăcat ireproșabil, un om de vreo treizeci, trezeci și cinci de ani, ai cărui ochi scînteiau de emoție. Evident, Mr. Franklin Fullaway, cu tot

corpul său musculos și umerii săi laţi, era un personaj foarte senzitiv și nervos. Asta se vedea nu numai din mișcările și gesturile lui dar și mai ales din căutătura nerăbdătoare ce o îndrepta asupra lui Marshall Allerdyke, care-și privea musafirul cu o aparentă indiferenţă.

— Mr. Fullaway ? întrebă el liniștit. A, da, firește ! Luaţi loc, Mr. Fullaway. N-aţi vrea să gustaţi ceva ? — e drum lung de la Londra...

— Nimic, nimic, mulţumesc, Mr. Allerdyke, răspunse Fullaway, vădit uimit de rezerva rece a celuilalt. Am dejunat în tren.

— Da, un vagon restaurant e un lucru foarte comod, își dădu cu părerea Allerdyke.

Fullaway aruncă din nou o privire asupra flegmaticului englez.

— Nu știaţi așadar că vărul dumneavoastră aducea niște bijuterii prețioase, întrebă el cu încordare.

— Știu exact, răspunse Allerdyke pe un ton sec, ce avea asupră-i vărul meu și ce se afla în bagajul lui cînd l-am găsit mort în camera sa. Era întocmai ceea ce mă și așteptam să aflu, dar nimic mai mult.

— Nimic mai mult ? Nimic decît ceea ce te așteptai ?

Allerdyke se aplecă peste masă și privi fix pe vizitatorul său.

— Ce v-aţi fi așteptat să găsiţi la el, dacă l-aţi fi aflat în starea în care eu l-am găsit ? Spuneţi-mi, vă rog, ce ?

Americanul era în momentul acela prea agitat ca să poată răspunde.

— Să vorbim deschis, Mr. Fullaway, urmă Allerdyke, în vreme ce punea pe masă hîrtiile găsite asupra mortului. Eu nu vă cunosc, dar presupun că la-ţi cunoscut pe James și că aţi avut afaceri cu el.

— Am cunoscut pe Mr. James Allerdyke și eram de doi ani în legături de afaceri.

— Prea bine, și în ce constă afacerea dumneavoastră ?

— Eu sînt agent general de afaceri, comisionar, în mare un mijlocitor, dacă vrei, răspunse Fullaway. Mijlocesc foarte multe vînzări între comercianţii europeni și cumpărătorii americani — tablouri, rarităţi, bijuterii, antichităţi...

— Înţeleg, zise Allerdyke. Nefiind însă ramura mea, eu nu vă cunosc. Dar acum să vă comunic tot ce știu în

privința întîmplării cu vărul meu. Am găsit telegrama pe care ați trimis-o lui James la Petersburg. La ce anume se referă ? La bijuteriile de care ați pomenit ?

— Întocmai. La nimic altceva.

— Ce bijuterii erau acelea, întrebă Allerdyke.

— Giuvaeruri în valoare de un sfert de milion.

— Ce ? Dolari ?

Fullaway rîse disprețuitor.

— Dolari ? Nu ! pfunzi sterlini ! Două sute cincizeci de mii de pfunzi sterlini, dragă domnule !

— Crezi că le avea asupra lui ?

— Da. Le transporta pentru mine.

— Însărcinat de cine ? întrebă Allerdyke.

— Însărcinat de o doamnă, o ducesă, care căuta un cumpărător pentru ele.

— În cazul acesta, ca să rezumăm chestiunea, zise Allerdyke, dacă vărul meu avea obiectele de preț la el cînd a debarcat aici, înseamnă că a fost jefuit ?

— Jefuit, și în acest scop asasinat, da ! afirmă Fullaway.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul cu ochi măriți. Apoi Allerdyke desfăcu hîrtiile, în fața sa, pe masă.

— Cel mai bine ar fi să-mi povestiți tot ce știți privitor la această afacere, zise el liniștit. Atunci am putea cădea de acord cum să procedăm mai departe.

— Bucuros, exclamă americanul. Scoase din buzunar mai multe telegrame și le puse pe masă. Ultima oară l-am văzut la sfîrșitul lui martie la Londra, cînd îmi comunică, între altele, că se pregătea să plece în Rusia. La 20 aprilie am primit depeșa asta din Petersburg „Ducesa Nastirsevici ar dori cumpărător pentru bijuteriile sale, prețuite de expert, în diferite rînduri, la un sfert milion pfunzi. Pot aranja ca să transport personal giuvaerurile spre vedere cumpărătorului, dacă sînt șanse de vînzare imediată. James Allerdyke".

Cum am primit această înștiințare de la vărul dumneavoastră, m-am gîndit imediat la un client foarte serios — Mr. Delkin din Chicago, a cărui fiică avea să se căsătorească în curînd cu un nobil englez. I-am telegrafiat lui James Allerdyke în ziua de 21 aprilie.

— Fără îndoială, trebuie să fie telegrama aceasta, zise Allerdyke.

— Chiar asta, zise americanul. Bun, știți așadar ce i-am depeșat. Și aici iată și răspunsul lui, foarte scurt : „De acord — urmează detalii, telegrafic — țineți clientul ferm" ! N-am mai auzit nimic de atunci despre el pînă joia trecută, 8 mai, cînd am primit telegrama astălaltă, din Christiania, din parte-i : „Sper să sosesc luneа viitoare la Hull. A doua zi voi fi la Londra. Aranjați întîlnire cu clientul dv. Am toate mărfurile la mine". Ei, nu-i așa, Mr. Allerdyke ? ultimele cinci cuvinte nu pot avea alt sens decît că aducea giuvaerurile. Și cum nu le-ați găsit printre lucrurile lui — atunci ce au devenit ? Bijuterii în valoare de două sute cincizeci de mii de lire sterline !

— Cine e ducesa Nastirsevici ?

— Ducesa nu e, cum știu din întîmplare, chiar rusoaică neaoșe, ci numai prin căsătorie. E o compatrioată a mea, Helen Hamilton, vestită dansatoare.

Allerdyke clătină negativ din cap.

— De asemenea lucruri nu m-am interesat niciodată, zise el. Era mai degrabă amator de așa ceva James.. Așadar o fostă dansatoare ? Căsătorită cu un duce ?

— Acum douăzeci și cinci de ani, răspunse Fullaway. Prin dansul ei își cîștigase o avere mare, pe care a plasat-o mai ales în perle și diamante. Mai știu că din căsătoria ei a rezultat un fiu, pe care-l iubește cu patimă. Presupun că moșiile bătrînului duce sînt greu grevate de ipoteci, și prin vînzarea pietrelor scumpe voia să le degreveze, pentru a înlesni fiului ei o viață lipsită de griji bănești.

Allerdyke își țuguie nedumerit buzele, frecîndu-și bărbia.

— Ce nu pot pricepe, zise el, e faptul că ea a încredințat o valoare de un sfert de milion de lire sterline unui om pe care, oricum, abia îl cunoștea.

— Conform telegramei lui din Christiania avea la el giuvaerurile. În privința asta nu mai încape nici o îndoială. Dar chestia e, unde sînt acum ?

Allerdyke sări în sus

— Vărul meu ți-a vorbit vreodată de ducesă, înaintea ultimului său voiaj în Rusia ?

— Da, a pomenit o dată că a cunoscut-o întîmplător, răspunse Fullaway. Cum ea și eu sîntem compatrioți, lu-

crul m-a interesat, firește. El mi-a spus numai că ar fi întîlnit-o în Rusia.

— Ei, da, zise Allerdyke pe gînduri. A fost doar de multe ori în Rusia, și a cunoscut acolo fără-ndoială multă lume, de care nu avea de ce să-mi vorbească.

El se așează iar pe scaun.

— Ei, dar ce facem acum? Desigur a fost asasinat mișelește de vreo bandă! Dar cum? Și cine să fi fost ucigașul, sau poate ucigașa?

— Probabil că a fost otrăvit, zise Fullaway. N-ai descoperit ceva urme? În genere, în ce situație ai găsit mortul?

Allerdyke își apropie scaunul de vizitator.

— Am și uitat să vorbesc cu dumneata de asta, zise el.

Îi făcu americanului un scurt dar complet raport privind tot ce făcuse din momentul primirii telegramei vărului său. Fullaway îl ascultă cu mare atenție.

— Trebuie să găsim numaidecît pe doamna aceea, zise el hotărît. Pe această Celia Lennard. Socotesc că e absolut necesar.

— Și eu cred tot astfel, încuviință Allerdyke. Dar e oare de admis ca o femeie care a furat într-un hotel obiecte în valoare de un sfert de milion de lire sterline să telegrafieze hotelierului pentru o cataramă de pantof, fie și încrustată cu diamante, și să-și dea adresa?

— Eu, pentru moment, nici nu vreau măcar să presupun că ea e hoața, afirmă Fullaway. Vreau și trebuie s-o găsesc, ca să-i pun o întrebare simplă. Ce căutase în camera lui Allerdyke? Căci am o idee.

— Care?

— Ideea mea e că Miss Lennard a venit ieri în camera lui ca să vadă bijuteriile ducesei Nastirsevici. Vărul dumitale înțelegea prea bine ce efect putea să facă asupra unei femei asemenea comori. Și apoi...

Dar în momentul acela intră un chelner, după ce bătuse la ușă, și anunță pe doctorul Orwin, care se ivi în prag, dar se opri văzînd că Allerdyke nu e singur.

Portretul primadonei

Ochiul ager al lui Marshall Allerdyke observă numaidecît că medicul are să-i facă o comunicare importantă şi că voia să vorbească numai cu el.

— Un amic al răposatului meu văr, îl recomandă Allerdyke pe Mr. Franklin Fullaway, sosit chiar acum din Londra şi nerăbdător ca şi mine să afle adevărul.

Medicul se înclină înaintea lui Fullaway şi se aşeză pe scaunul oferit.

— Am procedat la autopsia cadavrului, zise el. Doctorul Lydenberg, doctorul Quillet, un medic legist local şi eu. Examinarea a fost atentă şi scrupuloasă.

— Şi rezultatul ? întrebă Allerdyke nerăbdător. E la fel cu cel pe care mi l-aţi comunicat după prima cercetare a cadavrului ?

Faţa medicului se întunecă puţin, vocea lui luă un ton misterios.

— Cei doi colegi ai mei, zise el, au fost de acord că moartea a fost cauzată de o sincopă bruscă a inimii dintr-o pricină naturală. Au dovezi suficiente pentru opinia lor. În ceea ce mă priveşte eu nu găsesc deloc exclusă posibilitatea ca Mr. James Allerdyke să fi fost otrăvit.

Nici unul din cei doi nu făcu vreo mişcare sau vreo observaţie la această ciudată comunicare şi după o pauză Doctorul Orwin continuă în felul său calm, măsurat :

— Acum se prea poate ca eu să mă înşel — colegii mei în orice caz aşa cred. Dar şi ei sînt de părere că trebuie să păstrăm anumite organe spre a fi examinate. Dar bănuiesc că nu se va găsi nici măcar urma vreunei otrăviri, cu toate că vărul dumitale putea prea bine să fi fost suprimat prin otrăvire.

— Printr-o otravă volatilă ! exclamă Fullaway.

Orwin aprobă din cap.

— Exact ! zise el. Sînt otrăvuri — ştiinţa le cunoaşte foarte precis — care produc moartea fulgerător şi nici cel mai ager medic n-ar putea descoperi apoi cea mai slabă urmă. Totul, după părerea mea, depinde de...

El tăcu din nou şi privi iscoditor pe Marshall Allerdyke.

— Da, da, exclamă acesta tulburat. Terminați-vă gîndul, dragă doctore !

— Se pune problema — rosti Orwin încet și hotărît — dacă sînt într-adevăr motive pentru care să fi căutat cineva să-i ia viața vărului dumneavoastră. Asta firește ar întări bănuiala.

Allerdyke sări în sus și bătu pe Fullaway pe umăr.

— Vino un minut, te rog, dincolo, zise el arătînd spre ușa camerei sale de dormit. Scuză-ne, doctore, aș vrea să vorbesc un moment cu domnul. Ascultă, urmă el după ce duse pe american dincolo și închisese ușa după ei. Ai priceput ce a zis. Să-i spunem tot ? Ori să păstrăm tăcerea deocamdată ? Ce crezi ?

— Povestește-i și cere-i cel mai strict secret, răspunse Fullaway, după o scurtă chibzuință. Eu cred că bănuiala lui e întemeiată.

— Firește că e întemeiată, zise Allerdyke cu un rîs amar.

Conduse pe american în camera cealaltă.

— Doctore, zise el, nimic nu trebuie să se afle încă, dar vărul meu avea la el aseară cînd a tras aici la hotel — avem motive serioase ca să credem — giuvaeruri ce reprezentau o mare avere, pe care le transporta la Londra din partea unei ducese ruse spre a le preda domnului Fullaway. Ele nu au fost găsite însă în bagajele sale. Mr. Fullaway și cu mine nu avem cea mai mică îndoială că a fost prădat.

— Era mare valoarea acestor bijuterii ?

— Destul de mare pentru a interesa nu numai un om, ci chiar o bandă întreagă.

— Atunci sînt convins, zice medicul, că bănuiala mea este întemeiată. Evident că acești bandiți l-au urmărit aici, au reușit să-i strecoare o otravă volatilă și mortală și au pătruns apoi în camera lui. Aveți vreo urmă, fie și cît de mică ?

— Numai aceasta, răspunse Allerdyke, și începu să-i spună povestea cu catarama de aur, adăugînd și părerea lui Fullaway.

— Nu prea e mare lucru, nu ?

— Trebuie în orice caz să vorbiți cu această femeie, zise doctorul. Vărul dumitale a invitat desigur pe Miss Lennard în camera lui ca să-i arate aceste giuvaeruri — ceea ce firește ar proba că el le mai avea la el. Ca să

mă întorc la ancheta oficială — ea a fost stabilită pentru mîine dimineața la ora zece. V-aș sfătui să lăsați lucrurile să treacă mîine ca o procedură pur formală. Să nu pomeniți de bănuiala pe care o aveți pînă nu veți fi găsit pe Miss Lennard. La a doua expertiză — care se va face după vreo opt sau zece zile — aveți tot timpul să spuneți tot ce trebuie spus. Dar vă trebuie un avocat legal, și eu am și depășit drepturile mele, dîndu-vă aceste îndrumări procedurale.

— Vă sînt nespus de îndatorat, doctore, zise Allerdyke. Poate sînteți și așa de amabil ca să ne indicați numele și adresa unui avocat valoros.

Doctorul Orwin scrise un nume și o adresă și își luă rămas bun. După ce-l văzu plecat, Allerdyke zise lui Fullaway

— Să mergem la avocat și să telegrafiem ducesei ruse. Cum să dăm însă de adresa ei ?

— Aici în Hull trebuie să fie desigur un consulat rusesc, își dădu cu părerea Fullaway.

— O idee bună ! zise Allerdyke. Am să mă pun apoi în legătură, prin telefon, cu adresa din Londra a Celiei Lennard. De aici s-a dus firește la Edinburg ; cum însă în telegrama ei către hotelier își dă adresa din Londra, e probabil că nu avea să stea mult în Edinburg și putem cere informațiuni la Londra. Să mergem.

După convorbirea lor cu avocatul, care dovedi numaidecît un deosebit interes pentru cazul acesta, trimiseră o lungă telegramă la Petersburg. Allerdyke avu o convorbire telefonică cu menajera Celiei Lennard din Londra, și apoi amîndoi se duseră pe vaporul care transportase pe James Allerdyke din Christiania ca să ia informațiuni de la căpitan și de la secund. Rezultatul tuturor acestor osteneli fu neînsemnat. Personalul de pe „Perisco“ nu observase nimic suspect în ținuta și comportarea pasagerilor. Țineau minte că-l văzuseră pe James Allerdyke stînd de vorbă cu mai multe persoane, între care cu Miss Lenard și cu doctorul Lydenberg ; dar nu observaseră nimic neobișnuit. Menajera Celici Lennard le spuse că stăpîna ei se află la Edinburg și că o așteaptă peste vreo săptămînă. Spre seară sosi și un răspuns de la ducesa Nastirsevici, care confirma că James Allerdyke se afla în posesia bijuteriilor ei, și vestea în același timp plecarea sa spre Anglia. Va călători pe linia Berlin—Ca-

lais și voia să întîlnească pe Mr. Franklin Fullaway în hotelul lui din Londra.

Avocatul aprobase sfatul doctorului Orwin în privința atitudinii lor în fața anchetei autorităților. Secretul fu păstrat. Chiar și reporterul gazetei locale nu putu nota decît că în hotelul gării un domn decedase subit. Deoarece cauza morții nu putuse fi stabilită cu siguranță absolută, s-a dispus a se examina unele părți organice ale cadavrului. Marshall Allerdyke și Fullaway erau la prînz în trenul care-i ducea la Edinburg.

— Se poate ca tot voiajul nostru să nu aducă nimic, zise Allerdyke îngrijorat. De unde putem ști dacă vom putea măcar găsi pe femeia asta la Edinburg.

— Ei, Edinburg nu e cine știe ce mare oraș, zise Fullaway. Cred că în cîteva ore dăm de ea, dacă mai e cumva în oraș.

Își scoase liniștit o tabacheră plină de țigări, își alese cu grijă una mai verzuie, pe care, în contrast ciudat cu obișnuita sa nervozitate, o aprinse tacticos.

— Îmi pare, zise el, că am picat într-o afacere ciudată și complicată. Eu îmi închipui problema cam așa: cineva a aflat întîmplător că vărul dumitale călătorește cu bijuteriile ducesei spre Anglia. L-a urmărit deci, pas cu pas, în tot voiajul, afară numai dacă...

Fullaway tăcu și privi pe celălalt, cercetător.

— Afară numai dacă ce? întrebă Allerdyke contrariat.

— Dacă hoții nu l-au așteptat acolo la Hull.

Dar demersurile pentru găsirea Celiei Lennard merseră mai puțin anevoie decît crezuseră. Coborînd pe peronul gării în Edinburg, Allerdyke scoase o exclamație de uimire în fața unui afiș ilustrat cu portretul unei femei neobișnuit de frumoase.

— Ia te uită! strigă el. Asta-i ea! Înțelegi? E femeia pe care o căutăm. Omule, am găsit-o.

Fullaway se întoarse și căscă ochii mari, nu atît la portret, cît la literele groase ale afișului

ASTĂ SEARĂ LA ORA 8
ZÉLIE DE LANGARDE

SOPRANA DE CELEBRITATE MONDIALĂ
REÎNTOARSĂ DIN MOSCOVA ȘI PETERSBURG.
SINGURUL CONCERT ÎN EDIMBURG

Impresarul disperat

Fullaway citi afișul și începu apoi să rîdă.

— Așadar misterioasa doamnă care trecea ca o fantomă în miezul nopții în automobil, Miss Lennard de la hotelul din Hull, nu-i alta decît marea, unica, incomparabila Zélie de Longarde ! exclamă el.

Stătu o clipă gînditor, apoi adăugă

— La opt începe concertul, și acum este trecut de șapte. Dînsa fără îndoială își face pregătirile, ca să apară la rampă, așa că îmi pare mai potrivit s-o lăsăm pînă după concert.

Allerdyke se învoi.

— O să predăm lucrurile noastre la biroul de bagaje a gării, zise Fullaway. Apoi îmbucăm ceva la iuțeală în restaurantul gării și mergem direct la concert.

Peste cîteva minute comandaseră ceva și mîncau tăcuți.

— Un lucru e sigur, zise Allerdyke, care sfîrșise primul sprijinindu-se de speteaza scaunului. Această Miss Lennard sau domnișoară de Longarde nu are bijuteriile.

— N-am crezut niciodată că ea a furat giuvaerurile spuse Fullaway. Dar ceea ce aș vrea să știu este dacă le-a văzut ? Și în ce împrejurare le-a văzut ? Ai, cred, la dumneata catarama pantofului.

— Aici, în buzunarul vestei ! răspunse scurt Allerdyke.

— Asta-i de ajuns ca să ne putem introduce la dînsa, zise Fullaway. Nu că ar fi absolut necesar, căci eu am mai fost cu dînsa în legături de afaceri. Și ce e mai ciudat e că și atunci tot de bijuterii fusese vorba ; mijlocisem vînzarea renumitului colier de perle al lui Pinkie Pell domnișoarei de Longarde. Ai auzit desigur despre perlele astea ?

— Niciodată ! răspunse Allerdyke. Nu e branșa mea. Și apoi cine e Pinkie Pell ?

— Pinkie Pell era o foarte cunoscută artistă de varieteu, care după o strălucită carieră decăzuse cu totul și fusese nevoită să-și vîndă tot ce avea de preț. Ai să vezi colierul în astă seară ; îl poartă la toate concertele, după cîte știu, și l-a plătit cu 7 500 pfunzi.

— Dar acum trebuie să ne grăbim, altminteri nu mai căpătăm locuri bune, zise Allerdyke.

Plătiră și ieșiră repede.

Fullaway zise :

— O să profităm de pauză. Serata va fi dirijată de maistrul de concert Ernest Weiss. Îl cunosc pe Weiss, ne va înlesni după primul număr al artistei o întrevedere.

— E un mare avantaj să ai lîngă tine pe cineva care cunoaște pe toată lumea, zise Allerdyke.

— Meseria mea cere să cunosc cît mai multă lume, răspunse Fullaway. Dar iată că am ajuns. Numai să căpătăm locuri bune, căci nu sîntem în costum de seară.

Allerdyke zîmbi. După părerea lui, un om cu bani putea merge oriunde, și bani avea întotdeauna destui în buzunar. Luă asupră-și cumpărarea biletelor, și după cîteva explicații el și tovarășul său fură conduși la niște locuri rezervate, în fața unei estrade pline de flori. În jur erau doamne și domni, elegant îmbrăcați, care măsurau cu priviri disprețuitoare pe cei doi străini în haine de stradă.

Fullaway desfăcu programul și-și aruncă privirea asupra celor ce urmau să se producă în acea seară. Maestrul Ernest Weiss era o personalitate și numai artiști consacrați obișnuiau să evolueze în concertele dirijate de el. Și azi se aflau nume cunoscute în program — un tenor renumit, un violonist, artist preferat, un foarte prețuit specialist în cîntece vechi scoțiene și alții. Cel mai important nume din program era, firește, cel al Zéliei Longarde, care la Paris și la Londra, la Berlin și la Moscova, la New York și la Melbourne era cunoscută sub numele de „regina cîntului".

— E a cincea, observă Allerdyke, care-și privea indiferent programul. Ei, pe cît se pare, o să fim nevoiți să ascultăm și pe ceilalți patru.

Ascultară deci cu o răbdare primele patru numere. În sfîrșit respirară ușurați.

Un fel de tăcere plină de încordată așteptare părea că străbate întreaga sală, și se vedea cum toți se pregăteau s-o acopere cu aplauze pe Zélie de Longarde, de cum va apărea pe scenă. Dar trecu un minut, două minute, trei minute, și apăru pe scenă un bărbat, care-și dădea cea mai mare osteneală să zîmbească curagios și liniștitor, lucru ce nu-i reușea cu nici un chip. Era un domn îm-

brăcat elegant, blond, după toate probabilitățile un german, care veni la marginea scenei și se înclină politicos.

— Weiss ! șopti Fullaway. Este ceva ce nu-i tocmai în ordine. Privește-i fața — se află în mare încurcătură.

Directorul concertului aruncă o privire mută, rugătoare spre sala plină.

— Doamnelor și domnilor, domnișoara de Longarde n-a sosit încă de la hotel. Pînă va veni vă rog să-mi îngăduiți să vă prezint numărul următor al programului.

Spectatorii primiră oarecum liniștiți și cu bună dispoziție vestea. Artistul următor, cîntărețul care debuta cu cîntece populare scoțiene, fu acoperit cu aplauze entuziaste și trebui să mai interpreteze cîteva bucăți suplimentare. După aceea, urmă o nouă și foarte penibilă pauză. Cînd în sfîrșit — mai întîi la galerie, dar apoi și la parter — începură să se facă observate semne zgomotoase de nerăbdare, Weiss veni iar pe scenă

— Doamnelor și domnilor, spuse el, vă rog de mii de ori să mă iertați. Domnișoara de Longarde tot nu a sosit. Ne-a comunicat că a fost jefuită — că i s-au furat absolut toate bijuteriile din casetă. Am rugat-o. Ea mi-a răspuns — ah, nici nu pot repeta ce mi-a răspuns ! Scurt — rămîne la hotărîrea ei nu găsește bijuteriile, nu cîntă ! Doamnelor și domnilor. Mă duc s-o implor în genunchi pe domnișoara să vină cu mine ! După ce Weiss se retrase și un violoncelist pletos se ivi pe scenă, Fullaway se ridică, trăgînd după sine pe Allerdyke. O luă înainte spre o ușă lăturalnică, șopti ceva servitorului teatrului și fu condus pe o altă ușă de-a dreptul pe scenă, unde Weiss se pregătea să-și îmbrace paltonul. Maestrul de concert făcu o mutră mirată, văzîndu-l pe american.

— Ah, dragul meu Mr. Fullaway, exclamă el. Ești aici ? Ai auzit ? Nu vrea să cînte pentru că i-au dispărut bijuteriile ! Ea...

— La ce hotel locuiește domnișoara de Longarde ? întrebă Fullaway calm.

— La Hotel Caledonia ! răspunse Weiss. Tocmai mă pregăteam să pornesc într-acolo ! Sînt ruinat dacă dînsa nu cîntă. Ruinat — pierdut !

— Vino repede, mergem cu dumneata ! zise Fullaway.

După cîteva minute, cei trei se aflau la hotel. Urcară o scară și se găsiră înaintea unei femei frumoase dar ex-

trem de agitate, care vorbea cu voce tare cu un hotelier desnădăjduit şi cu cîţiva domni care aparţineau evident poliţiei.

8

Caseta de bijuterii

La apariţia celor trei, domnişoara de Longarde îşi întrerupse torentul de cuvinte grele, apoi se repezi la directorul de concert cu un gest ameninţător.

— Ieşi afară, Weiss ! strigă ea, lovind cu piciorul în podea. Pleacă îndată şi cîntă-le dumneata spectatorilor.

Tăcu deodată, deoarece îl recunoscu pe Fullaway.

— Dumneata ? exclamă ea. Ce te aduce aici ? Şi domnul cu care ai venit, nu l-am întîlnit oare pe drum, în mijlocul nopţii, cînd veneam încoace ?

— Domnişoară, zise Fullaway înclinîndu-se adînc, dă-mi voie să-ţi amintesc că în împrejurările de faţă judecata calmă e cel mai bun lucru. Poate ne vei spune mai întîi ce s-a întîmplat. Apoi vom începe cercetările, iar dumneata şi Mr. Weiss veţi pleca spre sala de concert. Te aşteaptă o sală arhiplină. Publicul e entuziast.

— Curios mai eşti — îl întrerupse primadona, care tremura din tot trupul. Ce am pierdut ? Am pierdut toate bijuteriile mele, şi pînă acum nimeni nu mi-a spus cum le-aş putea găsi.

Zicînd aceasta aruncă din nou o privire distrugătoare hotelierului şi celor doi detectivi.

— Poate că nu le-ai explicat încă ce să caute, urmă Fullaway, liniştitor. E colierul lui Pinkie Pell ?

Primadona, care făcuse un pas spre dormitorul ei, se întoarse dispreţuitoare.

— Colierul lui Pinkie Pell ? Am pierdut totul ! Toate bijuteriile mele !

Ea arătă cu un deget delicat şi tremurător spre o casetă cu capacul ridicat de pe masa din camera ei. Allerdyke urmări direcţia degetului şi văzu o lădiţă simplă de lemn lustruit, cu un mîner de bronz. Putea să fi conţinut o maşină mică de scris, putea să fi fost o cutie de medicamente ; dar nimănui nu i-ar fi trăsnit prin minte s-o ia drept altceva.

— În ea mi-am păstrat întotdeauna bijuteriile, fiecare în cutiuța ei, zise ea. Și mai erau aici cînd am părăsit Christiania acum cîteva zile. Și de atunci, nici măcar o clipă n-am scăpat din ochi caseta. Dar cînd am deschis-o astă seară, era goală. Am făcut tot ce-am putut. I-am spus și hotelierului, am spus și celor doi polițiști, dar nici unul nu-i în stare să-mi dea un sfat rezonabil. Poate că ai putea să-mi dai dumneata ?

Și dispăru, trîntind ușa în urma ei. Cei șase bărbați care rămăseseră locului se priviră unul pe altul. Apoi vorbi unul dintre polițiști, clătinînd din cap și zîmbind nervos

— Pînă în prezent nu ne-a dat nici un alt amănunt, decît că a fost jefuită. Așa pretinde dînsa. Poate...

— Dă-mi voie o clipă, îl întrerupse Fullaway. Să așteptăm pînă ce va pleca la concert, apoi vom putea vorbi în liniște. Presupun, se adresă el hotelierului, că dumitale ți-a comunicat cel dintîi paguba suferită ?

— A comunicat aceasta întregii lumi, ca să zic așa, răspunse hotelierul cu un rîs sec. Nu se mai află acum nimeni în tot hotelul care să nu știe de pățania ei — a avut ea grijă de asta. Și nu mă pot dumiri, oricît mi-aș bate capul, cum de a putut fi jefuită aici, de vreme ce aproape n-a părăsit camera ei de ieri după amiază de cînd a sosit. De ce n-or fi luat oare hoții și caseta ? De ce ?

— Ai dreptate ! îl aprobă Fullaway. Dar mai întîi de toate trebuie să purtăm de grijă ca domnișoara să plece la concert, abia apoi ne vom putea începe cercetările. Weiss, trebuie s-o lași să cînte în partea a doua a programului printre cei dintîi, pentru ca să se poată întoarce aici cît mai curînd.

Cîntăreața apăru în rochie de concert, dar fără nici o podoabă.

— Ai dreptate — îi zise Fullaway. Du-te acolo, cîntă — cîntă cît poți mai bine — arată publicului, care te venerează, că curajul dumitale nu poate fi zdruncinat nici măcar de-o lovitură atît de tristă. Pînă atunci, dă-mi voie să comand supeul pentru ora unsprezece, aici în camera dumitale, și îngăduie-mi mie și prietenului meu Mr. Allerdyke să luăm și noi parte. Apoi îți vom face o comunicare care te va uimi.

— Asta mă face cu atît mai dornică să fiu cît mai curînd înapoi, exclamă cîntăreața. — Vino, Weiss, ai sper afară un automobil.

După ce maestrul Weiss și însoțitoarea lui dispărură, Fullaway începu să rîdă, apoi se întoarse spre domnii care rămaseseră.

— Ei, acum putem vorbi mai în tihnă. Povestește-ne, domnule hotelier, amănunțit, ce s-a întîmplat ? Trebuie să știm exact ce a făcut. La ce oră a sosit ?

— A sosit ieri, îndată după amiază, răspunse cel întrebat. A locuit întotdeauna în aceste două camere, ori de cîte ori a concertat la Edinburg, și eram înțeleși ca pianul, bine acordat, să-i fie adus în odaia aceasta, de îndată ce ne scria sau ne telegrafia. A sosit ieri singură — povestindu-ne cum fusese părăsită de camerista ei de îndată ce sosise în Anglia — și a angajat în serviciu ei o fată, pe care și-a ales-o, de altminteri cu mare grijă și cumpăneală, dintr-o duzină. Fata aceasta poate să vă spună că domnișoara aproape nu și-a părăsit odăile, și e absolut de neînțeles cum a pătruns hoțul în hotel ? De ce n-a luat pur și simplu întreaga casetă, în loc de a zăbovi cu deschiderea broaștei ? Nu cred...

— Ai dreptate, îl întrerupse Fullaway. Cam cît să fie de cînd ți-a anunțat furtul ?

— Este aproape o oră. Fata aceasta — care se află acum în dormitor — îi ajuta să se îmbrace pentru concert. Cînd să-și scoată bijuteriile, după spusele fetei, dînsa scoase un strigăt îngrozitor, apoi alergă în coridor și începu să mă cheme cu o voce care se auzea în tot hotelul.

— Ei, și ce s-a petrecut apoi ?

— Apoi am urcat, firește, la ea. Mi-a arătat caseta aceasta. Spunea că de la sosire stătuse pe o măsuță mică, aproape de tot de patul ei. Jură, că fusese plină cu bijuterii, fiecare în cutiuța ei. Firește că ceru să fie înștiințată îndată poliția. Susținea, de asemenea, să încui îndată toate ușile hotelului și să pun să arestez toate persoanele din interior, pînă ce vor fi cercetate cu deamănuntul toate bagajele lor și ei înșiși. Ridicol !

— Și i-ai spus desigur asta ? întrebă Fullaway.

— Ba m-am ferit. Dar am telefont îndată poliției, și au venit acești doi agenți. De la ei n-a cerut altceva decît să aresteze îndată pe toți oamenii din hotel. E ferm încredințată că există o conjurație generală împotriva ei.

— Ei bine, domnule, trebuie să admiți că avea motive destul de serioase ca să fie atît de agitată, zise Fullaway. Și acum aș vrea să vorbesc cu actuala ei cameristă.

Hotelierul deschise ușa dormitorului și chemă înăuntru o fată drăguță, cam sfioasă, care la vederea atîtor domni manifestă o sinceră încurcătură. Totuși dădu un raport amănunțit și limpede despre relațiunile ei cu stăpîna, de la sosirea acesteia. A fost aproape tot timpul pe lîngă dînsa și n-a părăsit-o decît atunci cînd se ducea să mănînce. Caseta o văzuse într-adevăr tot timpul neatinsă și nedeschisă, stînd pe măsuța de lîngă pat. Exista și o ușă, care ducea din coridor în dormitor. Domnișoara nu și-a părăsit nici un moment camerele. Păruse grozav de înspăimîntată, cînd își descoperi paguba. O clipă se prăbuși pe patul ei, de parcă ar fi leșinat; apoi alergă în hol și începu să strige în gura mare după hotelier și după poliție.

După ce plecă drăguța cameristă, Fullaway luă în mînă caseta :

— Ia s-o privim acum mai de aproape, zise el calm. E din lemn de trandafir și de-o lucrătură excelentă. Nimănui nu-i poate trece prin minte că o doamnă și-ar putea păstra în ea bijuterii în valoare de multe mii de pfunzi.

Unul din detectivi interveni

— Înainte de toate ar trebui să avem o listă exactă a tuturor bijuteriilor furate.

— Ba nicidecum ! răspunse Fullaway. Mai avem multe de rezolvat pînă să ajungem la asta. Deocamdată, domnilor, nu puteți face absolut nimic ! Mîine dimineață poate, după ce mă voi fi sfătuit cu domnișoara de Longarde, vă voi chema iar sau poate că voi veni chiar eu la dumneavoastră. Deocamdată nu văd de ce v-aș mai reține. Și acum, urmă el, adresîndu-se hotelierului, după ce amîndoi agenții poliției, cam surprinși și uluiți, se retraseră, fii bun și poartă de grijă ca aici în odaie, la ora unsprezece, să fie pregătit un supeu special, pentru trei persoane. Trimite-ne cea mai bună șampanie pe care o ai. Dacă te poate oarecum consola, atunci îți pot face, ca director al hotelului, liniștitoarea comunicare că bijuteriile cu siguranță n-au fost furate la Edinburg.

Mama cameristei

Cînd hotelierul, cu mult mai liniştit, plecă, Fullaway bătu la uşa camerei de culcare, chemă camerista şi îi înmînă caseta din lemn de trandafir.

— Pune-o la locul unde stă de obicei, zise el. În caz că domnişoara va fi aici înainte să ne fi întors, să-i comunici că vom apărea la ora unsprezece fără cinci minute. Vino cu mine, Allerdyke, urmă el, luînd-o înainte. Trebuie să ne rezervăm camere în hotel. Apoi vom spune să ni se aducă bagajele de la gară. Bănuiesc ceva.

După un sfert de oră, cei doi domni stăteau în fumoar.

— Ei, ce crezi acum de toată povestea ? începu Fullaway.

— Mă gîndesc la ce i-ai spus hotelierului, răspunse Allerdyke. Dar crezi că această tînără femeie şi-a pierdut bijuteriile ?

— O, în privinţa aceasta nu poate încăpea nici cea mai mică îndoială, răspunse Fullaway. Dar lucrul nu s-a întîmplat aici ! N-a adus bijuteriile la Edinburg ; la sosirea ei nu mai erau de mult în casetă. A fost jefuită sau pe vapor sau în timpul puţinelor ore cît a zăbovit în Hull. Întreaga afacere — jefuirea vărului dumitale şi a ei — e opera unei bande nespus de abile, de hoţi internaţionali, şi n-aveam din nefericire nici cea mai slabă urmă care să ne poată ajuta, dacă doamna cu care vom supa nu ne va aduce pe calea cea bună.

Allerdyke clătină din cap gînditor.

— Avem aici de-a face, stărui Fullaway, cu bandiţi foarte abili şi cu experienţă, care au luat nu ştiu în ce chip cunoştinţă de două lucruri : că vărul dumitale aduce în Anglia bijuteriile ducesei Nastirsevici şi că domnişoara Zélie de Longarde obişnuia să-şi păstreze perlele şi diamantele în caseta din lemn de trandafir. Dragă domnule Allerdyke, am pus adineauri caseta deoparte cu vădită indiferenţă, şi desigur n-ai bănuit că în acea clipă chiar făcusem o descoperire. Caseta, care se află acum sus în camera de dormit a domnişoarei, — aş putea paria pe orice, căci mă pricep în lucruri de astea — a fost

executată în ultimele patru săptămîni de un rus, meşter tîmplar şi artist !

— Pentru un scop anumit ? întrebă Allerdyke.

— Fireşte că pentru un scop anumit, îl încredinţă Fullaway. Cu scopul de a o schimba cu cea adevărată, cu caseta originală. N-ai ţinut în mînă caseta. E ciudat de grea, deşi e absolut goală. Fără îndoială că conţine o placă de plumb sub tapiseria ei delicată de atlas. Aceasta era fireşte necesar pentru a o înşela pe domnişoara Zélie. Ai auzit ce spunea, că abia în astă seară a deschis caseta, aici în Edinburg. Atunci, fără îndoială că cineva a schimbat casetele între Christiania şi Edinburg. De altminteri acésta e un truc de care se folosesc foarte mulţi, şi e foarte vechi. Şi acum să ne întoarcem iar la marea şi importanta întrebare — cine oare să fie făptaşul ? La această întrebare n-avem, cel puţin în momentul de faţă, nici un răspuns.

— Da, zise Allerdyke. Pentru mine întrebarea cea mare şi cea mai importantă este : cine este ucigaşul vărului meu ? Şi această întrebare n-o putem dezlega decît la Hull, şi nu pierzîndu-ne vremea alergînd după bijuteriile unei cîntăreţe celebre.

— Şi eu, îl asigură Fullaway cu vocea hotărîtă, sînt încredinţat că mijlocul de a ajunge la descoperirea ucigaşului vom găsi-o la supeul la care ne-am autoinvitat. Ce ne va povesti cîntăreaţa are poate cea mai mare însemnătate pentru cercetările noastre de mai tîrziu. Gîndeşte-te la catarama pantofului ! Ceea ce ne va spune referitor la asta va fi pentru noi de-o deosebită importanţă !

Zélie de Longarde, care se întorsese de la concert puţin înainte de unsprezece, apăru surîzătoare şi într-o dispoziţie cu totul schimbată. Primirea extraordinar de caldă şi de entuziastă ce i se făcuse îi redase buna dispoziţie. Gustă ceva din mîncările excelente, bău un pahar de şampanie şi începu apoi să rîdă fără de grijă.

— De fapt ai venit tocmai la momentul oportun, Fullaway, zise ea cu un ton de uşoară intimitate. Grasul acela de Weiss nu mi-ar fi putut fi de nici un folos. Dar tot mă mir, cum de ai venit pînă aici şi ce aveţi împreună de rezolvat — cu domnul acesta, Mr. Allerdyke, aşa vă numiţi, nu-i aşa — aici în Edinburg ? De fapt Allerdyke e şi numele unui domn cu care am venit pe vapor de la Christiania şi pe carę l-am părăsit la Hull.

Fullaway îi făcu semn lui Allerdyke pe sub masă cu piciorul să tacă.

— N-ai mai auzit nimic despre acest domn Allerdyke de cînd l-ai părăsit la Hull, întrebă el, privind cu încordare pe cîntăreață.

— Cum să fi auzit ceva despre el ? răspunse domnișoara Zélie. Nu era decît o cunoștință de călătorie. Totuși hotărîsem să ne întîlnim la Londra pentru afaceri.

— Mr. Allerdyke — în treacăt fie zis, un văr al domnului de față — nu-și va putea ține cuvîntul. Curînd după ce ai părăsit dumneata hotelul din Hull, a fost găsit mort.

Fullaway vorbise rece și calm și privea acum pe cîntăreață, care era sincer speriată. Ea puse jos paharul pe care tocmai voia să-l ducă la buze. În același timp aruncă o privire compătimitoare lui Allerdyke, și acesta observă pentru întîia dată ce neobișnuit de frumoasă era.

— Adevărat ? exlamă ea. Dar e cu neputință ! Am fost, în aceeași seară în care am părăsit Hull-ul, în camera lui ; trebuia să vorbesc cu el despre afacerea de care am pomenit adineauri. Și părea atît de sănătos și de voios ! Mort — spuneți ? De ce a murit ?

Cei doi bărbați se priviră reciproc — urmă o scurtă pauză. Apoi Allerdyke scoase din buzunarul vestei un pachețel învelit în hîrtie de mătase. Îl puse pe masă și privi pe domnișoara de Longarde.

— Știam că ați fost în camera vărului meu, zise el. Ați pierdut acolo catarama de la pantof ; am găsit-o cînd cercetam odaia. Apoi mi-a arătat hotelierul telegrama dumneavoastră. Poftim catarama.

El o privi fix cînd spunea acestea și-i preda pachețelul, pe care ea-l desfăcu încet. Dar pe fața ei nu se vedea decît surpriza satisfacției, și-i aruncă lui Allerdyke o privire recunoscătoare.

— Dar firește că-i catarama mea, exclamă ea. Vă sînt într-adevăr îndatorată, Mr. Allerdyke. Da, am telegrafiat hotelului sub adevăratul meu nume — Zélie de Longarde e doar numele meu de artistă. Mi-ar fi părut foarte rău să pierd catarama asta — e un cadou primit de mama mea la aniversarea nașterii sale. Dar n-ați venit la Edinburg doar ca să mi-o predați ?

— Nu, răspunse Allerdyke. N-am venit pentru asta. Știam că plecaseți spre Edinburg. O aflasem de la șofe-

rul în automobilul căruia v-am întîlnit noaptea la Howden. Şi aşa se face că v-am găsit aici. Aş vrea doar să vă pun cîteva întrebări privitoare la vărul meu, şi poate o să vă hotărăsc să veniţi la Hull să depuneţi mărturie la instrucţia judiciară.

— La instrucţia judiciară ? întrebă ea uimită. Nu vreţi să spuneţi că vărul dumneavoastră n-a murit de moarte naturală !

— Sînt ferm încredinţat de faptul că a fost ucis în noaptea în care a sosit la Hull, răspunse Allerdyke. Şi Fullaway crede tot aşa ; dumneavoastră sînteţi probabil ultima persoană cu care a vorbit vărul meu. Despre ce voiaţi să vorbiţi cu vărul meu cînd l-aţi vizitat în camera lui ?

— Despre o chestiune pur comercială, răspunse ea cu hotărîre. Avusesem mai multe convorbiri pe bordul lui „Perisco“ — şi am constatat că era un comerciant desăvîrşit. Voiam să depun nişte bani — şi el mă sfătuise să-i investesc în întreprinderile unei societăţi prospere, care lucra cu cherestea de brad şi pin. M-am dus în camera lui să văd unele hîrtii referitoare la societate. Mi-a dat un prospect, care se află în valiza mea, chiar azi l-am recitit. Asta-i tot. N-am rămas decît puţine minute în camera lui.

— V-a arătat lucruri de preţ — bijuterii ? întrebă Allerdyke deodată.

— Bijuterii, lucruri de preţ ? repetă ea. Nu, firește că nu.

— Şi nici în timpul călătoriei, pe vapor ?

— Nu, nicidecum ! zise ea. Bijuterii ? Cum de aţi ajuns la concluzia aceasta ?

— Pentru că vărul meu ducea cu el bijuterii de mare valoare, răspunse Allerdyke. Le avea la el cînd părăsise Christiania — şi le mai avea cînd se afla în hotelul din Hull.

Fullaway, care ascultase cu atenţie, interveni

— Asta n-o poţi spune, Allerdyke. Nu putem şti dacă le-o fi adus cu el la Hull. Poate că fuseseră furate încă dinainte. Miss Lennard care-i de faţă — daţi-mi voie să las deoparte numele dumneavoastră de artistă şi să reiau pe cel autentic — crede şi dînsa că bijuteriile sale se mai aflau în caseta de lemn de trandafir cînd a debarcat la Hull, şi tot astfel cînd a sosit la Edinburg, dar...

— Vrei să spui cumva că nu le-aș mai fi avut ? întrebă ea. Crezi oare...

— Susțin, răspunse Fullaway, că e mai mult decît probabil că atît dumneata cît și defunctul James Allerdyke ați fost jefuiți pe „Perisco". Și mai întreb unde se află fosta dumitale cameristă ?

Celia Lennard lăsă să-i cadă cuțitul și furculița. Pălise deodată tare de tot.

— Camerista mea ? repetă ea cu voce slabă. Sfinte Dumnezeule ! Nu te vei fi gîndit, nu vrei să susții că ea e hoața ? Căci — dar nu, asta-i cu neputință — nu m-am gîndit nici măcar o clipă la o astfel de posibilitate. Cînd am ajuns la Hull a fost întîmplinată de un bărbat, care s-a dat drept fratele ei. Era foarte agitat — spunea că venise la Hull în mare grabă, ca s-o întîlnească și s-o roage să vină numaidecît cu el deoarece mama lor zăcea pe patul de moarte la Londra. Firește că am lăsat-o îndată să plece, cu un automobil, ca să apuce trenul.

Fullaway se plecă peste masă și-i umplu paharul.

— Știi, zise el silind-o să bea, numele și adresa fetei ? Dă-mi-le, și peste cîteva ore vom ști dacă povestea cu mama muribundă a fost adevărată.

10

Al doilea asasinat

Lui Allerdyke ii bătuse la ochi faptul că Celia Lennard, din momentul în care Fullaway pomenise de camerista dispărută, se tulburase și părea cuprinsă de neliniște. Pe rînd roșea și pălea ; lacrimi i se iviră în ochi, și vocea îi tremura. Și acum, la ultima întrebare a americanului, ea își frîngea aproape disperată mîinile.

— Dar e imposibil ! exclamă ea. Nici nu-i știu adresa — cum s-o mai țin minte ? Locuia undeva la Londra — în Blomsbury, pare-mi-se ; dar chiar dacă i-am găsi adresa, de unde știm că locuiește acolo și maică-sa ? Acum un an, cînd am angajat-o, îi știam domiciliul, firește, dar acum ? Chiar crezi că ea m-ar fi prădat ?

— Acum n-are prea mare importanță ce credem noi despre asta, răspunse Fullaway. E aceeași fată care te

însoțise cînd m-ai vizitat cu prilejul achiziționării colierului lui Pinke Pell ?

— Da, firește, aceeași ! răspunse ea.

— O franțuzoaică ?

— Da, se numește Lisette. O aveam de un an și avea recomandări excelente.

— Nu-i chip să-ți amintești adresa ei ? insistă Fullaway.

Celia strînse din sprîncenele ei fine.

— Trebuie s-o am pe undeva, zise ea în sfîrșit, probabil că în caietul de adrese, care se află în locuința mea.

Cine se află în locuința dumitale ? întrebă Fullaway.

— Menajera mea și o fată în casă. Dar ele nu pot găsi caietul cu adrese — toate hîrtiile și lucrurile mele de valoare sînt încuiate.

Fullaway își împinse la o parte farfuria.

— Atunci nu ne mai rămîne altceva de făcut, decît să plecăm imediat la Londra.

Allerdyke, care mîncase liniștit pînă atunci, ridică privirea.

— Tocmai asta voiam să propun și eu, zise el. N-avem nici un motiv să mai rămînem aici. Dacă camerista a furat giuvaerurile, atunci poate că-i părtașe și la jefuirea vărului meu. Trebuie s-o găsim.

Astfel supeul se termină repede. Miss Lennard începu să-și împacheteze lucrurile ajutată de cameristă. Domnii îngrijiră de toate celelalte, și la ora două cei trei se aflau într-un expres ce gonea spre Londra, fiecare preocupat de propriile sale gînduri.

Allerdyke, care luase cu Fullaway un cupeu separat, se pregătea de dormit. Dar înainte de a se culca, mai făcu o observație.

— Pare-mi-se, dragă prietene, că ne plimbăm cam fără rost de colo pînă colo. Sînt curios ce surpriză ne-o fi așteptînd la Londra.

O dimineață frumoasă de mai îi salută senină la sosirea lor la Londra. Luară îndată un automobil și sosiră la locuința Celiei Lennard în Bedford Court Mansions, unde cîntăreața căută mult timp pînă ce găsi caietul cu adrese.

— Iată-l ! exclamă ea în culmea mulțumirii. Lisette Beaurepaire, Bernard Street 911, Bloomsbury — știam că trebuie să fie Bloomsbury ! În orice caz aici locuia

cînd am angajat-o. Bărbatul din Hull, care s-a dat drept fratele ei, n-a spus unde locuiește mama ei la Londra.

— În orice caz trebuie să ne ducem îndată în Bernard Street, zise Fullaway.

Dar informațiile pe care le căpătară la numărul 911 din Bernard Street erau foarte puține și fără de nici un folos pentru ei. Era un mic hotel sărăcăcios și proprietarul, care fusese chemat dintr-o casă învecinată, își aminti cu mare greutate și cu ajutorul unui carnețel soios, că închiriase cu un an înainte o cameră de mansardă unei franțuzoaice. Dar nu-i știa nici măcar numele ; n-o înscrisese decît ca „Mamselle" și deoarece își plătea punctual chiria nu se mai ocupase de ea. Locuise la el cinci săptămîni, și de atunci nu mai auzise absolut nimic de ea.

— Și acum, ce-i de făcut ? întrebă Allerdyke, cînd cei trei se aflară în stradă, dezamăgiți. Urma aceasta cred că nu ne poate duce la un rezultat. Ori, stai, nu spuneai Miss Lennard că ai niște recomandări de-ale ei ? Poate că acelea să ne ducă la un rezultat mai bun.

— Da, am avut, declară Celia. Trebuie să le mai am ; dar ați văzut în ce dezordine se află toate hîrtiile mele. Va trebui să caut mult și îmi trebuie timp.

— Pînă atunci, își dădu cu părerea Fullaway, făcînd semn unei mașini, avem ceva mai bun de făcut. Trebuie să mergem la poliție.

Și de astă dată, Allerdyke se convinse ce dibaci și plin de experiență era americanul. Părea că știe întotdeauna ce are de făcut și cui trebuie să se adreseze. După trei minute se aflau în fața unui funcționar al poliției criminaliste, care-i asculta atent și în deplină tăcere. Firește că americanul nu-i comunică numai despre paguba suferită de domnișoara de Longarde, ci și despre moartea lui James Allerdyke, precum și despre dispariția bijuteriilor ducesei Nastirsevici. După ce isprăvi, polițistul se adresă Celiei Lennard.

— Ați putea să-mi faceți o descriere a acestei fete ?

— Firește, răspunse Celia. Foarte exactă.

— Atunci, vă rog s-o faceți, zise funcționarul, scoțînd dintr-un sertar un teanc de hîrtii. Le răsfoi și-și puse în față una din ele.

— E franțuzoaică, zise Celia. De vreo douăzeci și șase de ani. Înaltă. Sveltă — dar nu slabă. Cu o figură foarte

simpatică. Păr negru, foarte des. Ochi negri — foarte pătrunzători. Are un ten foarte fraged. Nu prea drăguță, dar foarte atrăgătoare — așa cum sînt de obicei pariziencele ; căci e din Paris. Purta, cînd m-a părăsit la Hull, un costum negru și o mantilă tot neagră, garnisită cu blană.

— Bagajul ei ? întrebă funcționarul.

— Avem un geamantan de mînă de mărime mijlocie.

— În orice caz, era destul de mare ca să conțină caseta de care pomenise amicul dumneavoastră ?

— O, da, desigur !

Funcționarul polițienesc își puse la loc hîrtiile în sertar și-și privi vizitatorii pe rînd. La urmă privirea lui se opri asupra Celiei.

— Nu mai nutresc, din nefericire, nici cea mai mică îndoială că știu unde se află camerista.

— Unde se află ? repetă Celia turburată. Cum, știți unde se află ?

— Se află în sala cadavrelor de la morga din Peddington, răspunse calm polițistul.

— Moartă ! Probabil ucisă ! Celia. Și, cum presupun acum, omorîtă în același chip ca și domnul Allerdyke.

— Trebuie să facem negreșit ceva zise Allerdyke cu voce tăioasă. Nu mai pot să suport această amînare. Ucigașul lui și ucigașul acestei fete e una și aceeași persoană.

— Noi ne-am și pornit pe lucru, Mr. Allerdyke, zise polițistul, întrerupîndu-l calm. De douăzeci și patru de ore ne ocupăm de moartea acestei fete, și deși nu știați asta, noi am auzit și despre moartea vărului dumneavoastră la Hull. Dar acum să vă spun ce s-a petrecut cu tînăra fată. La Peddington se află în apropierea gării o serie de mici hoteluri particulare, la care trag mai ales pasagerii ocazionali. La unul din aceste hoteluri au sosit la 13 mai, la ora nouă seara, deci, douăzeci și patru de ore după ce dumneavoastră, Miss Lennard, ați debarcat la Hull, un bărbat și o femeie, care s-au înregistrat ca frate și soră, și au cerut două camere pentru o noapte. Femeia corespunde exact cameristei descrise de dumneavoastră — iar pe bărbat vi-l voi descrie mai tîrziu. Aceștia doi, care aveau ca bagaj o valiză mijlocie, ca aceea descrisă de Miss Lennard, mîncară seara împreună și se retraseră. A doua zi dimineața, cam pe la opt, bărbatul

sună și ceru pentru amîndoi ceaiul. Acesta fu adus — și valetul văzu cum fratele întinde surorii o ceașcă de ceai prin ușă. După o oră veni și spuse că sora lui dorește să nu fie deranjată. Că este foarte obosită și vrea să se odihnească. Apoi reținu camerele și pentru noaptea următoare, intră în restaurant și luă un dejun foarte copios, fără să se grăbească. Mai rămase chiar un timp de-și fumă țigara și, părăsind hotelul, n-a mai fost văzut și nici nu s-a mai auzit nimic de el. Ziua trecu, fără ca fata să fi sunat sau să fi coborît. Seara, după repetate chemări, hoteliera deschise ușa, găsi fata moartă — și, după aprecierea doctorului, moartă încă de la zece sau unsprezece dimineața. Părerea medicilor era că fata fusese omorîtă cu o otravă necunoscută și care nu lasă urme.

Polițistul tăcu și apăsă butonul unei sonerii. Intră îndată un bărbat cu aparența calmă, corpolent, de vîrstă mijlocie.

— Vă rog, Miss Lennard, să însoțiți pe omul acesta — este unul din funcționarii mei — la morgă, pentru a identifica cadavrul fetei. Poate însoțiți și dumneavoastră, domnilor, pe Miss Lennard. După ce vă veți întoarce, ne vom ocupa mai departe de chestiunea ce ne interesează și vom vedea ce putem face.

Miss Lennard și cei trei însoțitori străbătură cu mare viteză orașul pînă la Peddington, unde se opriră în fața unei clădiri de cărămidă roșie. Un funcționar îi conduse spre un mic pavilion, care avea un perete întreg de sticlă. Văzură un trup nemișcat de femeie, acoperit cu un cearceaf de pînză, cu fața albă și părul negru, des. Miss Lennar, care aruncase o privire fugară asupra cadavrului, strigă deodată — Ea este, asta-i Lisette ! Ah, pentru numele lui Dumnezeu, scoateți-mă de aici !

11

Bancnotele rusești

Detectivul care-i însoțise la morgă îi conduse înapoi în biroul șefului său. Acesta oferi un scaun Celiei, rugă și pe cei doi domni să stea și făcu detectivului semn să rămînă și el. Apoi se adresă Celiei

pe Lisette numaidecît, și spunea că ar putea apuca ultimul tren spre Londra.

Șeful clătină din cap.

— Acesta nu-i bărbatul care a însoțit-o la hotelul din Peddington, zise el. Vreau să vă citesc acum descrierea bărbatului, așa cum ne-au făcut-o hoteliera și personalul de serviciu „Vîrsta, cam patruzeci și cinci de ani, statură mijlocie. Păr castaniu, fața rasă. Purta un costum cenușiu de ață, deasupra un pardesiu roșcat. Pălărie de vînător de un cafeniu deschis. Ghete de sport cafenii". După cum vedeți, Miss Lennard, urmă șeful, e vorba de cu totul altă persoană. Nu recunoașteți cumva din descrierea aceasta vreo persoană pe care ați mai observat-o vreodată în societatea cameristei dumneavoastră ?

— Pot susține că n-am văzut-o niciodată pe camerista mea în tovărășia vreunui bărbat, răspunse Celia. De cînd am angajat-o n-am stat mult la Londra. Am fost anul trecut un timp la New York și Chicago ; apoi la Paris ; la Milano și Turin ; și în ultimul timp la Moscova și Petersburg. Cînd ne opream la Londra, avea firește mult timp liber — putea ieși seara — dar nu știu ce societate frecventa. Nu, nu cunosc pe nimeni căruia să i se potrivească descrierea făcută.

Șeful își adună hîrtiile și le puse din nou în sertarul biroului său.

— Deoarece sînteți cu toții aici, zise el, ați putea să-mi dați unele informațiuni despre călătoria dumneavoastră pe „Perisco", în ceea ce privește mai ales cunoștința dumneavoastră cu Mr. James Allerdyke. Unde și cînd ați făcut cunoștință ?

— Pe vapor — puține ore după plecarea noastră din Christiania, răspunse Celia.

— Așa cum se cunosc tovărășii de călătorie ?

— Desigur. Am stat întîmplător la masă unul lîngă altul.

— Știți unde se afla cabina lui pe vapor ?

— Da, chiar în fața cabinei mele. Cred că noi doi eram singurii care aveam cabine separate.

— A pomenit vreodată față de dumneavoastră despre prețioasele giuvaieruri pe care le aducea cu el în Anglia ?

— Nu, nici măcar o singură dată !

— L-ați văzut cînd a plecat de pe „Perisco" spre debarcader ?

— Da, desigur ! Am venit chiar împreună spre țărm, înaintea celorlalți pasageri. Îndată după ce m-a părăsit Lisette, m-am întîlnit întîmplător cu Mr. James Allerdyke. Îi povestii cele petrecute și-l întrebai dacă n-ar vrea să-mi ajute la transportul lucrurilor mele. Mă sfătui îndată să nu mai luăm tenderul, ci să închiriem o barcă din cele ce se aflau pe lîngă vapor. Spunea că ar fi foarte grăbit să ajungă pe uscat, deoarece îl aștepta un prieten la hotelul gării. Am închiriat așadar o barcă și am ajuns repede la debarcader.

— Și dumneavoastră vă duceați firește caseta de bijuterii — sau mai bine zis ceea ce luați drept caseta dumneavoastră — caseta-duplicat, pe care ați adus-o apoi la Edinburg ?

— Da, firește. O aveam în mînă cînd m-a părăsit Lisette, și n-am pierdut-o din ochi pînă ce n-am ajuns la hotel.

— Vă puteți aminti dacă Mr. Allerdyke avea ceva în mînă ?

— Da, ducea o geantă de mînă. Avea geanta în mînă cînd l-am întîlnit pe vapor ; o ținu pe genunchi în barcă și apoi în trăsura care ne-a dus la hotel ; l-am văzut în ducînd-o sus în camera lui. Ceea ce mă izbise atunci era că adusese cu sine geanta și în sala de mîncare și că a puso pe masă, lîngă el, cît timp a luat masa de seară. Am mai văzut-o apoi în camera sa, cînd l-am vizitat, pentru a vedea prospectele unei întreprinderi norvegiene, de care-mi vorbise. Prospectele nu le-a scos din geanta de mînă, ci din despărțitura laterală a unui geamantan.

— În seara aceea ați luat masa împreună ?

— Nu — stătea la o altă masă și vorbea cu o doamnă, care fusese și ea pe „Perisco". În hotelul acela se aflau o mulțime de pasageri de pe vapor — cel puțin douăzeci.

— S-a așezat cineva lîngă Mr. Allerdyke ? Vreau să spun la masa lui, cînd mînca ?

— Nu-mi pot aminti — nu, cred că nu. Mînca la o masă de lîngă perete — și-și pusese geanta lîngă el. Mă miram de ce tot tîra după sine geanta aceasta ; și cînd te gîndești că și eu purtam după mine lădița pe care o credeam caseta mea de bijuterii.

— L-ați văzut stînd de vorbă seara cu pasageri de pe „Perisco" ?

— O, da — vorbise în holul hotelului cu doi trei dintre ei. Nu-i cunoșteam de aproape — în afară de doctorul cu barba mare. Pe el l-am văzut stînd de vorbă cu Mr. Allerdyke în ușa camerei de fumat.

— I-ați observat mai de aproape pe pasagerii de pe „Perisco" ? Nu vă izbise nimic neobișnuit la ei ?

— Absolut nimic. Erau ca toți pasagerii obișnuiți.

Șeful, care luase notițe stenografice în timpul convorbirii, tăcu o clipă, ca pentru a mai chibzui lucrurile. Apoi se adresă iar Celiei, zîmbind.

— De ce ați părăsit atît de repede hotelul ? întrebă el. Aveați desigur motive serioase ; aș dori mult să le știu, dacă n-aveți nimic împotrivă.

— N-aveam nici un motiv serios, mărturisi Celia, cu o francheță neprefăcută. Nu-mi plăcea, pur și simplu, să fiu singură. Nu-mi plăcea hotelul.

Știam că n-am să pot dormi, și cum era o noapte frumoasă cu lună plină, mi se făcu deodată poftă să plec cu un automobil. Odată hotărîrea luată, am și plecat.

— Înainte de plecare, v-aș ruga Miss Lennard, să ne ajutați în cercetările noastre. Și adresîndu-se detectivului : Adu lucrurile, zise el calm. Adu totul înăuntru.

Celia scoase un ușor strigăt de spaimă cînd detectivul se întoarse într-o mînă cu un geamantan de piele cafenie, iar în cealaltă cu o cutie de rochii în care se afla o mantilă garnisită cu blană.

— Lucrurile Lisettei ! gemu ea. O, n-aș vrea să le văd ! Ce mai pot face eu ?

— Am vrea să le identificați — și dacă se poate — să le mai priviți o dată, răspunse șeful poliției. Cutia aceasta conține tot ce purta pe dînsa cînd venise la hotel ; geamantanul și mantila sînt de altminteri tot ce a avut cu sine. Întinde toate lucrurile pe masă, adăugă el, adresîndu-se detectivului.

— Da, toate sînt lucrurile ei, zise Celia. Asta-i geamantanul pe care-l avea cînd m-a părăsit la Hull ; și aceasta e mantila pe care i-o dăruisem — și celelalte lucruri sînt tot ale ei. O, mi-e atît de neplăcut să privesc toate astea.

— O clipă, zise șeful. Voiam să vă mai spun că printre toate aceste lucruri nu se află nimic care ar putea dovedi identitatea fetei — vreau să spun că nu s-au găsit nici un fel de hîrtii sau altă dovadă. Nu s-a găsit nici

măcar o singură scrisoare în geamantan — nici un indiciu. În pungă erau bani — doi sau trei pfunzi de aur și ceva argint. Ceasul ei e aici — un ceas bun de aur — și purta două sau trei inele. N-ați putea să ne spuneți dacă după părerea dumneavoastră n-ar putea fi ceva ascuns în vreunul din lucrurile fetei ? Prin aceasta am putea economisi timp prețios.

Allerdyke, pe care-l interesa mai mult Celia decît toate cele petrecute, observă deodată cum ochii ei deveniră mai vioi — curiozitatea ei femeiască fusese trezită. Privi obiectele visătoare. Pipăi vreo două sau trei, apoi se întoarse ținînd în mînă o casetă pentru batiste, capitonată.

— În căptușeala aceasta a fost cusut ceva ! zise ea. Se poate simți. Dacă poate careva din dumneavoastră să-mi dea un briceag sau o foarfecă...

Bărbații se apropiară, pe cînd degetele abile ale Celiei descoseau căptușeala de atlas. După o clipă, ea trase afară un pachețel, pe care-l întinse șefului. Era învelit în hîrtie. Fullaway și Allerdyke priveau cu încordare, pe cînd polițistul îl desfăcea și așternu conținutul dinaintea lor. Tăcură toți o clipă.

Bancnote ! exclamă Fullaway. Bancnote rusești ! Și încă noi de tot !

12

Al treilea asasinat

Șeful pusese bancnotele pe masă și începu să le răsfoiască.

— Nu prea cunosc bine banii rusești, spuse el. Știe vreunul din dumneavoastră cît ar face aceste hîrtii în banii noștri ?

— Cinci sute de mărci englezești. Și vedeți că absolut toate bancnotele sînt noi — nu uitați asta.

— Da, și ce concludeți ?

— Că bancnotele acestea i-au fost date abia de curînd fetei, în Rusia — probabil la Petersburg, răspunse americanul. Ele mai arată că această femeie a fost o unealtă în lovitura de jefuire a lui Miss Lennard și a lui Mr. Allerdyke. Banii rusești au fost răsplata, sau numai

o parte a răsplatei, și întregul plan a fost născocit în Rusia și pus la cale tot acolo.

— Foarte bine ! aprobă Allerdyke. Acum începem să ne apropiem de chestiune.

— Dar dacă afacerea își are începutul în Rusia, zise șeful gînditor, atunci ar trebui să ne căutăm ceva dovezi sau puncte de sprijin în Rusia.

— Ducesa Nastirsevici se și află în drum spre noi, zise Fullaway. Își scoase portofelul și începu să caute printre hîrtiile lui. Telegrama aceasta e de la ea — spune că a plecat spre Londra prin Berlin, Calais, și că vrea să mă vadă îndată după sosire. Telegrama a fost expediată acum două zile — așa că mîine seară va fi la Londra.

Șeful poliției criminaliste se așează la masa sa și apucă condeiul. — Vă rog să-mi dați cu toții adresele, dumneavoastră, Mr. Fullaway, e hotelul Waldorf ? Locuiți mereu Mansions. Ce număr ? Mulțumesc. Și adresa dumneavoastră, Mr. Fullaway, e hotelul Waldorf ? Locuiți mereu acolo ? Bine. Dumneata, Mr. Allerdyke trăiești în Bedford. Te-aș sfătui însă, dacă ții cu tot dinadinsul să clarifici moartea enigmatică a vărului dumitale, să mai rămîi în Londra cîteva zile. Îmi poți da o adresă ?

— Am aici o filială comercială, răspunse Allerdyke. Acolo îmi găsesc întotdeauna corespondența cînd mă aflu în oraș. *Allerdyke and Partners*, Gresham Street. Dar deoarece voi rămîne în orice caz aici cîtva timp, am să merg cu Mr. Fullaway la Waldorfhotel, astfel că mă veți putea găsi acolo. Și apoi încă ceva, urmă el, dacă banii ar putea juca vreun rol, atunci spuneți vă rog și...

— Foarte bine, Mr. Allerdyke, deocamdată avem noi grijă de toate, zise șeful zîmbind. Deocamdată, aceste două cazuri analoge — crima din Hull și cealaltă din Peddington — se află în mîinile celor mai buni oameni ai mei. Unul din ei se află aici de față detectivul-sergent Blindway. Dacă Blindway va avea nevoie de unul din dumneavoastră, va veni el să vă caute. Dumneavoastră, Miss Lennard, să căutați actele cameristei și să aveți bunătatea să mi le trimiteți cît mai repede cu putință, iar dumneata Mr. Fullaway, s-o aduci pe ducesa Nastirsevici de îndată ce va fi sosit.

Afară în fața clădirii lui Scotland Yard, Celia Lennard respiră ușurată.

— Mai bine să nu fi cheltuit nici o centimă pe perle și diamante ! Sînt sigură că nu-mi voi mai vedea bijuteriile.

— Nu trebuie să fii chiar așa de deznădăjduită, zise Fullaway. Poliția criminalistă londoneză e excelentă. Iar eu și prietenul meu Allerdyke mai sîntem la posturile noastre. De aceea, pleacă liniștită acasă, mănîncă, apoi odihnește-te puțin și caută cu grijă certificatele — cine știe !

Amîndoi bărbații merseră un timp cufundați în gînduri.

— Un lucru e limpede, în afacerea aceasta misterioasă, zise în sfîrșit americanul, și anume că avem de-a face aici cu criminali încercați și cu experiență. N-o să fie deloc ușor de clarificat situația. Și acum, vino cu mine la hotel Waldorf, aș vrea să dejunez.

— Da, dar ar trebui să-mi rezolv mai întîi unele chestiuni personale. Dacă rămîn la Londra, trebuie să cer menajerei mele să-mi trimită haine și rufe. Ce nu pot îndura este această inactivitate impusă și neputincioasă așteptare.

Activitatea noastră se prea poate să nu fie chiar atît de inutilă pe cît bănuim acum.

— În asemenea cazuri nu se știe niciodată ce aduce ceasul următor, zise Fullaway. Ne putem aștepta la orice.

O luă înainte și așteptă pînă ce Allerdyke își expedie telegramele. Cînd acesta ieși din clădirea poștei, zîmbea.

— I-am spus menajerei mele să-mi expedieze cîteva cufere cu lucruri cu primul rapid și să-mi trimită și pe șoferul meu, Gaffney. Gaffney ăsta e un băiat foarte șiret, care poate fi de mare folos în caz de primejdie. Cînd e vorba de spionat pe cineva, de adulmecat ceva, poți să te bizui pe el — e un adevărat copoi !

— Minunat ! zise Fullaway satisfăcut.

Mr. Franklin Fullaway, ca om de afaceri modern, își avea birourile instalate chiar în hotel. Lucrul acesta era pe cît de inteligent, pe atît de comod. Își amenajase apartamentul în fața biroului, trăia într-un mediu plăcut și elegant, și ținea la dispoziție permanent pentru clienții săi diferite încăperi și săli de restaurant ale unui hotel de primul rang, putînd și să-i distreze, cînd era nevoie.

— Și afacerea mea cere un cadru cît mai luxos, observă americanul. Nu ești primul milionar care s-a așezat în fotoliul acesta.

— Ești foarte amabil, dar cam exagerezi în privința asta, răspunse Allerdyke. Își aprinse o țigară și privi cu un ochi de cunoscător covoarele groase, moi, mobilele elegante, rafturile de cărți cu volume minunat legate. Întreprinderea dumitale pare că merge bine. Afaceri mari ?

Fullaway își arătă zîmbind dinții lui fini.

— O, în încăperea asta mică am făcut, anual, afaceri de peste două sau trei milioane.

— Iar dumneata te-ngrijești să nu fii în pagubă la asemenea vînzări, zise Allerdyke.

— Iau, firește, comisionul ce mi se cuvine, plus un procent din vînzare.

— În orice caz cîștigi mai bine ca mine, zise Allerdyke. Afacerile mele sînt de alt gen. Trebuie să fac rost în fiecare vineri de peste o mie patru sute de pfunzi, leafa a șase sute de lucrători. Toate astea desigur că nu le cunoști — în tot cazul n-ai un număr mare de funcționari ?

— Nu, răspunse Fullaway. Făcu semn din cap spre ușă. Tot personalul meu este doamna aceea tînără pe care ai văzut-o adineauri, Mrs. Marlow. O fată excelentă !

— O femeie măritată ?

— O văduvă tînără, răspunse Fullaway ; o am de cînd sînt aici — de trei ani. Vorbește și scrie în mai multe limbi, e bine crescută și posedă și serioase cunoștințe în ramurile speciale ale afacerilor mele. Americană — îi cunosc foarte bine rudele. E specialistă în două ramuri în care lucrez mai mult — în tablouri și diamante. Recunoaște dintr-o ochire un tablou vechi, autentic, și se pricepe la tot soiul de diamante — tatăl ei a lucrat în negoțul de diamante în Africa de Sud.

— Bun element ! aprobă Allerdyke. I-ai povestie cele întîmplate ?

— Încă n-am avut prilejul, răspunse Fullaway. Dar am să mă sfătuiesc cu dînsa. E o femeie cu mintea pătrunzătoare.

— Pare chiar foarte inteligentă, zise Allerdyke.

Își rechemă în minte încă o dată figura doamnei Marlow ; îl examinase cu o privire tăioasă a ochilor ei mari,

adineauri, cînd străbătuse camera ei de lucru ; o femeiușcă foarte bine îmbrăcată, drăguță și mlădioasă.

— Fullaway, ești deplin încredințat că afacerea cu franțuzoaica și afacerea cu vărul meu au vreo legătură ?

— Dar se înțelege de la sine ! răspunse Fullaway. Lovitura pornește de la o bandă foarte dibace, care a aflat că Mr. James Allerdyke duce în Anglia giuvaerurile ducesei Nastirsevici, și care urmărea și comoara Zéliei de Longarde. Lisette, camerista franțuzoaică, nu este firește decît o unealtă...

Cineva bătu în ușă ; apăru Mrs. Marlow, care aruncă șefului ei o privire întrebătoare.

— Mr. Blindway dorește să vă vorbească, îl vesti ea. Să-l las să intre ?

— Imediat ! răspunse Fullaway. Sări în sus de pe fotoliul său și se duse spre ușă ; îl rugă pe detectiv să intre. Noutăți ? întrebă el agitat, după ce Mrs. Marlow plecase, închizînd ușa în urmă-i. E ceva important ?

Detectivul, care avea o față gravă, scoase din buzunar o mapă de scrisori și desfăcu încet o telegramă.

— Destul de important ! răspunse el. Cazul acesta, domnilor, ia forme foarte complicate. Telegrama aceasta a sosit acum o jumătate de oră, și șeful a socotit că ar fi bine să v-o aduc îndată. Vedeți ce conține !

O ținu în fața celor doi domni, și ei o citiră împreună. Iată ce spunea : „Comisariatul poliției Hull, inspectorului C. I. D. Scotland Yard.

Dr. Lydenberg, în legătură cu cazul Allerdyke, a fost împușcat azi dimineață aici, High Street, de către o persoană necunoscută, care n-a putut încă fi arestată. Nici o urmă a criminalului".

13

Ambler Appleyard

Fullaway puse telegrama pe masă și privi la detectiv.

— Împușcat — pe High Street — azi dimineață ? zise el uimit. Cum asta ? Într-o stradă plină de lume ? Și totuși nici o urmă ?

Unde să se fi aflat ceva din această taină ? Aici sau acolo ?

— Firește că nu aici, răspunse Fullaway, apăsînd asupra cuvintelor. Asta o știu cu siguranță. Din Rusia a fost pus la cale totul.

— Atunci nu putem face altceva decît să așteptăm sosirea ducesei, zise Allerdyke. Crezi că vine mîine seară ? În timpul acesta, domnii de la poliție vor mai căpăta și alte informații de la Hull și poate că găsește și Miss Lennard actele cameristei sale franceze. Fullaway, — urmă el, ridicîndu-se de pe fotoliu — acum trebuie să te părăsesc. Omul meu cu bagajele trebuie să fi sosit, și mai am de aranjat unele chestiuni în biroul hotelului. O să ne vedem desigur mai tîrziu.

Plecă agale și, străbătînd antecamera, aruncă o privire pătrunzătoare secretarei, care-i răspunse în același fel.

— Pare să fie o femeie a naibii de isteață, mormăi el după ce fu afară.

Se duse la biroul hotelului și comandă pentru Gaffney o odaie cît mai aproape de a sa, dădu unele instrucțiuni în privința bagajelor sale apoi porni încet pe stradă, spre țărm. Împotriva obiceiului său, umbla cu capul plecat și privea asfaltul trotuarului, de parcă ar fi căutat să capete de acolo o dezlegare.

— Dacă aș avea cel puțin la îndemînă un om deștept, cu care să se poată sta de vorbă, exclamă el deodată, cu glas tare, fără să bage de seamă că un trecător îl privea uimit.

Deodată tresări. O idee, un nume îi trecu prin minte. Ambler Appleyard, acesta era omul care-l trebuia lui acum !

Chemă un automobil și se urcă „Du-mă pînă la începutul lui Gresham Street, zise el. Dar cît poți de repede !“ Se mira de ce nu se gîndise mai devreme la Ambler Appleyard. Appleyard era procuristul filialei sale londoneze, un tînăr din Bradford, inteligent, priceput și energic, care conducea de trei ani afacerea din Londra a firmei „Allerdyke and Partners“.

Allerdyke ajunse la clădirea înaltă, pe a cărei intrare era gravat, pe o placă de metal strălucitor, propriul său nume. Străbătu depozitul de marfă, unde cîțiva lucrători despachetau marfa proaspăt sosită de la fabrică, și salutînd scurt străbătu coridorul spre biroul procuristului său.

— Ambler, am să-ți vorbesc.

— Nu știam că vă aflați în oraș. E ceva nou ?

— O mulțime de noutăți ! răspunse Allerdyke. Ce mai e pe aici ?

— Am încheiat contractul cu sud-americanul, zise Appleyard. Am isprăvit azi dimineață.

— Bine, zise Allerdyke. Pînă la ce sumă se ridică valoarea totală ?

— Șaptezeci și cinci de mii !

— Bine, foarte bine, repetă șeful. Încolo, ce mai e nou ?

— Nimic, în afară de cele obișnuite !

Aruncă asupra lui Allerdyke o privire plină de așteptare.

— Ai auzit veștile despre vărul meu ?

— Doar din gazete, zise Appleyard, luînd cîteva de de pe pupitrul său. Una pomenește despre moartea lui subită ; cealaltă lasă să se înțeleagă că nu-i lucrul curat la mijloc !

— Lucru curat ? repetă Allerdyke. James al nostru a fost asasinat, asta-i ! Și acum, fii atent Ambler. Îi povesti pe larg toată chestiunea, neuitînd nici un amănunt.

— Ei, întrebă în sfîrșit Allerdyke, ce crezi de povestea asta ?

— E o lovitură premeditată și îndrăcit executată. Dar un lucru mă frapează. Vestea despre giuvaerurile ducesei Nastirsevici a răsuflat, așadar, sau aici în Londra sau dincolo, în Rusia. Înainte de sosirea ducesei nu aveți nici o posibilitate să judecați asupra celor ce se vor fi petrecut eventual în Rusia. Știți deocamdată că trei oameni, aici în Londra, au știut că bijuteriile se aflau în păstrarea lui James Allerdyke. Cei trei sînt Fullaway, secretara sa și Delkin, milionarul din Chicago ! Și acum, Mr. Allerdyke, ce știți despre aceștia trei ?

14

Cincizeci de mii de pfunzi recompensă

Allerdyke răspunse la întrebarea lui directă printr-o lungă privire cercetătoare. Încet și treptat își dădu seama de însemnătatea acestei întrebări.

— Admit și asta, zise Appleyard; dar chestiunea aceasta nu se poate limpezi în nici un fel înainte de sosirea ducesei. Cu toate acestea, eu tot vă propun să culegem ceva informații asupra lui Fullaway și a milionarului său Delkin — aș putea rezolva aceasta în cîteva ore.

— Fă cum crezi ! zise Allerdyke.

— Nu uitați că pot afla dacă un milionar din Chicago cu numele Delkin se află în Londra sau dacă Fullaway e un om de afaceri cu bună reputație — dar atît. În privința secretarei nu pot face absolut nimic.

— Pe Mrs. Marlow o păstrez pentru mine, zise Allerdyke. Vasăzică vei avea grijă de toate și-mi vei comunica rezultatul. Bagă de seamă Ambler — peste două sau trei zile, toată povestea o să se afle în gazete.

Allerdyke avea dreptate în privința aceasta. Autoritățile polițienești, care ajunseseră la convingerea că evenimentele luaseră proporții uriașe, se hotărîră să-și asigure ajutorul presei și publicară întreaga poveste, cu toate amănuntele. Astfel gazetele de a doua zi relatau despre trei asasinate misterioase și două mari jefuiri — lumea gazetelor nu mai cunoscuse de mulți ani o afacere mai senzațională.

— Oamenii presei vor roi acum în jurul nostru ca muștele, zise Fullaway către Allerdyke, la dejun. Urmează-mi sfatul — nu primi pe nimeni și evită să le dai vreo informație.

— Că nu voi vorbi cu nimeni despre asta poți fi încredințat, răspunse Allerdyke cu voce hotărîtă. De fapt nici nu văd ce folos ar putea avea pentru noi toate aceste articole de gazetă.

— Un mare folos, zise Fullaway. Îndreaptă atenția generală asupra chestiunii. Pariez că de acum mulți detectivi amatori s-au și pornit în urmărirea omului care a omorît-o pe camerista franceză la hotelul din Peddington. Ceea ce mai trebuie făcut acum e să anunțăm acordarea unui premiu.

— Probabil vor mai contribui la acest premiu încă două persoane Miss Lennard și ducesa rusă. Dar mai întîi am să le întreb și pe ele.

— Bine ! aprobă Fullaway. O să vedem ce va spune prințesa, cînd o sosi diseară. Cred că atunci vom cunoaște mult mai bine toată situația.

În seara aceea Allerdyke avu prilejul să afle părerile ducesei Nastirsevici ; căci aceasta nu se ostenea să-și ascundă sentimentele. Chiar el o conduse pe Miss Lennard la Scotland Yard, unde găsiră pe Fullaway și pe ducesă într-o aprinsă discuție contradictorie. Allerdyke privi cu mult interes pe noua sosită. Era o femeie îngrijită, drăguță, de vîrstă mijlocie, inteligentă, dezghețată, tip de americană. Șeful poliției se pregătea s-o întrebe și alte amănunte, dar mai întîi îi relată lui Allerdyke ceea ce aflase pînă atunci.

— Ducesa ne asigură, Mr, Allerdyke, că nici un om în afară de dînsa și de Mr. James Allerdyke n-a știut nimic despre afacerea cu giuvaerurile, zise el. V-am înțeles bine, doamnă, urmă el, adresîndu-se ducesei, că n-ați pomenit nimănui despre intențiile dumneavoastră ?

— Nimănui, asigură ducesa. Din clipa în care Mr. Allerdyke mi-a vorbit despre aceasta și pînă la sosirea mea aici, în Londra, n-am spus nimănui vreo vorbă de toată afacerea.

Polițistul privi pe Allerdyke de parc-ar fi voit să-l invite să pună vreo întrebare oarecare, și Allerdyke veni cu întrebarea ce-l preocupase continuu de cînd văzuse carnetul cu însemnări al vărului său.

— Cum de ați ajuns, doamnă, să acordați o astfel de încredere vărului meu ? întrebă el în felul său degajat. M-am bucurat întotdeauna de încrederea vărului meu, dar nu l-am auzit niciodată pomenind numele dumneavoastră. Vă cunoștea bine ?

— Îl cunoșteam pe Mr. Allerdyke de ceva mai mult de un an, răspunse ducesa. L-am întîlnit mai întîi la Paris, apoi pe Riviera, după aceea ne-am văzut în Rusia. Rezolva pentru mine diferite afaceri. I-am oferit toată încrederea — cea mai deplină încredere. Știam că este un om cum nu se poate mai cinstit. Și tocmai cînd luasem hotărîrea să vînd giuvaerurile acestea, l-am întîlnit din întîmplare la Petersburg pe Mr. James Allerdyke. Să fie cel mult cîteva săptămîni de atunci. M-am sfătuit cu el și am luat împreună hotărîrile necesare. Apoi dînsul a telegrafiat lui Mr. Fullaway, iar restul îl știți. Vă repet că nimeni în Rusia n-a putut afla ceva de la

mine, și sînt sigură că nici Allerdyke n-a pomenit nimănui nimic.

— Niciodată nu putem fi siguri, ducesă, zise polițistul. Ați schimbat scrisori cu cineva în legătură cu afacerea aceasta ?

— N-am scris nici un rînd despre toate astea, replică ducesa. N-a fost decît schimbul de telegrame dintre Mr. James Allerdyke și Mr. Fullaway. Crima n-a fost plănuită în nici un caz în Rusia. Aici în Londra a fost pusă la cale.

— Hm, da, zise polițistul după o pauză, atunci aș dori să vă mai pun o întrebare, ducesă. Ați predat prețioasele dumneavoastră bijuterii lui Mr. James Allerdyke. V-a dat în schimb vreo chitanță ?

— Mi-a dat o chitanță, pe care o am în geantă, răspunse ducesa. Cuprinde și o listă, scrisă de mîna lui, a tuturor bijuteriilor.

— Și cum erau împachetate bijuteriile cînd i le-ați dat.

— Au fost împachetate foarte simplu — a fost ideea lui — în hîrtie de mătase și piele de căprioară și vîrîte apoi într-o cutie veche de țigări, pe care a ascuns-o apoi într-o valiză mică de voiaj. O cutie de țigări i se părea o bună ascunzătoare pentru lucrurile acelea de preț. Nu ocupau loc mult, și ca mijloc de prevedere a mai pus pe deasupra unele obiecte de toaletă fără importanță.

— Și totuși se pare că hoții s-au repezit în momentul critic de-a dreptul la cutia de țigări, zise șeful. Dar cred că în astă-seară nu mai putem face nimic altceva. Mai are careva dintre dumneavoastră să-mi facă vreo propunere ?

— Da, zise Allerdyke. Trebuie să acordăm un premiu, dar nu o sumă derizorie. Asta mă privește pe mine, pe ducesă și pe Miss Lennard. De aceea propun ca noi trei să ne sfătuim o clipă în liniște.

Rezultatul acestei convorbiri — condusă de Allerdyke cu toată energia lui bărbătească — fu un comunicat care apăru a doua zi în toate ziarele londoneze. Se referea la trei asasinate și două însemnate furturi de bijuterii, ale căror amănunte erau destul de interesante. Dar ce era mai fascinant, era titlul

50 000 DE LIRE STERLINE RECOMPENSĂ.

Pensiunea din Bayswater

Marshall Allerdyke, care și pînă atunci avusese de lucru în Londra, devenise, cu mult înaintea acestor aventuroase evenimente, membru al Carlton-clubului din City, și stătea acolo, a doua zi după sosirea ducesei Nastirsevici, la o fereastră a sălii de fumat, ca să-l vadă venind pe Appleyard, pe care-l invitase la dejun. Chiar în fața lui se afla renumita clădire a Băncii Rothschild, și cu interesul pe care-l au oam nii de afaceri pentru potentații finanțelor, privea intrarea distinsei case și se distra urmărind numeroasele persoane care intrau și ieșeau.

Deodată văzu un automobil care venea din susul străzii și se opri în fața Băncii Rothschild. O doamnă tînără coborî și plăti șoferului. Allerdyke constată spre marea lui uimire că era Mrs. Marlow.

Instinctiv se trase puțin înapoi de la fereastră. De fapt n-avea nici un motiv, căci ce era dacă-l vedea secretara lui Fullaway la una din ferestrele Carlton-clubului ? Arăta mai drăguță și mai elegantă ca de obicei. După ce plăti șoferului, dădu din cap prietenește, apoi cu un pachet de hîrtii în mînă intră în bancă.

— Afaceri cu Rotschild ? se gîndi Allerdyke. Aș vrea să știu...

Tocmai atunci portarul clubului, un bătrîn cu o înfățișare foarte venerabilă, conducea înăuntru pe Appleyard. Allerdyke îi făcu îndată semn să vină la fereastră.

— Îți aduci desigur aminte, zise el încet procuristului, că ți-am pomenit ieri de secretara lui Fullaway — o oarecare Mrs. Marlow ?

— Da, desigur, răspunse Appleyard. Ce-i cu ea ?

— A intrat chiar acum la Banca Rothschild, peste drum, zise Allerdyke. Vino în colțul acesta. Trebuie să iasă numaidecît, și atunci ai putea s-o vezi.

Appleyard se așează la fereastră și așteptă în tăcere și cu răbdare. Deodată, Allerdyke îl atinse cu degetul.

— Uite-o că vine ! șopti el. Acolo !

Appleyard privi cu oarecare indiferență pe stradă. În clipa următoare trebui să uzeze de toată puterea lui de stăpînire, ca să înăbușe un strigăt de surprindere ; cunoștea foarte bine pe doamna aceasta.

— Drăguță femeie, zise el. Pare să fie și foarte isteață. Așadar, Mr. Allerdyke, am ambele informații. Vreți să le auziți ?

— Firește, răspunse Allerdyke.

Appleyard se așeză pe o sofa și-și aprinse țigareta pe care i-o oferise Allerdyke.

— Fullaway este un om de afaceri în care te poți încrede, și se pare că nu se cunoaște nimic defavorabil privitor la el. Raportul pe care vi l-a făcut el însuși asupra tranzacțiilor sale este în concordanță cu cele ce am aflat despre el. Pe scurt, e un om demn de încredere, cumsecade — firește că văzut tot din punctul de vedere al afacerilor. Și cu Delkin e totul în regulă — în orice caz se află de cîteva săptămîni în Londra un milionar cu numele Delkin, din Chicago. Ocupă un apartament somptuos la Hotel Cecil — și fiica lui e pe punctul de a se căsători cu Lordul Hexwater. Și aici totul se potrivește cu cele povestite de Fullaway.

— Foarte bine ! Dar acum altceva Ce crezi de recompensa fixată ?

— Cincizeci de mii de lire sterline e **o sumă colosală,** zise Appleyard.

— Jumătate e de la ducesă ; douăzeci de mii sînt de la mine ; cinci mii plătește cîntăreața ! șopti Allerdyke.

— O să găsească destui amatori, zise Appleyard, dînd din cap.

Appleyard plecă după vreun ceas și jumătate de la club, adîncit în gînduri. Dar nu se gîndea la recompensă ci la Mrs. Marlow, căci Appleyard o cunoștea destul de bine dar sub alt nume, Miss Slade. De cînd venise la Londra și preluase conducerea afacerilor lui Allerdyke locuia într-una din acele pensiuni bine mobilate și confortabile din Bayswater în care burlaci, femei tinere, văduve și perechi fără copii trăiau fiecare după gustul său. Putea fi singur, sau să se distreze, după dispoziție. Astfel trăia de cîțiva ani, și de vreo doi ani locuia aici și tînăra femeie pe care o cunoștea ca Miss Slade. Relațiile sale cu Miss Slade erau de prietenie și-i plăcea să mai petreacă cu dînsa în saloanele pensiunii. O cunoștea ca pe o tînără plină de spirit, cu idei proprii, pe care știa să le exprime foarte tranșant. Se vedea bine că era femeie umblată prin lume, care cunoștea și poameni și lucruri. Se pricepea să vorbească despre politică, cunoștea bine

viața economică și poseda mai ales un fel al ei propriu de a privi viața și lumea. Dar nu vorbea niciodată despre sine, și Appleyard nu știa despre ea nimic altceva decît că lucra într-un birou și că părăsea în fiecare dimineață punctual și regulat casa. Desigur că avea un post bine plătit, căci traiul în pensiunea aceasta nu era chiar așa de ieftin. Ei, dar acum era informat asupra activității acestei Miss Slade. Era secretara particulară a lui Mr. Franklin Fullaway și-l înlocuia în chestiuni de afaceri la o casă ca Banca Rothschild. Dar de ce se numea Miss Slade în viața particulară și Mrs. Marlow în afaceri ?

— Și la urma urmelor de ce n-ar face-o ? se întrebă singur Appleyard. Ar putea avea motivele ei pentru a se da într-un loc drept o femeie nemăritată, iar într-alt loc drept văduvă. Nici un articol de lege din Anglia nu-i interzicea aceasta, și nici un om n-avea dreptul s-o întrebe asupra motivelor sale.

De altfel nici nu intenționa s-o întreba despre așa ceva pe Miss Slade, dar întîmplarea îl aduse, chiar în seara aceea, după masă, lîngă ea deoarece se așezară la masa pe care se aflau ziarele. Senzația zilei, premiul colosal, îi dădu prilej să lege conversația.

— Ați urmărit povestea aceasta ciudată ? întrebă el cu un ton indiferent, arătînd spre titlul cu litere groase al articolului din ziar. O să fie desigur principalul subiect de conversație pentru săptămînile ce vor urma. Trei asasinate, jafuri de aproape trei sute de mii de lire sterline, o mare recompensă. Asta-i colosal !

Miss Slade clătină din cap, fără să dea cel mai mic semn de interes.

— Nu citesc despre asasinate, răspunse ea.

— În orice caz, un premiu de cincizeci de mii de lire e o sumă enormă ! Cred că am să mă ocup de afacerea asta.

— Dacă nu cunoști pe nici unul din cei implicați și ești cu totul departe de chestiune, cum vrei să cîștigi premiul ?

— Dar în informațiile din ziare sînt numite o mulțime de persoane despre care s-ar putea afla cîte ceva, răspunse Appleyard. Avem o ducesă rusă ; un fabricant care se numește Allerdyke ; un american care se numește Franklin Fullaway — toți par să fie oameni bine cunoscuți. Ai auzit vreodată de ei ?

Miss Slade îi aruncă o privire plină de indiferență:

— Niciodată, zise ea liniștit. Dar mă tem, că de-acum încolo o să-mi fie dat să aud de la dumneata.

Se întoarse și plecă luîndu-și jurnalul ei, pe cînd Appleyard se așeză cu o gazetă într-un colț.

— Ce mai minciună! își zise el. Și o femeie care poate spune mii de minciuni cu aceeași siguranță și aceeași dibăcie. Ea...

Dar își curmă monologul. Cînd să treacă în cealaltă încăpere, Miss Slade se oprise spre a vorbi cu un alt locatar al casei, un domn asupra căruia Ambler Appleyard își oprise de multe ori atenția.

16

Ms. Gerald Rayner

Existau destule motive temeinice pentru care Ambler Appleyard se ocupase atît de mult de bărbatul cu care vorbea acum Miss Slade. Chiar și înfățișarea lui exterioară era destul de frapantă, căci aparținea acelor oameni la care se îngemănează nefericit o mare frumusețe a expresiei feței cu un trup diform. Chipul lui era al unui poet și visător, trupul al unui cocoșat. S-ar fi putut spune că natura voia să arate ce desăvîrșit se pot îmbina în același om frumusețea și urîciunea. Un alt motiv pentru care Appleyard se preocupase atît de mult de Mr. Rayner era misterul care-l înconjura pe omul acesta. Era fără îndoială om cu stare. Căci în afară de faptul că era bărbatul cel mai bine îmbrăcat din casă, ocupa și mai multe camere foarte bogat și elegant mobilate, în care se aflau și tablouri de mare preț și obiecte de artă. Appleyard îl luase la început drept poet, artist sau savant, dar ajunsese curînd la convingerea că Rayner trebuia să fie, ca și dînsul, om de afaceri. În fiecare dimineață, la nouă și jumătate fix, se oprea un elegant automobil particular în fața casei ,ca să-l ia pe Rayner, și același automobil îl aducea înapoi la cinci și jumătate. Numai oamenii de afaceri puteau fi după părerea lui Appleyard atît de exacți și de punctuali în obiceiurile lor.

Dar nimeni în toată pensiunea nu știa ceva despre Rayner. Nimeni nu știa unde-l ducea zilnic automobilul,

nimeni nu cunoștea afacerea lui. Appleyard, care se învîrtea întotdeauna prin inima orașului, care cunoștea toate străzile comerciale, toate cluburile și toate restaurantele bune, nu-l întîlnise încă niciodată.

Peste marginea ziarului său, Appleyard observa cu prudență cum Rayner și Miss Slade se salutară, schimbară cîteva cuvinte și se așezară împreună într-un colț al camerei, unde au stat multă vreme de vorbă. Îi bătuse lui la ochi și în alte dăți cît de des vorbeau și cît păreau de intimi. Cocoșatul se avea bine cu mai toți locatarii casei, și erau puține lucruri pe lume despre care să nu fi știut discuta. Dar în cele mai multe cazuri nu vorbea cu un singur ins, ci se atașa unui întreg grup. Numai cu Miss Slade făcea excepție, și nenumăratele, intimele conversații cu dînsa împingeau lucrurile atît de departe, încît putea părea evident că Miss Slade își pusese în gînd să atace punga bine umplută a lui Mr. Rayner.

Cînd Appleyard se duse în seara aceea la culcare, se frămîntă din nou cu rezolvarea enigmei pe care cele două nume diferite ale lui Miss Slade i-o impusese. Și se gîndea și la Rayner, care era atît de bun prieten cu ea, și chibzui dacă n-ar exista vreo posibilitate să afle taina acestui om.

— Dar cum ? se întrebă el. Nu sînt un detectiv particular și nici n-am poftă să mă folosesc de vreunul. De-aș cunoaște un om isteț, mi-ar fi de ajuns !

Cînd veni a doua zi dimineața la birou, găsi pe Gaffney, care-l aștepta.

— Bună dimineața, domnule, zise șoferul. O scrisoare de la Mr. Allerdyke. Nu-i nevoie de nici un răspuns, dar trebuie să aștept pînă veți citi scrisoarea.

Appleyard deschise îndată scrisoarea.. Erau doar cîteva rînduri așternute la repezeală, în care sta scris că Allerdyke, în urma unei comunicări a poliției, va pleca la Hull ; dearece Gaffney n-avea nimic de făcut, i-l punea la dispoziție.

Appleyard rugă pe Gaffney să aștepte o clipă, intră în biroul său, cercetă la repezeală corespondența ce i se adusese și dădu unele ordine privitoare la lucrul de dimineață. Apoi chemă pe șofer înăuntru.

— Gaffney, zise el, după ce închise ușa cu grijă în urma lui. Ești londonez ?

— Păi firește, răspunse cu un zîmbet deschis șoferul.

Am venit pe lume în centrul orașului.

— Atunci cunoști Londra foarte bine ?

— Aproape că n-am ieșit din Londra pînă să-mi găsesc postul de acum din Bradfford, fu răspunsul. Și nici n-aș fi primit noul post dacă Mr. Allerdyke nu mi-ar fi făgăduit o leafă deosebit de mare.

Appleyard întinse șoferului biletul.

— Vezi ce scrie Mr. Allerdyke, spuse el. Să caut o ocupație pentru dumneata, în timpul lipsei sale. Ai idee cam cît timp are de gînd să lipsească patronul ?

— Spunea că poate se întoarce mîine seară. Dar probabil că are să vină abia poimîine.

— De, nici nu știu cu ce m-ai putea ajuta, zise Appleyard. Avem oameni destui, și în momentul de față nu prea avem de lucru. Dar ai putea să-mi faci mie un comision — un comision cu totul personal și de încredere. E pentru mîine dimineață, și nu trebuie să vorbești despre asta nici măcar lui Mr. Allerdyke — am să te plătesc din propria mea pungă.

— Cum credeți de cuviință, răspunse Gaffney. Despre ce e vorba ?

— Ai citit desigur despre colosala recompensă ce s-a fixat, zise Appleyard, care fără de voie scăzuse vocea. Știi, despre ce vorbesc ?

Gaffney dădu din cap, Știu zise el. Cincizeci de mii de lire sterline ! O avere întreagă !

— Ce-aș vrea să aranjez cu dumneata, urmă Appleyard, e în legătură cu afacerea aceasta. Așadar, ascultă. Crezi că ți-ai putea face rost pentru mîine dimineață de un automobil particular ? Ar trebui să fie o mașină cît mai elegantă, și ar fi indicat să te însoțească un bărbat elegant.

— O nimica toată, răspunse Gaffney. Știu și automobilul și omul care ne trebuie.

— Bine, zise Appleyard. Cunoști desigur Lancaster Gat-ul ?

— Dacă-l cunosc ! răspunse Gaffney ironic. Am fost în slujba unui domn bătrîn care locuia acolo.

— O, atunci cunoști desigur și hotelul particular Pompadour ?

— Firește că-l cunosc.

— Atunci ești chiar omul de care am nevoie, urmă Appleyard. Așadar îngrijește să ai mîine dimineață ma-

șina, și la nouă și jumătate fix treci pe la pensiunea Pompadour. Ai să vezi un automobil particular și un domn cocoșat care se va urca în el — nu-i posibil să te înșeli. Urmărește-l și vezi unde-l duce automobilul. Apoi întoarce-te și comunică-mi ce-ai aflat. Ai înțeles bine totul ?

— Cît se poate de bine, răspunse Gaffney. Am mai avut eu astfel de însărcinări.

— Bine, zise Appleyard. Las atunci totul în seama dumitale. Dar fii prevăzător — n-aș vrea ca omul acesta să aibă cea mai ușoară bănuială că este urmărit. Și apoi încă ceva, numele acestui domn cocoșat e Rayner — Mr. Gerald Rayner. Ai să poți ține minte numele ?

— Ca și pe al meu, răspunse Gaffney. Mr. Gerald Rayner. Mi l-am notat în minte.

— Și mă pot oare încrede în prietenul dumitale ? întrebă Appleyard.

— E fratele meu, răspunse Gaffney, și nici unul din cunoscuții mei nu l-au ținut de prost.

— Bine, zise Appleyard. Așadar cînd acest Mr. Rayner va coborî din mașină fratele dumitale va trebui să observe dacă domnul acela intră într-un magazin, într-un birou, sau în alt loc. Mă înțelegi ? Aș vrea să aflu ce fel de afaceri conduce. Și acum te poți duce să te pregătești.

Gaffney plecă și i se putea vedea pe față că însărcinarea aceasta îi era pe plac. Appleyard își văzu de treburile zilnice, gîndindu-se dacă toate aceste încercări vor putea scoate ceva la lumină. A doua zi dimineață întîrzie într-adins ceva mai mult ca de obicei acasă, așteptînd pînă ce sosi timpul plecării lui Rayner. De la una din ferestrele de la stradă, văzu pe cocoșat urcîndu-se în automobil și plecînd. În aceeași clipă porni și o mașină particulară elegantă, condusă de Gaffney. Un domn tînăr, elegant îl însoțea.

Atunci Appleyard plecă grăbit spre biroul său, unde așteptă cu nerăbdare rezultatul urmăririi. Gaffney sosi în sfîrșit cu fratele său.

— Ei ? întrebă el.

— Lucrul a mers cît se poate de ușor, Mr. Appleyard, răspunse Gaffney. Automobilul a pornit pe drumul cel mai scurt spre chei, pînă la capătul lui Arundel Street. Acolo domnul ghebos a coborît — mașina se întoarse și

plecă înapoi — iar el a pornit pe jos, mai departe. Fratele meu s-a luat agale după el. Restul vi-l poate spune el.

— Raportul meu e tot așa de simplu ca și al lui, zise celălalt Gaffney. A intrat în imobilul „Clitemnestra", una din acele uriașe clădiri care au aproape pînă la ultimul etaj magazine și birouri. Am așteptat un timp, ca să văd dacă rămîne acolo sau dacă a făcut numai o vizită ; se aflau aici diferite pancarte cu firme, dar nici una cu numele Gerald Rayner. Dar m-a frapat totuși un nume care începea cu aceleași inițiale — G. R.

— Numele, răspunse al doilea Gaffney, este Gavin Ramsay.

17

Fotografia

Allerdyke fusese trezit din somn cu un ceas înainte decît obișnuia să se scoale de zuruitul telefonului și plecase în mare grabă la Hull. Cel care-i telefonase era Chettle, un funcționar al poliției criminaliste londoneze, care fusese trimis la Hull de îndată ce sosise știrea asasinării lui Lydenberg. Chettle îl ruga pe Allerdyke să vină cu primul tren și singur mai ales. Insistă chiar să nu-i spună nimic lui Mr. Franklin Fullaway despre călătoria sa. Allerdyke chemase pe Gaffney și-i spusese să nu pomenească nimănui despre plecarea sa.

Chettle îl aștepta la gară și-l conduse la un automobil, în care se urcară amîndoi.

— Mă bucur nespus că ați fost atît de punctual, zise detectivul. Și vă mai mulțumesc că n-ați adus pe nimeni.

— Dar de ce ? întrebă Allerdyke. De ce a fost nevoie să vin singur ?

Chettle rîse cu poftă.

— Voiam să mă consult cu dumneata asupra unor chestiuni și am preferat ca americanul acela să nu fie de față.

— Nu-nțeleg.

— Vedeți, Mr. Allerdyke, răspunse detectivul, pe dumneavoastră vă cunosc. Sînteți un om cu avere și aveți o afacere controlată aici în Anglia. Dar nu-l cunosc în-

deajuns pe Fullaway. S-ar putea să fie un om ireproșabil, dar e totuși aici numai în trecere, un fel de pasăre călătoare. Nu uitați, Mr. Allerdyke, că pe cît se pare pînă acum nimeni în afară de Fullaway sau vreun funcționar de-al lui n-a putut ști că vărul dumneavoastră aducea giuvaerurile din Rusia. Și faptul acesta are pentru mine o foarte mare importanță.

Allerdyke îl privi mirat. Același lucru îl spusese și Appleyard, și acum după oarecare gîndire trebuia să recunoască că aveau dreptate. Numai Fullaway și secretara lui știuseră ceva despre afacerea bijuteriilor.

— Ai dreptate, zise el. Bănuiesc că m-ai chemat dintr-un motiv temeinic ?

— Desigur, răspunse Chettle liniștit. Voiam să vă comunic unele noutăți și să vă pun unele întrebări în legătură cu ele. Îngăduiți-mi să păstrez oarecare ordine în șirul chestiunilor, Mr. Allerdyke. Mergem mai întîi în High Street, aș vrea să vă arăt exact locul unde a fost împușcat Lydenberg. Apoi ne vom duce la poliție, unde trebuie să vă arăt unele mărunțișuri, despre care avem de vorbit. Dar în drumul nostru spre High Street pot să vă povestesc că la cercetarea corporală a celui asasinat nu s-a găsit nici un fel de hîrtie care să ne poată da vreun indiciu asupra persoanei sale — și nici despre crima săvîrșită asupra vărului dumneavoastră. Dar în buzunarul interior al pardesiului se afla o carte poștală care fusese expediată de aici, din Hull. Iat-o. Puteți vedea că această carte l-a adus la locul unde a fost împușcat.

Chettle scoase dintr-un portofel vechi o carte poștală obișnuită, care avea o pată într-un colț.

— Sîngele lui, explică el scurt. A fost atins direct în inimă. Vedeți, e doar o singură frază scurtă.

Allerdyke o luă și o privi cu un sentiment în care se amestecau și silă și interes. Scrisul era subțire, colțuros, drept și avea un aspect ciudat. Mica comunicare, căreia îi lipsea iscălitura, suna astfel

„High Street mîine unsprezece punct partea stîngă case vechi".

— Desigur că scrisul vă este necunoscut, Mr. Allerdyke, spuse Chettle. Firește că nu l-ați văzut niciodată.

— Nu ! răspunse Allerdyke. Niciodată.

— Așa se pare, aprobă Chettle. În orice caz l-au dus pe omul acela la moarte. Și acum vreau să vă arăt unde a murit și cît de ușor i-a fost ucigașului să-l omoare și să scape neobservat.

Opri trăsura la colțul lui High Street și porni cu Allerdyke spre locul crimei.

— N-am mai văzut niciodată o stradă atît de veche și atît de dărăpănată, zise detectivul. Să ne transpunem în locul lui Lydenberg, care întocmai ca și noi mergea de-a lungul părții stîngi a străzii — chiar în fața acestor case goale — căutînd pe omul cu care trebuia să se întîlnească. Puținii oameni care trecuseră pe stradă în timpul acela și-l văzuseră spuneau că se uita în dreapta și în stînga. Apoi deodată a răsunat o detunătură și Lydenberg căzu — chiar aici — la pămînt.

Trase pe Allerdyke după sine într-o casă dărăpănată și părăsită, puse mîna pe geamul spart și opac din pricina murdăriei.

— Fără îndoială că de aici și-a pîndit ucigașul victima și că prin gaura din geamul ăsta l-a ochit.

— A văzut cineva cum sau întîmplat lucrurile ? întrebă Allerdyke, privind teatrul tragediei.

— Mai mulți oameni l-au văzut căzînd, răspunse Chettle. Spun că ar fi făcut o săritură, că s-a întors și apoi a căzut pe caldarîm. Și crezuseră cu toții că e vorba de o sinucidere. Aceasta i-a dat firește ucigașului timp ca să poată fugi.

— Un om deosebit de abil ! zise Allerdyke.

— Se pare ! răspunse detectivul. Dar cred că în spatele crimei se ascunde unul din bandă.

— Unul din bandă ? repetă Allerdyke. Și care-i părerea dumitale ?

— Iat-o ! răspunse detectivul. Furtul bijuteriilor ducesei Nastirsevici și al bijuteriilor Celiei Lennard este ori opera unei bande nespus de dibace ori a unei singure persoane, care s-a folosit atît de Lydenberg cît și de camerista franceză ca de niște unelte, pentru ca apoi să-i ucidă, să-i reducă pe veci la tăcere. Părerea mea e că Lydenberg e hoțul giuvaerurilor ducesei Nastirsevici, iar franțuzoaica hoața bijuteriilor stăpînei sale. Dar cum a fost realizat totul, cine a organizat și a condus toată lovitura, asta rămîne pînă acum o enigmă.

— Şi n-ai nici un indiciu pentru clarificarea enigmei ? întrebă Allerdyke.

Chettle zîmbi, aruncînd însoţitorului său o privire prudentă.

— De, nu ştiu, Mr. Allerdyke, zise el. Poate că avem o urmă, şi poate că nu. Tocmai acesta e motivul pentru care am vrut să vă vorbesc. Veniţi cu mine la poliţie, vă rog.

Într-o odăiţă din clădirea poliţiei, Chettle arătă însoţitorului său bagajele şi lucrurile mortului, care fuseseră aduse acolo de la hotelul gării.

— Nu se poate deduce nimic din ele Mr. Allerdyke, zise el arătîndu-i fiecare obiect în parte. Vă amintiţi că omul acesta se dăduse drept doctor norvegian care avea de aranjat afaceri particulare la Hull. Dacă e exact sau nu, informaţiunile pe care le-am cerut în Norvegia ne vor clarifica. Cît priveşte lucrurile lui, n-avea asupră-şi decît un bilet de întoarcere de la Hull la Christiania şi o sumă mare de bani englezeşti şi străini. Am ajutat poliţiei la cercetarea hainelor sale ; ne-am dat toată osteneala, şi singura valiză pe care-o avusese cu sine am tăiat-o peste tot. Nu era nimic ascuns într-însa. Totuşi eu personal am găsit ceva. Nimeni nu ştie despre asta, nici măcar Scotland Yard.

Chettle deschise o cutie pătrată de carton, în care se aflau unele obiecte care aparţinuseră lui Lydenberg — două inele, un briceag, un portmoneu cu bani, o tabacheră cu ţigări, un ceas cu lanţ. Luă ceasul în mînă, îl desprinse de lanţ şi-l arătă lui Allerdyke, care-l urmărise cu încordată curiozitate.

— Vedeţi ceasul acesta, Mr. Allerdyke, zise el. Am deschis capacul şi...

Spunînd aceasta, făcu să sară capacul ceasului şi arătă lui Allerdyke o fotografie tăiată rotund, care se încrusta perfect în capac. Allerdyke, văzînd fotografia, scoase un strigăt de uimire.

Era fotografia vărului său, James Allerdyke.

— Sfinte Dumnezeule ! exclamă el. James. Asta-i James — şi aici în ceasul acesta ?

— Îl recunoaşteţi, vasăzică ? întrebă Chettle cu un zîmbet amar. Nu vă îndoiţi cîtuşi de puţin de asta ?

— Îndoială, vorbeşti de îndoială ? exclamă Allerdyke. E fotografia făcută chiar de mine acum două luni.

fotografia în posesia lui Lydenberg ? întrebă detectivul cu înțeles. Dac-am putea ști...

— Poate că i-a dat-o James pe vapor, zise Allerdyke gînditor. Au venit doar împreună din Christiania și poate că au fost mai mult timp împreună. Ți se pare posibil ?

— Nu, răspunse Chettle hotărît. Nu, domnule ! Și vreau să vă spun de ce cred că acest lucru este imposibil. Dacă vărul dumneavoastră ar fi dăruit fotografia acestui om, o cunoștință de călătorie întîmplătoare, atunci Lydenberg, după toate probabilitățile, ar fi băgat-o în portofel printre hîrtiile sale. În realitate însă Lydenberg, vedeți, a tăiat-o atît de exact că se potrivește perfect în capacul ceasului — o purta astfel ca nimeni să n-o poată vedea sau găsi, dar el s-o aibă oricînd la îndemînă, s-o poată privi. Nu, Mr. Allerdyke, vărul dumneavoastră n-a dat lui Lydenberg fotografia aceasta. Fotografia i-a fost trimisă lui Lydenberg. Și i-a fost trimisă cu un scop anumit. Și anume să-l poată recunoaște pe Mr. Allerdyke de la prima întîlnire.

Allerdyke clătină din cap.

— Da, zise el. Sînt de acord cu dumneata. Cel mai important și unicul lucru pe care-l avem de făcut acum este...

— Să aflăm cui a dat vărul dumneavoastră copia aceasta, îl întrerupse Chettle agitat. Firește că-i lucru foarte greu. Cu siguranță că a dat-o cuiva și acest cineva a știut de afacerea cu bijuteriile și a trimis lui Lydenberg fotografia, pentru ca să-l poată recunoaște. Mr. Allerdyke, în fotografia aceasta stă dezlegarea tainei noastre !

Chettle puse ceasul înapoi în cutie, sigilă la loc sfoara și rîndui apoi în valiză toate lucrurile care-i aparținuseră lui Lydenberg. Allerdyke îl privea în tăcere, cufundat în gînduri.

— Și acum ce am de făcut, întrebă el deodată. Desigur că ai un plan, altminteri nu m-ai fi chemat.

— Da, am un plan, îl aprobă Chettle, și de aceea v-am chemat. După părerea mea persoana suspectă e Fullaway, deși m-aș feri să mă pronunț în mod public ; dumneavoastră însă pot să v-o spun. Fullaway și numai Fullaway !

— Și ce pot face ? întrebă Allerdyke.

— V-aș ruga să aflați într-un chip oarecare dacă vărul dumneavoastră a dat fotografia lui Fullaway, urmă

Chettle. Avusese legături de afaceri cu Fullaway înainte de a pleca în Rusia — v-a vorbit despre asta, nu-i așa ?

— Desigur, legăturile lor de afaceri durează de cîțiva ani. Și în martie s-au întîlnit la Londra.

— Bine, zise detectivul. Atunci asta s-a întîmplat foarte curînd după ziua în care l-ați fotografiat. După toate probabilitățile mai avea în portofel fotografia cînd s-a întîlnit cu Fullaway.

— Asta-i mai mult decît probabil, îl aprobă din nou Allerdyke.

— Atunci dați-vă toată osteneala, Mr. Allerdyke, zise Chettle cu seriozitate, să rezolvați într-un mod cît mai discret chestiunea aceasta.

— Lucrul nu-i chiar așa de ușor, zise Allerdyke gînditor. Dacă James i-a dat într-adevăr lui Mr. Fullaway fotografia și dacă Fullaway s-a folosit de ea în modul de care-l bănuiești, atunci fii încredințat că are să fie destul de deștept și n-o să se dea de gol.

— Încercați cel puțin !

— O, de încercat am să încerc în orice caz ! exclamă Allerdyke. Și am să caut să fiu cît se poate de prevăzător. De altfel mi-a și venit o idee și, dacă nu mai dorești nimic de la mine, am să mă și duc la poștă să dau o telegramă în legătură cu chestiunea ce ne interesează.

— Pentru moment n-aș avea nevoie de dumneavoastră, răspunse Chettle. Dar cred că n-o să plecați chiar în astă seară înapoi la Londra.

— Nu văd la ce-ar servi să rămîn aici ?

— Aștept pentru azi după amiază sau spre seară un răspuns de la poliția din Christiania, zise Chettle. Am rugat să mi se dea informații amănunțite asupra lui Lydenberg, care s-a dat aici drept doctor în medicină stabilit în Christiania, venit la Hull pentru chestiuni familiare. Am făcut la Hull toate cercetările, ne-am istovit pot spune, dar nu există nici un om care să știe despre Lydenberg. Nu mă îndoiesc, firește, cîtuși de puțin, că în afară de furt și de asasinat n-avea absolut nimic de făcut aici. Și de aceea aștept cu atîta încordare să văd ce-o să mi se comunice despre el din Christiania. Așadar, dacă mai rămîneți azi aici, v-aș putea comunica cu siguranță răspunsul poliției de acolo.

— Bine, zise Allerdyke. Atunci am să descind la hotelul gării. Vino, te rog, la ora șapte, să luăm masa împreună.

— Vă sînt foarte îndatorat, Mr. Allerdyke, răspunse Chettle. Am să vin !

Allerdyke se duse apoi la poștă și expedie următoarea telegramă menajerei sale din Bradford

„Expediază imediat colet poștal Mr. Allerdyke Hotel Waldorf Londra album fotografii legat safian. Se găsește în camera de lucru pe birou. Allerdyke".

Chettle îl găsi aproape de șapte în salonul de fumat al hotelului și-i arătă îndată o telegramă.

— A sosit abia acum o jumătate de oră, zise el, după ce se așezară într-un colț al salonului de fumat. Este tocmai ceea ce așteptam. Vă rog, citiți-o !

Allerdyke luă telegrama și o citi cu atenție :

„Am făcut cele mai amănunțite cercetări asupra lui Lydenberg. E hotărît lucru că n-a practicat niciodată aici, și nici sub vreun al nume. Necunoscut ca locuitor al orașului. S-a putut stabili că a venit în Christiania prin Lund și Copenhaga la 7 mai, și că a plecat la Hull cu vaporul «Perisco» la 10 mai".

— Ați observat datele ? întrebă Chettle. 7 și 10 mai. În ziua de 8 mai a telegrafiat vărul dumneavoastră lui Fullaway din Christiania. Mr. Allerdyke, nu mai încape nici o îndoială că acest Lydenberg, oricine ar fi fost, fusese trimis din Londra să-l spioneze pe vărul dumneavoastră în Christiania. Am socotit că a călătorit pe uscat — prin Belgia, Olanda, Germania, Danemarca, Suedia și Norvegia. Înțelegeți, a fost trimis din Londra, și cu cît vom afla mai repede cui a dăruit fotografia, cu atît va fi mai bine !

— M-am și pornit pe lucru, zise Allerdyke. Te poți bizui pe mine.

Cînd ajunse a doua zi la Hotel Waldorf, găsi acolo albumul de fotografii legat în safian. În cursul după amiezii îl luă și se duse ca din întîmplare la birourile lui Franklin Fullaway. Totul arăta acolo ca de obicei — drăgălașa Mrs. Marlow bătea la mașina ei de scris, Fullaway era în biroul său cu obișnuita țigară de foi și citea un ziar american. Salută cu prietenie pe Allerdyke.

— Ai fost plecat ieri ? întrebă el. Acasă ?

— Am avut multe de făcut, răspunse Allerdyke, ocolind un răspuns exact. A trebuit să-mi rezolv unele lucruri. Iată o probă.

— Desigur vreo Biblie a familiei ? întrebă Fullaway, privind albumul împachetat cu îngrijire.

— Nu, fotografii, răspunse Allerdyke. Se hotărî să şi pună îndată întrebarea şi deschise albumul. Sînt întrucîtva fotograf amator, urmă el rîzînd. Iată, probabil, ultima fotografie a lui James. Ce crezi de ea ?

Fullaway privi fotografia, fără să bănuiască că vizitatorul său îl fixa cu ochi pătrunzători.

— O, zise americanul zîmbind. O fotografie cu adevărat excelentă — o asemănare uimitoare ! Asta am spus-o şi atunci cînd am văzut fotografia pentru întîia oară. Desăvîrşită, Allerdyke ! Nici măcar un fotograf de meserie n-ar fi putut face ceva mai bun.

Allerdyke constată că inima începuse să-i bată cu putere. Trebui să facă sforţări enorme să nu-şi trădeze turburarea lăuntrică.

— Ah, zise el. Ai mai văzut fotografia asta ? James ţi-a arătat-o ?

Fullway dădu din cap, şi arătă apoi cu mîna spre uşa camerei alăturate, de unde se auzea ţăcănitul maşinii de scris.

— I-a dat una doamne Marlow, cînd a fost aici ultima dată, răspunse el. Au vorbit despre fotografii de amator, şi a scos o copie din buzunar, ca să i-o dăruiască. Spunea că e cai mai bună fotografie pe care a avut-o vreodată. Eşti priceput, Allerdyke — încă n-am văzut un portret atît de plin de viaţă. Ei, ce mai e nou ?

19

Vizită tîrzie

Allerdyke izbuti cu greu să se stăpînească încît să răspundă calm la întrebarea lui Fallaway. Era un moment foarte critic pentru el. Acum ştia cui dăduse James fotografia pe care Chettle o găsise apoi ascunsă în capacul ceasului lui Lydenberg, ştia că femeia care primise fotografia era aproape de tot, despărţită de el doar de un perete şi de o uşă ; ştia că între ea şi Lydenberg,

sau cei care fuseseră în relații cu Lydenberg, existase o înțelegere misterioasă și îngrozitoare. Toate acestea erau sigure — și ceea ce părea tot atît de sigur era că Fullaway nu știa nimic și era tot atît de nevinovat ca și el. Fu o clipă în care era aproape hotărît să comunice lui Fullaway tot ce știa — dar se stăpîni.

Ce mai e nou ? zise el rîzînd. Nimic după cîte știu. Domnii aceștia de la poliție par a nu fi deloc grăbiți. Dumneata ai auzit ceva ?

— Nici eu. Ducesa a fost azi dimineață aici, a venit și Miss Lennard. Dar nici una nu mi-a comunicat nimic însemnat. Ducesa s-a gîndit la toate amănuntele și e convinsă mai mult ca oricînd, că afară de dînsa și de vărul dumitale nimeni în Rusia nu a știut ceva despre bijuterii. Fuseseră totdeauna singuri de cîte ori discutaseră chestiunea ; nimeni nu a fost de față cînd i-a predat bijuteriile, și ea nu a pomenit nimănui, absolut nimănui, de aceasta. De aceea, crede că aici în Anglia trebuie să se fi comis o indiscreție în această privință.

— Și Miss Lennard ce voia ?

— O, ea a găsit mai multe certificate și recomandații privitoare la franțuzoaică, răspunse Fullaway. Le-am examinat pe toate. N-am găsit nimic interesant. Totuși am trimis-o cu ele la Scotland Yard ; e treaba poliției să se ocupe cu astea. Ai într-adevăr fotografii frumoase aici, Mr. Allerdyke, urmă el, tot răsfoind albumul. Astea sînt probabil imobile ale dumitale din Bradford ?

Allerdyke, care voia ca Fullaway să nu știe că adusese albumul cu un scop anume, profită bucuros de întrebare și începu să-i explice una cîte una imaginile. Erau fotografiile fabricilor lui, a caselor lui de comerț, a casei unde locuia, peisaje din Bradford și altele, despre care se putea conversa plăcut. În acest timp intră Mrs. Marlow cu scrisori pe care Fullaway trebuia să le semneze.

— Mrs. Marlow se pricepe mai bine decît mine, observă americanul aruncînd o privire spre secretara lui. Mrs. Marlow, sînt instantanee luate de Mr. Allerdyke — îți amintești că Mr. James Allerdyke ți-a dat și dumitale o fotografie făcută de Mr. Allerdyke ?

Allerdyke, care nu-și luase ochii de la secretară, nu putu surprinde nici cel mai mic semn de tulburare pe chipul ei.

— Oh ! da, răspunse ea cu cel mai indiferent ton. Îmi amintesc — era o fotografie extraordinar de bună.

În clipa aceea îi veni lui Allerdyke o idee.

— Care din copii v-o fi dat-o ? întrebă el. Una din ele — am tras numai cîteva — avea o pată care o să se întindă și mai mult. Dacă v-a dat cumva tocmai acea copie, Mrs. Marlow, v-aș da mai bine alta în schimb. O aveți aici ?

Dar Mrs. Marlow clătină din cap cu aceeași mină indiferentă.

— Nu, răspunse ea fără nici o ezitare. Am luat-o acasă, Mr. Allerdyke. Dar pe copia mea nu se află nici o pată, aș fi observat-o numaidecît. Îmi permiteți să privesc și eu albumul, Mr. Fullaway ?

Allerdyke lăsă albumul și plecă. Era uimit de sîngele rece al doamnei Marlow. Dacă avea legătură cu asasinatele și prădăciunile comise, cum era convins el, atunci își dădea seama și de marea importanță a fotografiei. Și totuși vorbea de asta cu liniște și nepăsare, parcă ar fi fost vorba de un simplu petec de hîrtie. Bineînțeles că nu o putea avea nici la birou nici la ea acasă — fotografia se afla la Hull, ascunsă cu grijă în vechiul ceas de buzunar al lui Lydenberg.

— Strașnic tupeu are femeiușca asta ! mormăi Allerdyke, coborînd scara. Dură, ageră, de un calm imperturbabil. Nimic nu i-a tulburat echilibrul. O femeie afurisit de primejdioasă ! Trebuie să recunosc. Dar acum ce fac ? Experiența și observația îl învățaseră pe Marshall Allerdyke că un sfat bun e în toate situațiile dificile un ajutor prețios. În genere el era omul care se hotăra și lucra din propriul imbold, dar știa, de asemenea, ce importantă era, într-un moment ca acesta, o discuție cu un cunoscut. De aceea se duce la magazinul său unde-l găsi pe Ambler Appleyard. Îi smulse promisiunea că va păstra tăcerea și-i povesti apoi tot ce aflase de ieri încoace.

Appleyard îl asculta atent. Trecuseră abia două sau trei ceasuri de cînd ascultase un alt raport — acela al fraților Gaffney.

— Așa stăm deci ! exclamă Allerdyke, cînd fu gata expunerea. Chettle acesta are dreptate — tot misterul e în legătură cu fotografia. Și e limpede că fotografia a ajuns de la Mrs. Marlow la Lydenberg ? Dar cum și cînd

a făcut lucrul acesta ? O, de-am putea rezolva dilema aceasta !

Tăcu un moment, privind necăjit la directorul lui comercial.

— Știi ce aș avea poftă să fac ? urmă el deodată cu o expresie amenințătoare. M-aș duce numaidecît la poliție, aș povesti de-a fir a păr tot ce știu și aș cere s-o aresteze neîntîrziat pe muierea asta îndrăcită. Ce crezi ?

— Eu cred că pentru asta e încă prea devreme, Mr. Allerdyke. Dar am și eu a vă istorisi ceva. Și eu, în lipsa dumneavoastră, am făcut oleacă pe detectivul — am să vă raportez toate, pe rînd. Vă amintiți că într-o dimineață mi-ați arătat pe Mrs. Marlow, care intra tocmai la Rothschild ? Eu am recunoscut-o îndată !

— Dumneata ai recunoscut-o ? întrebă Allerdyke surprins la culme. De unde și pînă unde ?

— Am recunoscut-o, repetă Appleyard. De doi ani o cunosc. Locuiește în aceeași casă cu mine, în hotelul-pensiune Pompadour, în Bayswater. De doi ani o văd zilnic, dimineața și seara. Dar eu o știu drept Miss Slade !

— O Miss ? exclamă Allerdyke zăpăcit.

— Drept Miss Slade, da, repetă Appleyard. Își apropie scaunul mai mult și urmă cu o voce mai scăzută Ascultați cu atenție, vreau să spun tot ce am făcut de ieri de cînd am primit biletul dumneavoastră.

Îi spuse lui Allerdyke ce însărcinare dăduse celor doi Gaffney și de ce-l considera pe Rayner confident al domnișoarei Slade. Și Allerdyke dădea la toate aprobator din cap.

— Ai lucrat bine, n-am ce zice, Ambler, spuse el. Și dracu să mă ia dacă n-o să iasă de aici o oarecare clarificare. Dar acum, în clipa asta, ce-i de făcut ? Nu crezi că au să fugă, dacă nu procedăm numaidecît la arestarea lor ?

— Eu nu cred să avem deocamdată a ne teme de așa ceva, răspunse Appleyard. E mai mult decît probabil că cei doi nu au nici cea mai mică bănuială că sînt observați. Totul a fost așa de dibaci executat că ei, încît se simt desigur în completă siguranță. Firește că e posibil ca acest Rayner să fie nevinovat, tot atît de nevinovat ca și dumneata și ca mine. Dar chestia cu fotografia pledează împotriva lor. Numai nu trebuie stricate lucrurile printr-o grabă prea mare. Nu e nevoie să ne adresăm

încă poliției, cu toate că pe acest Chettle, dacă s-ar găsi aici, l-am putea consulta. El, în orice caz, prin descoperirea fotografiei ne-a dat un adevărat punct de sprijin.

— Dar deocamdată ce-am putea face ? întrebă Allerdyke.

— Putem folosi pe cei doi Gaffney, răspunse Appleyard hotărît. Sînt băieți isteți, dibaci. Să căutăm să limpezim cine e de fapt acest Rayner, dacă are relații, și cu cine anume ? În ce legături stă cu Miss Slade, cu alte cuvinte cu Mrs. Marlow. Apoi, cine e cu adevărat dumneaei și de ce poartă două nume. Vă propun, cînd vă veți întoarce la hotel, să vorbiți cu Gaffney. Îl cunoașteți mai bine decît mine. Oricum e un om pe care se poate bizui și în care poți avea încredere. Spuneți-i să se pună în legătură cu frate-său și să vină amîndoi mîine aici. Atunci vom putea ține un sfat cu toții. Înainte de toate socotesc necesar ca Rayner să fie supravegheat — și pentru o asemenea însărcinare îmi pare foarte potrivit celălalt Gaffney.

— Bine, am să vorbesc cu Gaffney, aprobă Allerdyke. Dar îmi vine în gînd că dacă o cunoști atît de bine pe această Miss Slade sau Mrs. Marlow ar fi prudent să nu te prea arăți la hotel în societatea mea.

— De la sine înțeles, zise Appleyard. Lasă pe mine. În chesia asta trebuie să procedăm cu cea mai mare băgare de seamă.

Allerdyke se ridică să plece. La ușă însă se mai întoarse o dată.

— Am să revin pe la unsprezece, înainte de prînz, stărui Allerdyke. Astă seară vorbesc cu Gaffney.

Se înapoie la hotel, chemă pe Gaffney la el în cameră și-l trimise apoi să-și înștiințeze și fratele. Gaffney părea foarte încîntat de încrederea ce i se acorda. Frate-său tocmai nu avea nici un post, deoarece firma unde fusese angajat dăduse faliment. Afară de asta asemenea ocupații îl încîntau îndeosebi.

— Întotdeauna s-a prăpădit după chestii detective, mărturisi Gaffney. O treabă în care să aibă de observat pe cineva, după așa ceva se dă în vînt.

— Bine, aici are din belșug prilej să se dea în vînt, zise zîmbind cam acru Allerdyke.

Apoi rămase toată după amiaza și seara singur, chibzuind și frămîntînd chestiunea. Ceasurile treceau și, pe

la unsprezece, se hotărî să se culce, nemulțumit de sine, cînd un chelner îi bătu în ușă.

— E un domn jos. Vrea să vă vorbească. A dat o carte de vizită.

Allerdyke își aruncă privirea pe cartonul mic. Nu era tipărit ; cu creionul era aruncat pe el în grabă un cuvînt *Chettle*.

20

Numărul cincizeci și trei

Chettle, pe care azi dimineață îl lăsase în Hull, sosise din senin. Nici vorbă că se petrecuse ceva neobișnuit.

Să poftească numaidecît, zise el chelnerului. Și adu și o sticluță cu whisky, un sifon și pahare. Mai repede. Chelnerul introduse curînd pe detectiv.

— Ei, ce te aduce ? întrebă Allerdyke agitat. S-a petrecut ceva nou ?

În loc de răspuns, Chettle își vîrî mîna în buzunarul de la piept al pardesiului și scoase un pachețel sigilat. Rupse sigiliul și desfăcu învelitoarea de hîrtie.

— Am venit direct de la gară. Să chibzuim lucrul împreună, înainte de a hotărî ceva.

— Dar ce-i asta ? întrebă Allerdyke cu privirea fixată curios pe pachețel ?

Chettle scoase capacul de pe o cutiuță și luă din ea ceasul lui Lydenberg și cartea poștală care-i dădea întîlnire în High Street. Le puse pe masă și ținu mîna peste ceas.

— După plecarea dumneavoastră, m-am gîndit ce pas să fac mai departe. Trecuse prînzul, cînd îmi trecu deodată prin minte că neglijasem tocmai ce-ar fi trebuit să fac de la început, anume trebuia să scot fotografia aceea din capacul ceasului și s-o examinez și pe dos. Mă dusei dar întins la poliție, luai ceasul, îl deschisei — și iată ce descoperii !

Tot vorbind, deschisese capacul ceasului, scoase fotografia, o întoarse și o puse cu dosul în sus pe masă.

— Poftim, vedeți exclamă el. Iată ce e scris ! „Acesta e J. A. După întrebuințare — arde-o". Pricepeți ? Și scrisul e asemănător cu cel de pe cartea poștală. Vă rog,

comparați cele două scrieri. Să fiu spînzurat, dacă amîndouă n-au fost scrise de aceeași mînă.

Allerdyke apropie amîndouă obiectele, ceasul și cartea poștală de lumina electrică. Le examină cîteva clipe cu atenție și le puse iar pe masă.

— Nu mai încape nici o îndoială, Chettle, zise el. Nu e nevoie de un expert ca să stabilești asta. Scrisul e identic.

Turnase două pahare cu whisky, oferi unul vizitatorului și-și luă și el pe celălalt.

Allerdyke nu se mai putu stăpîni :

— La rîndul meu am și eu ceva de povestit. Am descoperit cui i-a dat James fotografia.

Chettle sări în sus uimit.

— Ai și aflat ? exclamă el.

— Da, zise Allerdyke. După un ceas de la întoarcerea mea aici, am și aflat. James a dat-o — și vocea îi deveni mai scăzută ca o șoaptă, cu toate că nu-i putea auzi nimeni — secretarei lui Fullaway, femeia despre care am discutat, adică doamnei Marlow. E un fapt stabilit. I-a dat fotografia puțin înainte de plecarea lui în Rusia.

Chettle începu să fluiere încet. Apoi se uită la Allerdyke și-i zîmbi dînd din cap.

— Așa, secretarei ? zise el pe gînduri. Și cum stau lucrurile cu Fullaway — el are vreo idee de asta ?

— James i-a dat fotografia chiar în prezența lui Fullaway, răspunse Allerdyke. Se ocupă și ea puțin cu fotografia, pe cît am aflat — și a venit vorba de asta cînd vărul meu era întîmplător în biroul lui Fullaway. Cu ocazia aceea James a scos fotografia și i-a dat-o, ca model de fotografie reușită.

— Și toate astea le-ai dibuit așa, într-o conversație obișnuită ? întrebă Chettle.

— Într-o conversație ca toate conversațiile.

— N-ai trezit nici o bănuială ?

— Nu cred, răspunse Allerdyke. O socotesc o persoană înzestrată și cu totul neobișnuită. Cu toate astea, totul a decurs așa de firesc că, după părerea mea, ea n-a avut nici cea mai mică idee că aș fi urmărit ceva. În orice caz am putut stabili un lucru : că nu-mi poate arăta fotografia. Zicea că a luat-o acasă. Vorbă să fie ! Noi știm doar unde-i. Uite-o. Dar toate astea sînt numai

o parte din noutățile mele, urmează acum partea a doua. Femeia asta duce o viață dublă. E Mrs. Marlow în biroul lui Fullaway și aici în hotel, dar acolo unde locuiește e Miss Slade. Ce spui de asta ?

Chettle ciuli urechile.

— Cînd ați descoperit și asta ? întrebă el. Tot azi ?

— Da, tot azi, după amiază, răspunse Allerdyke, cu un ușor simțămînt de triumf. Stai să-ți povestesc. Descoperirea asta, la drept vorbind, se datorează directorului comercial al afacerii mele de aici — lui Mr. Appleyard.

Făcu apoi detectivului un clar și amănunțit raport despre tot ce Appleyard și cei doi Gaffney făcuseră, iar Chettle asculta atent.

— Bun, zise el, cînd Allerdyke terminase. Pîn-aici totul este bine. Singura întrebare e dacă aveți încredere în cei doi tineri — în șofer și în frate-său.

— Aș încredința șoferului meu și ultimul șiling, răspunse Allerdyke. În ce-l privește pe fratele lui, mă bizui pe cuvîntul șoferului meu. De altfel știu amîndoi că obișnuiesc să plătesc bine serviciile făcute și devotamentul.

— Asta sună bine, Mr. Allerdyke, aprobă Chettle. Oricum, pare că ne apropiem de soluție. Acum, cînd mi-ați spus astea, am să mai tac față de autorități pînă mîine, cînd ne vom întîlni cu directorul dumneavoastră și cu cei doi Gaffney — că trebuie să ținem o consfătuire. Mîine la unsprezece, ziceți, în birourile dumneavoastră din Gresham Street ?

Băgă ceasul și cartea poștală la loc în cutiuța de carton, o vîrî în buzunarul de la piept și plecă. Allerdyke îl petrecu pînă la ascensor. Dar cînd se întoarse, i se întîmplă al treilea eveniment, care era și mai surprinzător și mai important decît toate celelalte.

Ceva îl făcuse pe Allerdyke să se oprească și să privească în jos peste balustradă ? Zărise pe Mrs. Marlow.

Tînăra femeie se uită cu băgare de seamă, iscoditor, în dreapta și în stînga. Apoi închise ușa în urmă-i și o încuie cu o cheie, pe care o vîrî numaidecît în buzunar. După asta se furișă în coridor și dispăru spre camerele lui Mr. Fullaway. Totul durase abia un minut, iar Allerdyke reintră cu un surîs ironic în camera lui.

— S-a uitat ea, nu-i vorbă, în dreapta și în stînga, murmură el, dar în sus tot a uitat să privească. O, mă-

runţişurile astea. Şi mai e un noroc că ştiu din care camere a ieşit !

Se uită la ceas — era exact o jumătate de oră înainte de miezul nopţii. Îşi notă totul în carnetul său şi se culcă. Şi a doua zi dimineaţa, sculat devreme după cum îi era obiceiul, coborî la parter, nu cu ascensorul ca alte dăţi, ci pe scară. Trecu pe lîngă uşa de unde ieşise Mr. Marlow şi îşi notă în gînd numărul 53.

Allerdyke coborî de-a lungul cheiului Tamisei năpădit de gînduri. Ce putea să însemne că femeia asta se furişa — evident în taină — într-o cameră străină ? Trebuia să afle lucrul ăsta de la Fullaway.

Americanul îşi lua gustarea de dimineaţă totdeauna la o masă anumită, la care Allerdyke stătuse adesea de vorbă cu el. Şi de rîndul acesta îl găsi acolo. Îşi trase un scaun, făcînd o observaţie banală despre timpul frumos.

— N-am putut da aseară ochii cu dumneata, urmă el punîndu-şi şervetul. Se vede că erai în oraş.

— Da, am fost în oraş, răspunse Fullaway, cu Van Koon. Nu-l cunoşti pe Van Koon ? E un compatriot al meu, care rămîne vara asta aici. Am cinat aseară la Carlton şi ne-am dus apoi la teatrul Haymarket. Voiam să te poftesc şi pe dumneata, dar plecaseşi.

— Foarte amabil din partea dumitale, răspunse Allerdyke.

— Nimic nou ? Mai ai ştiri de la poliţie ?

— Ţi-ai găsit ! răspunse Allerdyke ironic.

— Aşa se vede, zise şi Fullaway. Dar, oricum, e ciudat că nu se anunţă nimeni ispitit de premiul promis. De necrezut cum s-a putut ca ucigaşul franţuzoaicei, ale cărui semnalmente le ştim doar destul de precis, să dispară aşa ca în pămînt ?

Toată afacerea e o enigmă, bombăni înciudat Allerdyke. Luă o gazetă pe care Fullaway o citise, o aruncase deoparte şi începură să vorbească de lucruri indiferente pînă ce americanul se scuză că-l cheamă unele afaceri şi ieşi din salon. După plecarea lui, Allerdyke se puse din nou să cumpănească bine lucrurile. Aşadar Fullaway lipsise aseară — fusese la teatru — şi abia pe la miezul nopţii se înapoiase. Deci nu ştia că secretara fusese în camera lui, nici că vizitase altă cameră

și apoi o părăsise. Nu, Fullaway nu bănuia desigur nimic din toată povestea asta !

După ce termină masa, Allerdyke trecu în holul hotelului unde găsi lista pasagerilor. Citi :

Nr. 53 Mr. Van Koon, New York City, U.S.A.

21

Domnul tînăr cu cîini mopși

Allerdyke, îngîndurat, ieși sub portal, privind forfoteala vie a străzii.

— Hm, ciudată treabă ! gîndi el. Cine dracu să mai fie și Mr. Van Koon ăsta, și ce putea să caute Mrs. Marlow, zisă și Miss Slade, aseară la el în odaie, cînd dînsul lipsea ?

Tresări brusc, la auzul glasului lui Fullaway care-l chema. Americanul era însoțit de un domn. Allerdyke ghici numaidecît că trebuie să fie chiar persoana la care se gîndea. Să fi avut cam patruzeci de ani, statură mijlocie, fața palidă, complet rasă ; pura ochelari de aur de sub care se vedeau ochii albaștri ca safirul.

— Hei, Mr. Allerdyke, strigă Fullaway în felul lui vioi. Te vrăjește strada ? Dă-mi voie să-ți recomand pe Mr. Van Koon, pe care probabil încă nu l-ai întîlnit, măcar că locuiește sub același acoperiș cu dumneata ! Van Koon, dumnealui e Mr. Allerdyke, de care ți-am vorbit.

Cei doi domni își scuturară mîinile și se priviră în ochi. Oricine ar fi acest domn, se gîndi Allerdyke, are o privire deschisă și o strîngere de mînă zdravănă — două lucruri din care el obișnuia să conchidă că avea de-a face cu un om cinstit.

— Sînteți de mult în Londra ? întrebă Allerdyke politicos.

Din prima săptămînă a lui aprilie răspunse Van Koon. E întîia mea vizită în Anglia, bat toată ziua străzile ca să mă familiarizez cu acest impunător oraș. Fullaway îmi spune, Mr. Allerdyke, că sînteți din Bradford, marele centru manufacturier. Bradfort e un oraș pe care de asemenea mi-am propus să-l vizitez. Ei ! dar uite,

Fullaway, un domn care pare foarte grăbit să-ți vorbească.

Fullaway și Allerdyke își aruncară ochii în stradă îl și văzură pe Blindway, care sărise dintr-o trăsură și venea în fugă spre ei. Îl salută și întrebă dacă puteau veni chiar acum cu el la Scotland Yard. Șeful voia să vorbească imediat cu dumnealor.

— Hai, Allerdyke, zise Fullaway. Van Koon, urmă el, fii atît de bun și spune-i lui Mrs. Marlow că o rog să se intereseze dînsa de tot ce mai e de rezolvat.

Van Koon dădu din cap și intră iar în hotel, pe cînd Allerdyke și Fullaway se urcară cu detectivul într-o mașină și plecară.

— Dar ce e ? întrebă Fullaway. Ceva nou ?

— Nu știu precis, răspunse Blindway. Șeful stă de vorbă în biroul lui cu o femeie care susține că ar avea ceva informații în privința franțuzoaicei ; a trimis și după Miss Lennard. Ciudată afacere. Sînt de cîștigat cincizeci de mii de lire sterline. Doamne, Doamne !

— În orice caz pe femeia asta o interesează banii, zise Fullaway. N-ai auzit ce spunea ?

— Nu, răspunse Blindway.

Îi conduse îndată în aceeași cameră în care discutaseră chestiunea mai înainte. Acolo mai erau Celia Lennard și o femeie sărăcăcios îmbrăcată, de vîrstă mijlocie. După cîteva scurte cuvinte de salut, se așezară și Allerdyke și Fullaway pe cîte un scaun.

— Dumneaei e Mrs. Perigo, spuse polițistul. Mrs. Perigo din strada... Ce stradă spuneați ?

— Locuiesc în Alpha Place din Park Street, zise Mrs. Perigo, cu o voce înceată, liniștită. Numărul paisprezece. Sînt călcătoreasă.

— Notează Blindway, zise șeful către detectiv. Susțineți așadar, Mrs. Perigo, că ați văzut de mai multe ori pe Lisette Beaurepaire cu un tînăr. Unde și cînd a fost asta ?

— În trei rînduri, domnule șef. În trei rînduri știu sigur că i-am văzut împreună ; și poate o a patra oară, însă nu-s atît de sigură, acum cel puțin. Dacă-mi dați voie să spus așa cum mă taie capul pe mine...

— Cum de nu. Povestește cum îți place.

— Păi, să fi fost, pe cît mi-aduc aminte, pe la mijlocul lui martie, începu Mrs. Perigo calm. Acum două luni adică. Mă arsesem, păcatele mele, rău la mînă, așa că nu era chip să mai lucrez. Și cum se făcuse vremea destul de caldă, mă duceam de stăteam pe o bancă în Kensington Garden, unde am văzut-o pe domnișoara a cărei poză ați dat-o în gazetă...

— Un moment, Mrs. Perigo, o întrerupse polițistul. Miss Lennard, s-ar simplifica lucrurile foarte mult, dacă v-aș întreba ceva. Vă aflați dumneavoastră sau camerista dumneavoastră pe vremea aceeea de care vorbește Mrs. Perigo, adică pe la mijlocul lui martie, în oraș ?

— Da, răspunse Miss Lennard cu hotărîre. Ne aflam atunci la Londra. Am stat pînă la 29 martie, cînd am plecat în Rusia.

— Te rog, Mrs. Perigo, continuă.

— Cînd am văzut pozele astea prin gazete i-am zis vecinei mele, Mrs. Watson Tii, asta-i domnișoara pe care am văzut-o de cîteva ori în Kensington Garden ; avea o îmbrăcăminte atît de elegantă și o față atît de drăguță că mi-a bătut la ochi și aș cunoaște-o și dintr-o mie. Că eu, vezi, în grădină stăteam tot într-un loc anume, domnule, lîngă un buștean rostogolit — mai e și acu tot acolo ; în trei după amieze a venit și domnișoara asta — tot așa cam pe la ceasu patru —, și acolo se întîlnea cu un tînăr, dar de ăsta nu-mi aduc așa de bine aminte ca de dînsa, de față.

— Încă un moment, Mrs. Perigo. Șeful se întoarse iar spre Celia. Obișnuia camerista dumneavoastră să iasă uneori la ora aceea ? întrebă el.

— Este posibil. Eu luam masa la niște prieteni, și cum n-o luam cu mine, putea face ce voia cu vremea ei.

Șeful se adresă iar lui Mrs. Perigo.

— Dumneata ai văzut așadar pe domnișoara a cărei fotografie s-a tipărit în gazetă întîlnindu-se de trei ori cu un domn tînăr ? întrebă el.

— De trei ori, da, aproape de tot de locul meu. Ei stăteau pe scaune cu taxă, din ăalea ce se plătesc un penny și-ți dă bilet. Și vorbeau într-o limbă străină, din care firește nu înțelegeam boacă. Apoi, cu altă ocazie, am zăr-

rit-o ceva mai depărtișor trecînd pe lîngă lac ; dar de recunoscut tot am recunoscutéo după aerul ei elegant și după fixonomie ; eu ce văd o dată, îmi rămîne întipărit. altă-i și poza...

Mrs. Perigo scoase la iveală o foaie de gazetă mototolită.

— Dar pe cavaler nu-l pot, din păcate, descrie mai amănunțit, zise ea. Aproape că nu l-am luat în seamă. Era tînăr, atît, și vorbea tot limba aia păsărească, în care-i vorbea fata. Asta pot spune sigur, că doar l-am auzit.

Cei doi tineri stăteau așa de aproape de dumneata ?

— Uite ca dumneaei, tot atît de aproape.

— Și n-ai putea să ne spui nimic de domnul cel tînăr, Mrs. Perigo ? întrebă stăruitor șeful. Mai gîndește-te, poate-ți amintești.

Mrs. Perigo se uită mîhnită la polițist și dădu deodată din cap.

— Păi, de cîte ori îl vedeam, zise ea, și fața i se învioră, avea cu el două potăi de cîini cu nasurile boante și cu cozile încovrigate, bată-i pîrdalnicu.

— Mopși ? întrebă șeful.

— De, așa le-o fi zicînd, mocși, răspunse Mrs. Perigo. Eu spun drept, nu am cunoscut ce soi erau, că în viața mea n-am ținut asemenea javre. Dar de arătat așa arătau, cum spusei. Și-i ținea totdeauna de un lanț subțire, că erau cam boierești, asta se vedea, hrăniți bine și cu fundulițe albastre la zgarde. Și el, tînărul, parcă avea ochii negri și părul închis...

— Altceva n-ai mai putea spune ? întrebă șeful, prietenos.

— De, regret, altceva n-aș putea spune, dar în privința celor ce am spus pot să declar și cu jurămînt.

Cinci minute mai tîrziu Mrs. Perigo părăsea localul poliției cu un mic avans, iar Allerdyke pornea în cea mai mare grabă spre Gresham Street ; era în întîrziere pentru consfătuirea hotărîtă. Iar în drum repeta anumite cuvinte din declarațiile femeii.

„Un domn tînăr, cu ochi negri și cu părul închis, cu doi mopși. Mopși cu funde albastre la zgardă"...

Încurcătură tot mai mare

Era unsprezece și jumătate cînd Allerdyke ajunse la Gresham Street. Chettle sta în ușa casei comerciale ; se vedea că-l așteaptă, și cum îl văzu coborînd din mașină îl întîmpină.

— Cîteva cuvinte între noi, înainte de a intra, Mr. Allerdyke. Cei de aici cred că eu mă aflu în Hull. Dar trebuie să mă prezint totuși șefilor mei — nu merge altfel. Problema e cît trebuie să le povestesc din toată istoria. Dacă doriți să tăinuiți ceva, sau chiar tot, sînt dispus să tac. Firește, în cazul acesta...

— Ei, în cazul acesta ? întrebă Allerdyke nerăbdător.

— Vreau să vă vorbesc foarte sincer, Mr. Allerdyke, zise Chettle, codindu-se și vădit jenat. Eu sînt un om sărac și am o familie numeroasă. Aș putea să tac, dacă aș căpăta o anumită parte din recompensa stabilită. Fiecare are dreptul să se gîndească la sine. Și dacă am urmări problema asta independent de poliție, atunci bineînțeles...

Allerdyke scutură hotărît din cap.

— Nu, asta nu merge, Chettle, zise el. Trebuie să-ți îndeplinești datoria față de superiorii dumitale. Dacă ei dezleagă enigma și recompensa se dă poliției, îți vei primi și dumneata partea cuvenită. Nu, nu vreau tăinuiri ! Fă-ți raportul cum îți cere datoria.

— Dar bine, nu înțelegeți, Mr. Allerdyke, întrebă detectivul îngrijorat. Nu vă dați seama ce urmări ar avea aceasta ? Dacă mă prezint acum la Scotland Yard — și dacă-i povestesc șefului că am găsit fotografia vărului dumneavoastră în capacul ceasului lui Lydenberg și că, după mărturia dumneavoastră, acesta a dat fotografia asta lui Mrs. Marlow, zisă și Miss Slade — ce credeți că se va întîmplat apoi ?

— Ce ? întrebă Allerdyke.

— Pînă într-o jumătate de oră ea ar fi arestată, răspunse Chettle hotărît !

— Și de ce n-ar aresta-o ? întrebă Allerdyke.

— Pentru că printr-asta s-ar încurca poate toată afacerea ! exclamă Chettle.

— Știi ceva ? zise Allerdyke. E bine să intrăm și să ne sfătuim în privința asta cu Mr. Appleyard. Părerea lui prețuiește mult pentru mine.

Cei doi Gaffney așteptau în sala de expediție a magazinului. Allerdyke îi rugă să aibă un pic de răbdare și intră cu detectivul în biroul lui Appleyard. Îi povesti tot ce se petrecuse, iar la sfîrșit îi spuse și părerea lui Chettle.

Ambler Appleyard prinse numaidecît toată situația și găsi și soluția. Chettle nu avea obligația să-și facă mai mult decît strict datoria. Era desigur, prin funcția lui, obligat să raporteze de găsirea fotografiei — asta da, trebuia s-o facă. Dar nu era nevoie să spună nimic despre cele ce-i comunicase Allerdyke. De aceea Chettle să se ducă și să raporteze tot ce descoperise el, dar despre Allerdyke să tacă deocamdată.

— Da, așa e cel mai bine, admise și Allerdyke. Chettle du-te la șeful poliției și spune-i ce ai găsit, dar pe mine lasă-mă deoparte. Am să mă prezint și eu cînd o fi timpul și voi purta de grijă să nu ai supărări. Dacă va trebui cumva să te întorci la Hull, mai vii să mă vezi înainte, nu ?

Cînd Chettle plecă, Allerdyke închise ușa în urma lui și-i aruncă o privire zîmbitoare slujbașului său.

— Știi Ambler, omul are perfectă dreptate, zise el. O mișcare de șah greșită și tot jocul nostru s-ar duce dracului. Dacă femeiușca asta are cea mai slabă bănuială — totul se strică ! Acum ce facem cu cei doi Gaffney ?

— Nu știu, răspunse Appleyard, dacă pentru moment avem nevoie de serviciile lor. Poate între timp mai aflăm ceva despre cocoșatul Rayner. Mai întîi e sigur că este în legătură cu Miss Slade. Dumneata ai văzut-o ieri noapte pe la unsprezece și jumătate în Waldorf-hotel, iar eu am văzut-o cu o oră mai tîrziu în tovărășia lui Rayner la Pompadour. Afară de asta, am aflat că el are, în imobilul Klytemnestra, în Arunde Street, o afacere sub numele de Gavin Ramsey ? Aș propune, pentru a mai afla cîte ceva despre el, să-i faci pur și simplu o vizită de afaceri.

— Eu ? O vizită de afaceri ? întrebă Allerdyke mirat. Dar ce afaceri învîrtește omul ?

— E agent de invenții, răspunse Appleyard. Mai înainte habar n-aveam că există măcar așa ceva ; dar pare

că el trage din treaba asta un venit destul de frumușel Oameni care au făcut o invenție i se adresează, și e îi ajută să și-o patenteze și chiar să și-o valorifice. A tocmai la îndemînă un pretext perfect. Funcționarul dumitale Gankrodger a inventat scaunul de cale ferată. D un an stă aici modelul lui, și i-ai promis doar să te interesezi ca să-și plaseze invenția. Ia pur și simplu modelu și du-te cu el la acest Rayner sau Ramsay. Îi spui că ai auzit în City despre dînsul de la Wilmington, Wilmingtonii au fost cei de la care am căpătat informația asupra lui.

— Ei, și ce să fac la el ? întrebă Allerdyke.

— Așa, să-l vezi mai de aproape, răspunse Appleyard Știi ce puternică bănuială avem în privința lui Miss Slade. Ea se află în cea mai strînsă legătură cu Rayner, trebuie deci să aflăm cît mai mult despre acest Rayner. Du-te chiar acum la el, și pe urmă vom mai vedea ce avem de făcut.

Allerdyke chibzui un moment dacă trebuie să dea urmare bizarei propuneri. La urmă se ridică cu o expresie hotărîtă a feței.

— Da, am în orice caz un bun motiv, zise el. Pune să-mi împacheteze drăcia aceea.

Peste o jumătate de oră era introdus într-o elegantă sală comercială ; Mr. Gavin Ramsay trona la un birou impunător, înconjurat cu rafturi și clasoare pline de tot felul de modele — de mașini, de jucării mecanice. Posesorul „muzeului" examină cu un zîmbet amabil pe Allerdyke și pachetul ce-l ținea în mînă.

— Domnul Marshall Allerdyke ? întrebă agentul, aruncînd o privire pe cartea de vizită.

— Da, domnule, zise acesta, punînd jos pachetul. Mr. Ramsay, nu ? Am auzit de dumneavoastră de la Wilmington, în City. Aici aduc, urmă el deschizînd pachetul, modelul unui scaun pentru căi ferate, pe care unul din funcționarii mei, un om foarte dibaci, l-a inventat. Omul meu n-a izbutit pînă acum să convingă vreo companie de cale ferată să-i examineze invenția. Credeți că ați putea face ceva ?

Cocoșatul se ridică din fotoliul lui, examină modelul și puse o serie de întrebări despre scopul invenției, care-i dovediră lui Allerdyke că avea de-a face cu un om foarte inteligent. De asemenea, felul sincer și degajat în care

vorbea făcu o impresie excelentă asupra vizitatorului său.

Bine. Mr. Allerdyke, zise el în cele din urmă. Lăsați modelul și hîrtiile aici, am să fac tot ce-mi stă în putință.

Allerdyke îi mulțumi și se ridică. Făcuse în orice caz un serviciu impegatului său Gankrodger, îl văzuse pe Ramsay sau Rayner și-i vorbise. Între timp, Ramsay luase în mînă cartea lui Allerdyke și-și aruncase privirea asupra-i.

— Sînteți vărul lui Mr. Allerdyke de care se vorbește în legătură cu asasinatul și furtul de bijuterii ?

— Da, eu sînt, răspunse Allerdyke, care făcuse un pas spre ușă. Ați urmărit chestiunea ?

— Da, foarte de aproape, îl asigură Ramsay. O afacere ciudată și încălcită.

— Va trecut cumva prin minte vreo rezolvare posibilă ? întrebă Allerdyke uimit.

Ramsay zîmbi

— Pentru asta nu cred că a sosit încă momentul. M-am interesat întotdeauna de asemenea lucruri și socotesc că este o greșeală, în asemenea cazuri încurcate, să vrei să ajungi prea repede la o soluție.

— Propuneți răbdare ; dar aici sînt în joc giuvaeruri în valoare de aproape trei sute de mii de lire sterline, zise Allerdyke.

— Nici vorbă, răspunse Ramsay. Dar dorința și rîvna dumneavoastră, după cît am înțeles din ziare, urmărește mai mult prinderea ucigașului.

— Asta e drept, confirmă Allerdyke.

Ramsay zîmbi iar, în vreme ce vizitatorului său se pregătea de plecare.

— Eu sînt de părere, zise el calm, că tot acest mister se va rezolva în mod surprinzător. Tocmai în cazuri ca acestea apare deodată o întorsătură neașteptată. La revedere.

Allerdyke ieși cam zăpăcit.

— Aș pune mîna-n foc că e un om cinstit, își zise el. Dar dacă e un bandit, bine mai știe să se ascundă ! În orice caz, știe ceva. Hotărît, știe ceva ! Ce să fie ?

Clătină din cap — încurcată i se mai părea afacerea. Dar nu bănuia că peste cîteva minute ea avea să se încurce și mai mult. Cînd ajunse la hotel, îl întîmpină de la intrare Mrs. Marlow. Era frumoasă, tînără fermecă-

toare ca totdeauna. Cum dădu cu ochi de el, ridică mica poşetă ce-i atîrnă de mînă.

— O, Mr. Allerdyke, zise deschizînd-o şi scoţînd un plic. Aici am ceva pentru dumneavoastră. Priviţi — e fotografia pe care mi-a dat-o vărul dumneavoastră. Iată, n-aţi avut dreptate — n-are nici cea mai mică pată — e chiar o copie neobişnuit de clară.

Şi puse în mîna lui Allerdyke fotografia, care după toate socotelile era aceea pe care Chettle o găsise în ceasul lui Lydenberg.

23

O condamnare la moarte

— După cum vedeţi, e o fotografie cît se poate de clară, repetă Mrs. Marlow rîzînd. Nu are nici urmă de pată. V-aţi gîndi pesemne la vreo altă copie.

— Aşa se pare, zise Allerdyke distrat. Da, firește, la alta. E drept că nu-i nici o pată pe ea.

Vorbea ca buimăcit privind fotografia pe amîndouă feţele. Şi cum n-avea nici un motiv s-o reţină, i-o înapoie.

— Am s-o dau s-o lipească pe un carton şi să-i pună ramă, zise Mrs. Marlow vîrînd din nou fotografia în poşetă şi pregătindu-se de plecare. Nu ştiu cum de-am rătăcit-o un timp, că n-a fost chip s-o găsesc ; şi iată că azi dimineaţă m-am pomenit cu ea ca din întîmplare.

Îl salută zîmbind şi ieşi în strada inundată de lumină, pe cînd Allerdyke, mai uluit ca nicicînd, se îndreptă spre restaurantul hotelului. La intrare întîlni pe Fullaway, care era grăbit ca de obicei.

— O, ce bine s-a nimerit, Allerdyke, zise americanul trăgîndu-şi la o parte prietenul.

— Mă bucur că te-am întîlnit, căci doream să vorbesc cu dumneata. Cred că n-ai nimic împotrivă dacă Van Koon şi cu mine vom încerca să cîştigăm premiul. Vă este doar egal dumitale, ducesei Nastirsevici sau lui Miss Lennard cine obţine recompensa, dacă se află cine au fost ucigaşii şi se regăsesc giuvaerurile furate ?

— Ai vreo idee ? întrebă Allerdyke cu privirea încordată.

— La drept vorbind — da ! Avem o idee — un gînd, răspunse Fullaway. Am discutat adineauri cu Van Koon despre toată afacerea. E un om foarte inteligent și are și experiență în domeniul acesta. Dar firește că vrem să păstrăm pentru noi ideea. Mai întîi de toate vrem să lucrăm absolut independent de poliție.

— Ai perfectă dreptate, îl aprobă Allerdyke. E absolut indiferent cine primește răsplata. Eu, personal, vreau pedepsirea ucigașilor.

— Ne-am înțeles, dacă vine vreun polițist de la Scotland și dorește informații, eu nu știu nimic. Nu te aștepta să povestesc ceva înainte de a fi isprăvit cercetările noastre. Eu personal cred că sîntem pe adevăratele urme.

— Fă ce-ți place, răspunse Allerdyke ; probabil că nu sînteți unicii care și-au propus să cîștige premiul.

Intră apoi în restaurant și-și comandă dejunul. Dar mîncă cu gîndul într-altă parte. Privea distrat înaintea lui și se gîndea la întîmplările din dimineața aceea. Aluzia nebuloasă a lui Rayner sau Ramsay privind neașteptata limpezire a enigmei ; înștiințarea lui Fullaway că el și Van Koon voiau să intre în acțiune ; declarația lui Mrs. Perigo despre franțuzoaică și despre tînărul cu cîinii mopși — toate acestea nu erau nimic față de faptul că Mrs. Marlow îi arătase adineauri fotografia despre care crezuse că se află în ceasul de buzunar al lui Lydenberg.

— Oare m-o fi înșelat memoria ? Să fi făcut eu mai mult de patru copii ? Nu, nu. Memoria nu m-a înșelat niciodată pînă acum, și sînt sigur că n-am copiat mai mult de patru ori fotografia. James avea trei și eu una. A mea e sus, în album. Știu precis ce a făcut James cu ale lui. Verișoara Grace posedă una, Wilson Firth pe cealaltă ; a treia i-a dat-o lui Mrs. Marlow, care mi-a și arătat-o ! Dar atunci de unde e fotografia din ceasul lui Lydenberg, care, pot să jur că e copia făcută de mine ? Îți vine să înnebunești în harababura asta !

Stătea necăjit, frămîntîndu-și mintea, cînd Chettle se apropie de masa lui. Allerdyke îl pofti să se așeze și-i oferi o băutură.

— Ei, întrebă el, ce mai e nou ?

— Am fost la poliție, zise detectivul, și am relatat numai ce ne-am înțeles să spun. Ei nu pun nici-un preț

pe fotografie, care nu dovedește altceva decît că cineva a dat-o lui Lydenberg pentru ca acesta să recunoască numaidecît pe vărul dumitale. Ei ! ar judeca altfel șeful dacă ar ști cele descoperite de dumneavoastră. Așa însă se interesează numai de informațiile date de Mrs. Perigo. Acolo crede el că ar fi de găsit o urmă adevărată, un bun început. Cineva trebuie să fi avut mopșii aceia sau îi mai are încă, și urma asta trebuie căutată. Pînă atunci, eu am să plec, pe cîteva zile cel puțin, din nou la Hull.

— Mai ai ceasul la dumneata ? întrebă Allerdyke.

— Firește, răspunse Chettle, bătîndu-se cu mîna peste buzunarul de la piept. Aparține deocamdată poliției din Hull, și trebuie să-l depun acolo. Vrei să-l mai vezi o dată, Mr. Allerdyke ?

— Golește-ți paharul și vino, te rog, în camera mea, zise Allerdyke. Om fuma sus o țigară. Da, spuse el, părăsind restaurantul, cînd urcau scara, trebuie să mai văd o dată ceasul, sau mai bine-zis fotografia. Nu ești grăbit cred.

— Mai am o oră întreagă, răspunse Chettle.

Allerdyke încuie ușa camerei sale, puse whisky și sifonul pe masă și aduse o cutie cu țigări.

— Șezi, Chettle, și servește-te. Un pic de whisky nu strică. Aprinde-ți o țigară și pune și un pumn de țigări în buzunar, pentru drum, că sînt bune. Și acum arată-mi fotografia.

Chettle scoase ceasul și-l deschise. Allerdyke privi fotografia cu încordare pe o față și pe de alta, în vreme ce detectivul se uita la el plin de așteptare.

— Ai scos la lumină ceva nou ? întrebă el.

În loc să-i răspundă Allerdyke puse fotografia pe masă și trecu la o altă masă de unde luă albumul de fotografii. Îl răsfoi pînă ce găsi ce căuta. Luă fotografiile una după alta și le examină de-aproape. Și deodată îi veni o idee. Cu o exclamație lăsă albumul la locul lui, și se întoarse spre detectiv.

— Chettle, acum știu ce-i cu fotografia dumitale. Noi crezusem că copia asta era aceea pe care James a dat-o lui Mrs. Marlow !

— Și nu e ? strigă detectivul uluit.

Allerdyke rîse mulțumit.

— Acum mai puțin de o oră, răspunse el, mai exact cu cîteva momente înainte de intrarea dumitale în hotel,

Mrs. Marlow mi-a arătat fotografia pe care i-a dăruit-o James. Am privit bine, bine copia. Şi cînd ai venit, tocmai mă trudeam să mă dumiresc de unde provenea copia dumitale ? Acum am găsit dezlegarea şi blestemat să fiu dacă asta nu întunecă şi mai mult misterul. Dar, în orice caz, ştiu ce-i cu copia asta.

— Şi ce-i ? întrebă Chettle, nespus de încordat.

— Este o fotografie a fotografiei mele, exclamă Allerdyke şi izbi iritat cu pumnul în masă. Lucrul e limpede de tot. Să vezi — nu te pricepi poate mult în meşteşugul fotografierii, dar o să mă poţi totuşi urmări —, eu întrebuinţez totdeauna, da totdeauna, un anumit fel de hîrtie pentru copiile mele. Dar copia asta, vezi, pe care ai găsit-o în ceasul lui Lydenberg e executată pe un gen cu totul deosebit de hîrtie şi trebuie să fie o reproducere. Nu e originalul scos de mine, ci copiat după el. M-ai înţeles ?

Chettle, care-i urmărise atent explicaţiile, dădu din cap afirmativ.

— Cum nu ! Omul care a făcut treaba asta îşi cunoaşte meseria ! Splendid ! Şi ce concluzie trageţi de aici ?

— Următoarea ! răspunse Allerdyke. Adineauri Mrs. Marlow îmi spunea că fotografia o rătăcise o vreme şi numai din întîmplare azi dimineaţă a dat iar de ea. Conchid din toate astea că cineva a pus mîna pe a patra copie, cea de la Mrs. Marlow, sau a căpătat-o de la ea şi a fotografiat-o. Poza din ceasul lui Lydenberg e o fotografie după fotografia mea.

— Aşa că acum — începu Chettle cam tărăgănat.

— Aşa că acum problema noastră e să descoperim cine a executat reproducerea asta. Hai, pleacă liniştit la Hull, şi fă acolo ce ai de făcut. La rîndul meu am să lucrez de asemenea aici. Spuneam adineauri că nu ştiu dacă toată afacerea nu a devenit şi mai misterioasă, dar, în orice caz, am făcut un pas înainte.

Chettle puse ceasul cu fotografia la loc în cutie şi o vîrî în buzunarul de la piept.

— Un pas înainte, Mr. Allerdyke, e mult într-o asemenea chestiune, zise el. Şi care va fi pasul al doilea, dacă-mi dai voie să-ntreb ?

— Vreau să aflu cine a făcut reproducerea, răspunse Allerdyke hotărît. Nu va fi treabă uşoară ! Dar trebuie să-ţi spun părerea mea. Informaţia despre vînzarea giuvaerurilor a transpirat din birourile lui Fullaway. Cel care a umblat prin hîrtiile lui a putut să pună mîna şi pe fotografia lui Mrs. Marlow, luînd-o ca s-o copieze şi readucînd-o. Cine putea fi acela ? Asta trebuie să aflu, fie ce-o fi. Dar să trecem la altă chestie : spuneai că oamenii poliţiei vor să caute urmele indicate de Mrs. Perigo ? Le crezi într-adevăr şi dumneata atît de importante ?

— În problema asasinării franţuzoaicei sînt într-adevăr foarte importante, răspunse Chettle.

Îşi vîră mîna în buzunarul hainei şi scoase o foaie de hîrtie cam boţită.

— Aici e o corectură tipografică a anunţului despre premiu ; va fi afişat la toate posturile poliţieneşti din ţară şi va fi publicat şi în ziare.

Allerdyke luă corectura, care era încă umedă, şi o citi. Se cerea celor ce aveau vreo cunoştinţă să dea informaţiuni asupra unui tînăr cu părul de culoare închisă şi cu ochi negri, probabil un străin, care la jumătatea lunii martie s-a plimbat, cîteva zile prin Kensington Garden, purtînd de lanţ doi cîini mopşi cu funde albastre la zgardă.

— La asta trebuie negreşit să pice vreun răspuns, observă Chettle. Se va găsi cineva care să-şi aducă aminte de tînărul în chestie şi care să ştie ceva despre dînsul. Dar am spus-o dinainte lui Blindway că nu ştiu dacă acesta e un simplu afiş sau o sentinţă la moarte !

— O sentinţă la moarte ? exclamă Allerdyke. Ce vrei să zici cu asta ?

— Ce vreau să zic ? repetă Chettle cu un rîs amar. Iacă, asta dacă tînărul care vorbea cu Lisette în Kensington Garden şi plimba mopşii e cumva şi el un fel de unealtă a bandei criminale, aceasta îl va înlătura tot aşa cum i-a înlăturat pe Lydenberg şi pe franţuzoaică.

Allerdyke clatină din cap aprobînd. Pricepea ce spunea detectivul. Cînd îl văzu plecat, se aruncă în fotoliu, îşi aprinse una din cele mai tari ţigări şi căzu pe gînduri încercînd să găsească soluţia problemei ce-l chinuia şi pe care nu înţelegea s-o lase nerezolvată.

— Domnul Bonnechose, urmă șeful, este proprietarul unui stabiliment.

— Al unui Café-Restaurant, complectă Bonnechose repede. Mic, dar elegant — Café Bonnechose, Oxford Street. Casă fondată acum nouă ani ; am preluat-o de la primul patron, după moartea acestuia.

— Domnul Bonnechose a citit azi dimineață în ziare despre depoziția doamnei Perigo și s-a prezentat imediat la noi. Mi-a povestit că îl cunoaște pe tînărul care în primăvara asta a făcut doamnei Bonnechose serviciul de a-i plimba de cîteva ori cîinii de rasă. Pare într-adevăr să fie tînărul de care a pomenit Mrs. Perigo. Și acum, domnule Bonnechose, fii bun și ne istorisește amănuntele.

Francezul își drese glasul și-și răsuci mustața îngrijită.

— Cu toată plăcerea, cu toată plăcerea, vă voi istorisi imediat totul, începu el. Veți înțelege că atît consoarta mea cît și eu personal sîntem extrem de ocupați. Nu avem mult personal și trebuie de aceea să ne îngrijim de toate singuri. De aceea nu prea găsim timp liber să ieșim la plimbare... Soția mea are o slăbiciune pentru cîini — acum are doi mopși : Fifi și Chou-Chou. Prețioase animale cu pedigriuri în regulă și tare drăguți. Consoarta mea își face sînge rău că nu poate să-i plimbe. S-a întîmplat însă, astă primăvară, să vină în restaurantul nostru un tînăr — un compatriot de-al meu din Elveția franceză, cantonul Vaud. Ne-am împrietenit repede, și...

— Numele tînărului ? i-o tăie șeful.

— Spunea că îl cheamă Federmann, răspunse Bonnechose. Karl Federmann. Îmi povestea că umblă să-și găsească un loc de servitor la un domn bogat. Fusese chelner la Londra — cred într-un hotel — n-am prea dat multă atenție la ce spunea în privința asta. În orice caz, în vremea cînd umbla după serviciu, avea foarte mulți bani. La gustarea de dimineață comanda ce-i mai bun ; uneori venea și seara de cina la noi. Nu sîntem un local scump — un fruștuc bun pentru doi șilingi, un dineu pentru trei șilingi — asta nu însemna nimic pentru el. Cum nu era ocupat, sta mult de vorbă cu nevasta mea sau cu mine. Venind vorba într-o zi de cei doi bieți cîini de rasă neplimbați, își dădu cu părerea că prea se îngrășaseră. Soția mea oftă și spuse că asta se datora lipsei de mișcare. Federmann era un om tare bun la inimă și

numaidecît se oferi să-i plimbe el. Chiar a doua zi veni și nevastă-mea le puse fundele acelea albastre și le spuse să fie cuminți. Multe zile a plimbat mopșii noștri — ba la Hyde Park, ba la Kensington Garden. Om de zahăr, mă rog, și apoi, deodată, nu l-am mai văzut pe prietenul nostru Federmann. Nici de auzit n-am mai auzit nimic de el, pînă ce am citit azi jurnalele. Ne-am uitat unul la altul și imediat am zis. „Ăsta-i Federmann ! Îl caută. A făcut vreo poznă !“ Și soția mea a fost de părere că trebuie să mă prezint imediat la poliție, și iată-mă.

— Și asta-i tot ce știți ? întrebă șeful.

— Tot — *parole d'honneur* — tot !

— Cam cînd a apărut tînărul întîia oară în restaurantul dumneavoastră ?

— Cam pe la începutul lui martie sau finele lui februarie.

— Și cînd a dispărut ?

— Pe la începutul lui aprilie — de atunci nu a mai dat pe la noi. Și cîinilor parcă le pare rău...

— Ascultați, domnule Bonnechose, zise șeful. Nu v-a împărtășit omul ăsta nici un amănunt despre el ?

— Nimic altceva decît ce v-am spus.

— N-a spus unde locuiește ?

— Nu, niciodată.

— N-a venit niciodată însoțit de cineva ? N-a adus cu el vreun amic sau vreo amică ?

Bonnechose se lovi peste frunte.

— Ah, da, exclamă el surprins. O dată a venit cu o doamnă sau domnișoară, o franțuzoaică. Era înaltă — adică mai înaltă de cum sînt îndeobște franțuzoaicele — zveltă, foarte elegantă. Avea părul negru, ochii negri, nu chiar frumoasă, dar atrăgătoare.

— Lisette ! exclamă Celia.

— Nu v-a spus cine era ?

— Nu, nu a pomenit nici o vorbă despre ea. Era în genere un om foarte închis, acest Federmann, nu aflai nimic de la el în ce privește chestiile lui personale.

— Și pe altcineva n-a adus niciodată cu el ? Pe un domn, de exemplu ?

Bonnechose neagă energic din cap, dar apoi se lumină deodată la față.

— Nu, zise el. Dar stați, o dată — numai o dată — l-am văzut pe Federmann pe stradă vorbind cu un alt

domn. Era pe Shaftesbury Avenue. Un bărbat voinic, impunător, ras complet, cu părul castaniu — un francez, mi s-a părut. Cu totul necunoscut mie, de altfel.

Șeful schimbă o privire cu Allerdyke și cu Fullaway — amîndoi știau ce vrea să însemne privirea asta. Descrierea lui Bonnechose se potrivea în mod frapant cu bărbatul care înnoptase cu Lisette Beaurepaire la hotel.

Șeful era tocmai să pună o nouă întrebare, cînd intră un om, căruia i se citea pe față că avea să comunice ceva urgent superiorului său. Șeful se ridică de pe scaun, se duse pînă la ușă și ascultă comunicarea agentului. Apoi se întoarse cu fața gravă

— Am primit în momentul acesta o știre care se referă probabil la tînărul de care vorbeam adineauri, zise el. Un om tînăr a fost găsit mort azi dimineață, în împrejurări suspecte, într-un hotel din City — împrejurări foarte asemănătoare cu cele ale morții franțuzoaicei. Iar descrierea semnalmentelor — zicînd aceasta își aruncă privirea pe o foaie de hîrtie ce o ținea în mînă — mă face să cred că e vorba de acest Federmann.

— O, încă unul ! exclamă Allerdyke.

Îi veni deodată în gînd ce spusese Chettle. Cererea publică de informațiuni fusese așadar într-adevăr o condamnare la moarte ! Șeful îi aruncă o privire străpungătoare. Părea că ghicește ce se petrecea în sufletul lui.

— Îmi pare rău că iar trebuie să vă deranjez, dar trebuie să vă rog pe toți să mă însoțiți la hotelul din City. Nu trebuie să lăsăm nimic necercetat, și dacă cineva poate identifica pe omul acesta...

— Uf, nu vreți cumva să vă însoțesc și eu, exclamă Celia necăjită. Vă rog, lăsați-mă să-mi văd de treabă — mi-i silă de ororile astea...

— Vă înțeleg Miss Lennard, zise șeful. Dar de dumneavoastră și de domnul Bonnechose am nevoie mai mult decît de oricine.

Blindway, domnul Bonnechose și Mr. Fullaway urcară împreună într-o mașină. Celia, Allerdyke și șeful într-o altă mașină și porniră spre City. Se opriră într-o stradă liniștită în apropierea docurilor la intrarea unui hotel de modă veche. Hotelierul și cîțiva agenți polițienești le ieșiră înainte, iar prin deschizătura ușilor îi priveau capete curioase, pe cînd urcau spre ușa unei camere

înaintea căreia păzeau doi sergenți. Șeful se adresă cu un cuvînt încurajator Celiei.

— O privire va fi probabil de-ajuns, zise el. Dar uitați-vă cu toată atenția.

În clipa următoare stăteau toți șase înaintea unui pat îngust, pe care zăcea întins cadavrul unui om tînăr.

— Ei ? întrebă îndată șeful. Ce ziceți, Miss Lennard ?

Celia respiră adînc.

— Acesta e omul care venise la Hull, șopti ea, parcă pentru a nu trezi pe cel adormit. Omul care se dăduse drept frate al Lisettei. L-am recunoscut numaidecît.

— Și dumneata, domnule Bonnechose ? îl recunoști ?

Francezul clătina din cap impresionat.

— Federmann, zise el tulburat. O, da, e fără nici o îndoială Federmann. Săracul băiat !

Șeful se întoarse să plece, spunînd celorlalți că asta era tot ce dorise de la domniile lor. Dar Fullaway, care holbase uimit ochii asupra mortului, îl apucă de braț.

— Stați puțin ! Și eu îl cunosc pe omul acesta — dar nu sub numele de Federmann. Eu îl cunosc sub numele de Fred Ebers. A fost cameristul meu în Hotel Waldorf, de la începutul lui aprilie anul acesta pînă la sfîrșitul primei săptămîni din mai. Și acum, după toate cele cîte știm, dați-mi voie să-mi exprim părerea că mortul e ultimul instrument de care s-a folosit marele necunoscut. Franțuzoaica, Lydenberg și acum omul ăsta — de toți s-a descotorosit ! Dar cine să fie oare bărbatul din spatele perdelei ? Cine să fie marele asasin ?

25

Cartea de vizită de pe ușă

Șeful nu răspunse îndată izbucnirii iritate a lui Fullaway. Conduse micul grup în sală și se adresă Celiei și domnului Bonnechose.

— Asta e tot, Miss Celia, vă mulțumesc. Îmi pare rău că a trebuit să vă amestec în această afacere penibilă, dar nu se putea altfel. Domnule Bonnechose vă sînt îndatorat — veți mai primi vești de la mine. Pînă atunci vă rog nu pomeniți nimic de asta, nimănui, în

afară de soția dumneavoastră ; și mai ales nimic clienților. Mr. Allerdyke sînteți atît de amabil să conduceți pînă la un auto pe Miss Celia și să vă întoarceți cu Mr. Fullaway ? Trebuie să mai vorbim cu agenții și cu personalul hotelului.

Cînd Allerdyke se întoarse în hotelul care fusese teatrul noii crime, găsi pe Blindway așteptîndu-l jos. Detectivul îl conduse în camera unde șeful, Fullaway și un inspector al cartierului City stăteau de vorbă cu patronul și patroana hotelului. Patronul, un om morocănos, părea să răspundă numai în silă la întrebările puse.

— Nu știu mai multe decît despre oricare pasager care ia întîmplător o cameră, zise el morocănos.

— Răspunde-mi te rog la cîteva întrebări, îl întrerupse calm șeful. Cînd a venit tînărul aici ?

Patronul făcu un gest spre soția sa.

— A sosit ieri seară pe la ora șapte, zise patroana. Eram chiar eu la birou. L-am înscris și i-am dat camera nr. 27.

— Era singur ?

— Singur. Avea un geamantan de mînă, care se află acum în camera lui, un pardesiu și-o umbrelă.

— V-a spus bineînțeles un nume, poate și adresa.

— S-a înscris sub numele Frank Herman, Walthamstow, răspunse hoteliera, în vreme ce se uita într-un registru de pasageri. Poftim e scris de mîna lui.

Șeful luă registrul, examină înscrierea, și puse condica iar pe masă.

— Bine, și ce-ați mai observat la el în cursul serii ?

— Nai nimic, răspunse patroana ; a luat în sala de restaurant două cotlete și o cafea. A citit ziarele pînă pe la zece și jumătate ; l-am văzut chiar eu urcînd scara, aproape de unsprezece. Cum azi dimineață nu l-am văzut și nici gustarea de dimineață n-o comandase, am întrebat pe fata de serviciu, care mi-a spus că pe ușa lui se află o carte de vizită pe care scrie să nu fie sculat înainte de unsprezece.

— Unde e cartea ?

— Aici, în plicul acesta, zise femeia, care părea mai desghețată și mai cooperantă decît patronul. Am luat-o cînd am văzut ce s-a întîmplat. O vreți dumneavoastră ?

— Vă rog, zise șeful. Luă plicul, se convinse că în el se află cartonul, și se adresă iar patroanei.

— Cine a descoperit ce se întîmplase ? insistă el.

— Păi, fata de serviciu, zise hoteliera ; puțin după unsprezece a venit jos să-mi spună că nu-i răspunde nimeni din odaia numărul 27, unde a bătut de mai multe ori. Cum știam că vrea să apuce vaporul spre Rotterdam, care pleca pe la prînz, am trimis pe bărbatu-meu la el. Și dacă a văzut că nici el nu căpătă nici un răspuns, în nici un chip, atunci...

— Atunci am intrat, eu și fata, întrerupse hotelierul, că mai avem o a doua cheie. Și l-am văzut întins mort, pe pat, cum l-ați văzut și dumneavoastră. Și era rece și țeapăn, se vedea că era mort de mult.

— După opinia medicului era mort de șase, șapte ceasuri, explică inspectorul sectorului.

— N-ai observat nimic neobișnuit în camera lui ? întrebă șeful pe patron. Nu era neorînduială ?

— Nu, răspunse întrebatul. Și nimic nu a fost atins, cum poate atesta și poliția pe care am chemat-o îndată. Banii, ceasul de buzunar și toate lucrurile lui erau neatinse, nu este așadar la mijloc o jefuire. Și — urmă el cu emoție oarecum sunînd a reproș — puteți spune ce vreți, nu e vorba aici de nici un asasinat. E o sinucidere, nimic altceva. Nu vreau ca hotelul meu să fie compromis, să treacă drept un cuib de asasinate.

— Pînă acum n-a pronunțat nimeni cuvîntul asasinat, îl întrerupse liniștit șeful. Dar pentru că dumneata singur ai adus vorba, ia să cercetăm puțin ce pasageri au mai tras aici noaptea trecută.

Deschise registrul și privi pe ultimii înscriși.

— Sînt aici trei, ba nu, patru inși, care au venit după acest așa-zis Frank Herman. Vă erau cunoscuți ?

— Numai unul din ei, răspunse hoteliera. Mr. Peter Donaldson din Dundee. E reprezentantul unei firme de iută și vine adesea pe aici. Se mai află și acum în hotel, cel puțin mai era acum o oră, și rămîne două sau trei zile în oraș. Ceilalți doi — Mr. și Mrs. Nielsen — par străini. Au dormit, au luat cafeaua devreme și au plecat.

— Și pe cel de-al patrulea — John Barcombe din Manchester — nu l-ați cunoscut ? întrebă șeful, cu ochii pe numele ultimului înscris. Văd că i-ați dat camera nr. 29 — așadar foarte aproape de camera lui Herman.

— Nu, pe acesta nu-l cunoaștem, explică hoteliera. A venit cam pe la nouă seara și a mîncat ceva înainte de a se urca în odaia lui. Pe la opt dimineața a cerut cafeaua și o gustare și a părăsit apoi hotelul. Foarte mulți pasageri vin și pleacă astfel.

— V-ați uitat la acest Barcombe ? N-ați putea să ne dați oarecari indicii ?

— Nu prea mult, dar tot îmi amintesc. Era un bărbat puternic, cam palid la chip, cu părul castaniu deschis și avea mustăți. Purta un costum închis și nu avea geamantan ori altceva. Spunea că era silit să rămînă peste noapte la Londra. Un domn cu o înfățișare foarte liniștită, cumsecade — a achitat înainte, la primirea camerei, pentru masa de seară, cameră și fructuc.

Șeful cercetă cu atenție înscrisul din condică și arătă cu degetul numele John Barcombe. Era un scris de un aspect neobișnuit, cu încolăcituri mari și înflorite.

— Asta îmi pare un scris prefăcut, observă el. Și acum ia observați vedeți înscrierea lui Herman ? Examinați scrisul și comparați-l cu cel de pe cartea de vizită care era fixată pe ușa lui Herman.

Scoase cartea de vizită din plic și o puse lîngă înscrisul din condică. Marshall Allerdyke, care se aplecase peste umărul său să poată vedea mai bine, era aproape să strige de uimire, căci scrisul de pe cartea de vizită era cu siguranță același cu cel de pe cartea poștală adresată lui Lydenberg și cu scrisul de pe spatele fotografiei. Trebui să facă o mare sforțare să-și înăbușe exclamația care-i sta pe buze.

Să examinăm iscălitura, zise șeful. Din prima aruncătură de ochi nu se poate observa vreo asemănare cu scrisul de pe cartea de vizită, unul are o grafie neobișnuită, celălalt, cel de pe carte, e un scris comercial, subțire și nervos. Și totuși între ele se găsește o asemănare ciudată, frapantă. Priviți puțin litera „*a*" ; e bizară, dar caligrafiată la fel în ambele. Omul acesta era atît de obișnuit să facă pe *a* asemănător cu *a* grecesc, că l-a caligrafiat și în scrisul prefăcut la fel. Deci nu mă îndoiesc că Barcombe a scris cartea și a fixat-o pe ușă. Și nu mă îndoiesc că tot el e omul care a omorît și pe franțuzoaică.

Hotelierul sări în sus.

— Vasăzică, socotiți că tot ar fi fost un asasinat ! exclamă el furios. Mă așteptam eu la una ca asta ! De

îndată ce poliția se amestecă într-o afacere, totul se transformă în grozăvii senzaționale. De ce, mă rog, numaidecît un omor ? De ce ? E o sinucidere pur și simplu. O sinucidere... Și v-aș fi foarte recunoscător dacă s-ar ridica de aici imediat cadavrul, căci nu vreau ca hotelul meu onorabil să-și piardă buna reputație !

Cu o mutră mînioasă părăsi camera și femeia îl urmă. Poliția însă nu se sinchisi cîtuși de puțin, și agenții începură să cerceteze cu de-amănuntul obiectele mortului. Un lucru era limpede mobilul crimei nu fusese furtul. În portofel și pungă se aflau încă sume importante de bani în aur și bancnote. Și ceasul de aur cu lanțul, precum și cele două inele aveau o valoare oarecare.

— Aproape aceleași împrejurări ca în hotelul în care am găsit-o pe camerista contesei, zise șeful, ridicîndu-se. N-aveți nici cea mai mică îndoială, Mr. Fullaway, că mortul e într-adevăr fostul dumitale fecior ?

— E indiscutabil ! îl asigură Fullaway. De altminteri aș putea aduce foarte multe persoane care să-l identifice !

— Poate că împrejurarea aceasta să ne aducă ceva, observă șeful. Dar acum trebuie să plec.

Allerdyke era pe jumătate hotărît să ia deoparte pe șef și să vorbească cu el despre descoperirea lui Chettle, privitoare la scrisul de pe cartea de vizită. Dar pe cînd mai cumpănea, Fullaway îl apucă de mîneca hainei.

— Vino cu mine, îi șopti Fullaway. Vino, acum trebuie să acționăm direct.

26

Cineva care cunoaşte taina

Allerdyke rămase uimit de înfrigurata energie cu care Fullaway îl trăsese afară din hotel, silindu-l să se urce în primul automobil pentru a-i duce la Hotel Waldorf. Îl cunoștea bine pe american, așa că știa cît de agitat și de nervos putea deveni uneori, ca astăzi însă nu-l mai văzuse niciodată.

— Allerdyke, exclamă el, cînd mașina se puse în mișcare, afacerea trebuie dusă mai departe. Renunț la

orice pretenție asupra recompensei. Toată afacerea asta e mult prea serioasă ca să se poată proceda în taină. Am să-i spun lui Van Koon că ceea ce știm sau presupunem trebuie împărtășit și celorlalți. Acum trebuie să-l demascăm în sfîrșit pe omul care se află în spatele tuturor acestor lucruri. Allerdyke, trebuie să acționăm.

Allerdyek rîse. Cu cît se agita mai mult celălalt, cu atît era el mai liniștit.

— Frumos ! zise el cu ton flegmatic. O să ne punem așadar pe lucru și vom rezolva marea enigmă. Știi desigur cum să procedezi.

— Așteaptă pînă ce vom ajunge la hotel, răspunse Fullaway. Ai să-ți dai îndată seama care e părerea mea.

Căzură amîndoi în adîncă tăcere, pînă ce automobilul opri în fața Hotelului Waldorf. Acolo, Fullaway își conduse în mare grabă însoțitorul în apartamentul său, adresîndu-se agitat secretarei sale.

— Mrs. Marlow, zise el, fii te rog bun, du-te în camera lui Van Koon și poftește-l încoace. E vorba de o chestiune importantă. Te rog și pe dumneata să vii înăuntru, țin să fii de față.

Allerdyke, care examina cu atenție pe femeia aceasta, înconjurată de atîtea mistere, observă că ea nici nu clipise măcar din gene. Nu trecuse nici un minut și ea se și întoarse cu Van Koon.

— S-a întîmplat ceva ? se informă el, salutînd pe Allerdyke cu o înclinare a capului. Arde Vezuviul ?

— Te rog, Van Koon, așează-te, zise Fullaway, după ce îi conduse pe toți în biroul său particular.

— Mrs. Marlow, închide ușa de afară și vino și dumneata înăuntru. Avem de ținut o consfătuire foarte serioasă. Vă rog, așezați-vă cu toții.

Așteptă pînă ce-i văzu așezați în jurul mesei rotunde din mijlocul odăii.

— Avem noutăți, Van Koon, zise el. Eu și Allerdyke ne-am întors chiar acum de la un hotel din docuri, unde am văzut cadavrul unui tînăr omorît în aceleași împrejurări ca și camerista franceză. Am dat și de urmele unui bărbat ale cărui semnalmente se potrivesc exact cu cele ale însoțitorului Lisettei Beaurepaire. Eu personal, nu mă îndoiesc cîtuși de puțin că avem de-a face în ambele cazuri cu același ucigaș. Mrs. Marlow, tînărul mort, pe care l-am văzut chiar adineauri, este feciorul pe care l-am

Van Koon, care ascultase atent, se întoarse semi-ironic semidojenitor spre Fullaway, care sta jenat și lovea cu degetele în masa lustruită.

— Ești într-adevăr cam prea neglijent, dragă prietene, zise el clătinînd din cap. Dacă-ți lași hîrtii atît de importante la îndemîna oricui, după cum susține doamna, atunci nici nu te poți aștepta la ceva mai bun. E limpede că dumneata i-ai oferit acestui Ebers toate posibilitățile să afle ce voia. Dar acum se impune o singură întrebare ce a făcut tînărul acesta cu datele pe care și le-a procurat aici ? Acesta e esențialul.

— Da, exclamă, Allerdyke. Asta-i întrebarea.

Fullaway lovi cu pumnul în masă.

— Lucrul e foarte limpede, zise el. A vîndut ce știa unei bande de tîlhari. Trebuie să fi fost cu siguranță o bandă întreagă. Susțin că e absolut cu neputință ca toate acestea să fi fost născocite și realizate de către o singură persoană. Asta-i lucru cert. Dar întrebarea rămîne aceeași — cine sînt criminalii ?

Nimeni nu răspunse la această întrebare. Allerdyke își vîrîse mîinile în buzunare și-l privea fix pe Fullaway. Mrs. Marlow desena modele invizibile pe tăblia mesei, Van Koon scoase un briceag din buzunar și începu să-și potrivească colțurile unghiilor, cu o figură distrată.

— Este o chestie pe care am susținut-o întotdeauna, Fullaway, zise în sfîrșit Van Koon. N-ai vrut să știi nimic despre asta, dar sînt nevoit să revin asupra ei. Lasă-mă să pun azi întrebarea prietenilor dumitale, sînt cu toții destul de deștepți spre a-și da o părere.

— Mă rog, n-am nimic împotrivă, zise Fullaway, făcînd din mînă o mișcare de indiferență. Spune liniștit ce gîndești, Van Koon, sînt de acord.

Van Koon se adresă lui Allerdyke și lui Mrs. Marlow.

— De la început l-am făcut atent pe Fullaway asupra a două aspecte, zise el. Mai întîi de toate n-avem nici cel mai neînsemnat indiciu să putem bănui că complotul ar fi fost pus la cale în Rusia și că de acolo ar fi fost îndreptat încoace ; în al doilea rînd sînt dovezi limpezi că tot complotul a început la Londra și că de aici a fost condus. Dar cine știa în Londra despre afacerea cu bijuteriile ? Firește că Fullaway.

Tăcu o clipă și privi cu atenție pe secretară. Și Allerdyke, care o privea de asemenea, văzu cum ochii ei ră-

în care-ți comunica că voia să aibă un drept de preferință la cumpărarea bijuteriilor ducesei Nastirsevici pe care le va aduce Mr. James Allerdyke din Rusia.

— Ah, da, ai dreptate ! exclamă Fullaway, lovindu-și fruntea. Uitasem. Era o scrisoare cu totul particulară a lui Delkin și...

— Nu, îl întrerupse Mrs. Marlow. Era scrisă și iscălită de secretarul lui Mrs. Delkin. Deci și secretarul avea cunoștință despre această afacere.

Van Koon clătină din cap și-i aruncă o privire piezișe.

— Asta-i ! exclamă el. Secretarul avea cunoștință despre aceasta. Cum am putea ști dacă nu cumva secretarul lui Delkin...

— Oh, toate astea sînt prostii Van Koon ! îl întrerupse Fullaway. Secretarul lui Delkin, Merryfield, este după cît știu de mulți ani în serviciul acestuia, și...

Dar Allerdyke se ridicase deodată și-și apucă pălăria care se afla pe o măsuță alăturată. Și-o puse pe cap și se adresă lui Fullaway.

— Sînt de acord cu Mr. Van Koon, zise el. Și deoarece sînt vărul și executorul testamentar al lui James Allerdyke, am să mă duc să-l caut pe Mr. Delkin la hotelul său — dacă nu mă înșel Hotel Cecil ? N-are nici un rost Fullaway să iei așa de ușor lucrurile. Delkin știa despre afacere și acum Mrs. Marlow ne povestește că și secretarul său avea cunoștință de asta. Mă simt dator să vorbesc personal cu toți aceia care au avut cunoștință de lucrul acesta. Poate că aflu lucruri importante.

Van Koon se ridică și el.

— Îl cunosc pe Delkin întrucîtva, am să vă însoțesc.

— Bine, zise Fullaway, în cazul acesta, să ne ducem toți trei. Nu sînt decît cîțiva pași pînă la el. Mrs. Marlow, dacă dorește cineva să-mi vorbească, mă întorc îndată după dejun.

Cei trei bărbați ieșiră. Secretara rămase cîteva minute cufundată în gînduri — pînă ce o singură lovitură a ceasornicului de pe cămin o făcu să tresară. Se duse repede în cealaltă odaie, își puse mantila și pălăria și părăsi hotelul, apucînd în direcția Arundel Street.

Milionarul, străinul și ducesa

Cei trei bărbați se strecurară prin vălmășagul mulțimii de pe chei și se apropiară de Hotel Cecil. Deodată, Fullaway îi făcu atenți asupra unui automobil particular care intra în curtea hotelului.

— Iată, în mașină e Delkin, și... lîngă el ducesa Nastirsevici ! Dar cine să fie celălalt bărbat ? Pare un compatriot de-al nostru, ce crezi Van Koon ?

Acesta își întoarse capul, iar Allerdyke, care nu-l mai văzuse pe Delkin, privea și el curios, dorind să vadă bine pe omul care făcuse o avere atît de însemnată cu comerțul de carne conservată. Dar în automobil se aflau doi domni lîngă ducesă. Unul înalt, drăguț, cu o înfățișare marțială, cu mustața ușor răsucită în sus și monoclu, cu fața energică. Celălalt era cît se poate de neinteresant scund, bondoc, cu privirea prietenoasă, cu ochelari cu ramă de aur.

— Care din cei doi e Delkin ? întrebă Allerdyke.

— Bărbatul cel scund cu ochelari, răspunse Fullaway. Pe cît e de nearătos pe atît e de șiret. L-ai cunoscut pe celălalt Van Koon ?

Van Koon se întoarse și privea înspre direcția de unde veniseră.

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse el. Dar tocmai a trecut pe lîngă noi un domn. Îl cunosc — e din Boston — și tare aș vrea să-i vorbesc. Așteptați-mă acolo în vestibul o clipă, Fullaway, nu zăbovesc mult.

Dispăru în vălmășagul mulțimii.

Fullaway nu mai făcu nici o observație. Intră în vestibulul hotelului și privi în juru-i. Deodată arătă spre un colț depărtat

— Iată, Delkin, ducesa și omul care era cu ei stau împreună la o masă. Habar n-aveam că Delkin și ducesa se cunosc. Dar e firește, dacă locuiesc în același hotel și sînt amîndoi americani. Ce să facem acum, Allerdyke ? Să ne ducem la ei sau să-l așteptăm pe Van Koon pînă s-o întoarce.

— Să așteptăm, răspunse Allerdyke.

Se așezară la o măsuță.

— Să bem ceva, propuse acesta, făcînd semn unui chelner.

— Două păhăruțe de Cherry — ori mai bine trei — Van Koon o să fie curînd și el aici.

Dar minutele trecură și Van Koon nu apăru.

— Mare prostie din partea lui Van Koon, zise Fullaway. Timpul trece și știu că Delkin ia masa la două. Hai, Allerdyke, urmă el ridicîndu-se. Cînd o veni Van Konn știe el unde să ne găsească. Am să te prezint eu lui Delkin.

Cînd milionarul din Chicago auzi numele lui Allerdyke îl privi cu vădit interes. Îl pofti pe el și pe însoțitorul său să se așeze la masa lui.

— Vorbeam tocmai despre cazul dumneavoastră, Mr. Allerdyke, zise el calm. Fullaway, nu știu dacă-l cunoști pe domnul, deși e foarte cunoscut. Mr. Chilverton, renumitul detectiv newyorkez. Chilverton, Mr. Fullaway, Mr. Allerdyke.

Fullaway și Allerdyke priveau cu mare interes pe cel ce le fusese prezentat.

— Mr. Delkin, i-ați povestit lui Mr. Chilverton despre afacerea noastră ? întrebă Fullaway.

— Nu i-am povestit decît ce a putut citi și dînsul în toate ziarele, răspunse Delkin. Cît privește afacerea noastră, cum o numești, ducesa găsește că înaintează prea încet. Ce crezi Mr. Allerdyke ?

— Probabil e în însăși natura acestei afaceri ciudate ceva ce o face să meargă încet, răspunse Allerdyke. Apar mereu lucruri noi, Mr. Delkin. Chiar și astăzi, și am venit anume aici să ne consultăm cu dumneata în chestiunea aceasta. Fullaway o să vă povestească mai bine ca mine.

Fullaway îi puse la curent pe scurt cu descoperirea făcută chiar în acea zi la micul hotel din apropierea docurilor și îi comunică concluziile trase din această împrejurare. Povesti în ce relații fusese el cu acest Ebers-Federmann-Herman, și la urmă descrise convorbirea care avusese loc în biroul său. Apoi spuse, adresîndu-se lui Allerdyke

— Las în seama lui Mr. Allerdyke să spună de ce am venit aici. A fost ideea lui și a lui Von Koon — nu a mea.

— O spun cu plăcere, zise Allerdyke. Mr. Delkin, am vrut să vă întreb dacă mai ştie cineva despre afacerea cu bijuteriile în afară de secretarul dumneavoastră ? E o întrebare deschisă şi veţi înţelege de ce v-o pun.

— Firește, zise Delkin, prietenos. Aveţi deplină dreptate să mă întrebaţi, şi pot să vă răspund cu un *nu* hotărît. Cît despre secretarul meu, pe care-l am de peste doisprezece ani în serviciu, pot să vă asigur că e un om demn de toată încrederea, şi nu i-am vorbit decît atît cît a fost nevoie ca să scrie scrisoarea aceea. Nu cunoaşte amănuntele. Nu domnule, n-am vorbit cu nimeni despre acesta, nici măcar cu fiica mea. Firește că în zilele din urmă m-am întreţinut cu ducesa asupra acestui subiect. Şi acum, deoarece sînteţi aici, Mr. Fullaway, vreau să vă spun şi eu deschis ce gîndesc. Cred că întregul complot a fost plănuit în biroul dumitale.

Fullaway se înroşi deodată la faţă şi privi pe milionar cu oarecare mînie.

— Dar, daţi-mi voie, Mr. Delkin, exclamă el. Eu...

— Linişteşte-te, tinere, îl întrerupse Delkin. Nu m-am gîndit, firește, la dumneata personal. Dar ştii că am fost de cîteva ori în birourile dumitale, şi eu am spirit de observaţie. Ce ştii despre femeia pe care o ai în serviciul dumitale ? O cred prefăcută. Cine e ea ? Un lucru e clar, după toate cîte mi-ai spus chiar dumneata, şi anume că n-ai faţă de dînsa nici o taină în chestii de afaceri.

Fullaway nici nu încercă măcar să-şi ascundă necazul şi mînia.

— O am pe Mrs. Marlow de peste trei ani în serviciul meu, răspunse el. A venit la mine cu certificate şi recomandări excelente, şi am şi eu absolut aceleaşi motive să mă încred în ea cum ai şi dumneata să te încrezi în secretarul dumitale.

— S-ar putea, zise Delkin, ca oamenii cei mai demni de încredere să cadă la urma urmelor în cele mai grele ispite. Orice om de afaceri ştie lucrul acesta. Ce credeţi despre aceasta ?

Allerdyke se feri să spună ceea ce gîndea. Ridică doar din umeri.

— În orice caz, se pare că vestea aducerii bijuteriilor din Rusia de către vărul meu a fost aflată din Londra, zise el prudent. Şi anume din biroul lui Fullaway.

— Prin acest Ebers, exclamă Fullaway iritat. E curată prostie să se presupună măcar că Mrs. Marlow ar fi putut avea cel mai mic amestec.

Delkin rîse încet.

— Insist taina afacerii cu bijuteriile a transpirat din biroul dumitale. Și n-ar strica dacă ai face cercetări ceva mai precise.

Fullaway se ridică.

— În orice caz nu are nici o valoare, zise el cu bruschețe, să mai discutăm aici despre lucrul acesta. Sper că în curînd se vor limpezi lucrurile, și atunci se va cunoaște adevărul în toată realitatea lui. Vino, Allerdyke.

Cei doi bărbați părăsiră masa. Dar înainte de a fi ajuns în stradă, Chilverton, care se luase repede după ei, îi reținu.

— Iertați-mă, zise el, pot să vă pun o întrebare ? Cine e de fapt acest Van Koon, pe care l-ați pomenit ?

— Un american, răspunse Fullaway, care e aici în Londra încă de la începutul primăverii. Se afla împreună cu noi, cînd veneam spre dumneavoastră. Dar s-a întors tocmai cînd dumneata și Delkin intrați în curtea hotelului cu automobilul.

Chilverton aruncă o privire asupra lui Fullaway.

— M-a văzut ? întrebă el.

— Firește ! zise Fullaway. S-a interesat cine sînteți, sau mai bine-zis eu am fost acela care am întrebat.

— Dumneata ai întrebat, observă Allerdyke. Și apoi el a plecat...

— Descrieți-mi-l, vă rog, îi rugă Chilverton.

Ascultă cu atenție pe Fullaway care-i dădu amănunte despre înfățișarea lui Van Koon.

— Hm ! mormăi el. Pot să vă însoțesc la hotelul dumneavoastră ? Cred că-l cunosc pe omul acesta și aș vrea să-l văd.

Unul din portari sta la intrarea Hotelului Waldorf. Fullaway îi făcu semn să se apropie.

— L-ai văzut pe Mr. Van Koon ? întrebă el.

— Mr. Van Koon ? Da, domnule. S-a întors la cîteva minute după ce a părăsit cu dumneavoastră hotelul, și-a luat de sus o valiză de mînă, a lăsat vorbă că va lipsi peste noapte și a plecat cu un automobil. Părea foarte grăbit.

Înainte ca Fullaway să fi putut vorbi, Chilverton apucă pe portar de braț.

— Poate că ai auzit întîmplător unde i-a spus să meargă șoferului ?

— Da, domnule, răspunse omul. Gara Sf. Pancras.

Fără ca să mai spună un cuvînt, Chilverton se întoarse, ieși grăbit în stradă sări în primul automobil neocupat și o porni cu cea mai mare viteză, iar Allerdyke și Fullaway se priviră uimit. Apoi Allerdyke rîse.

— Acum știm de ce s-a întors Van Koon, zise el încet. L-a recunoscut pe Chilverton. Dar de ce l-a făcut aceasta să șteargă putina ? Și cine e el de fapt ?

28

Prima urmărire

Fullaway mai rămase o clipă în portalul hotelului, privind în josul străzii, în forfoteala căreia dispăruse automobilul lui Chilverton. Apoi se întoarse ridicînd deznădăjduit din umeri și porni alături de Allerdyke.

— Asta nu o mai pot înțelege, zise el după ce ajunseră în tăcere la primul cat.

Allerdyke rîse ironic.

— Nu cunosc atîtea despre lume ca a dumneata, Fullawya. Dar mă gîndesc că aici nu e nevoie de cine știe ce explicații. Cînd cineva se face nevăzut la apariția unui detectiv, atunci omul acela știe că este căutat. Cred că amicul dumitale van Koon a fugit de Chilverton și că Chilverton îl urmărește acum.

Ajunseseră tocmai în fața camerei pe care o ocupase Van Koon, și Allerdyke își aduse aminte de clipa în care o văzuse pe Mrs. Marlow furișîndu-se afară. Pînă-n clipa de față se ferise să povestească ceva lui Fullaway despre aceasta, deoarece aștepta desfășurarea evenimentelor. Dar acum, cînd se părea că însuși Van Koon e un individ dubios, nu trebuia oare să-i împărtășească totul ? Tot cumpănind, merseră mai departe, și Fullaway deschise ușa care da în birourile sale. Vîrî mîna în cutia care se afla în spatele ușii, și scoate cîteva scrisori și o telegramă. Cu o mișcare grăbită desfăcu telegrama, pentru

ca după o clipă s-o arunce cu un strigăt iritat pe masa de lîngă el.

— La naiba cu toată povestea ! exclamă el furios. Allerdyke, te rog citește și spune-mi ce poveste îndrăcită o mai fi și asta !

Allerdyke luă telegrama și citi cu voce tare

„Regret că va trebui să lipsesc de la birou o zi sau două. Sînt împiedicată de afaceri particulare și extraordinar de urgente. Marlow"

Rîse forțat, puse înapoi pe masă telegrama și privi pe Fullaway, care se plimba cu pași agitați prin odaie.

— Da, zise Allerdyke, asta pare și mai ciudat decît întîmplarea cu Van Koon. Adu-ți aminte că ai părăsit-o pe funcționara dumitale exact la ora unu, și după cum se poate vedea, telegrama a fost expediată după zece minute de la oficiul din East Strand. Se conchizi de aici ?

— Că e o zăpăceală blestemată ! strigă Fullaway. Am impresia că sînt înconjurat de tot felul de taine diabolice.

Allerdyke se prefăcu că se adîncește din nou în citirea telegramei. Dar în realitate cumpănea. Să-i povestească acum lui Fullaway ce știa ? Era foarte ispitit s-o facă ; dar în ultimul moment, prevederea lui înăscută îl reținu.

— Spuneai adineauri lui Delkin că ai cele mai bune recomandări asupra lui Mrs. Marlow. Ce fel de recomandări sînt acestea, Fullaway ?

— Recomandări de afaceri ! răspunse Fullaway agitat. Cele mai bune ! Firme de primul rang. Du-te în persoană la una din ele și informează-te și dumneata.

— Ce știi despre viața ei particulară ?

— Ei, la naiba, ce are a afce viața particulară a acestei femei cu mine ? se răsti Fullaway. Nu știu absolut nimic. Atîta vreme cît sosește fix la zece și pleacă la cinci și-și face datoria nu mă sinchisesc cîtuși de puțin de viața ei particulară. Ei, drăcia dracului.

— Trebuie să știi desigur unde locuiește ? întrebă Allerdyke calm.

— Nu, răspunse Fullaway. Undeva prin Westend, cred. Nu știu. Nu mă ocup cîtuși de puțin de afacerile particulare ale funcționarilor mei.

— Dar de astă dată afacerile lor particulare au ceva de-a face cu dumneata, zise Allerdyke. De altminteri cred că telegrama aceasta e numai un pretext. Ce-ai de gînd să faci ?

— Oh, nu știu ! exclamă Fullaway. M-am săturat de-a binelea de toată povestea asta.

Allerdyke își scoase ceasul.

— Trebuie să plec, zise el. Mai am de rezolvat unele chestiuni comerciale. Mai tîrziu o să mai stăm de vorbă.

Fullaway nu dădu nici un răspuns, și Allerdyke îi părăsi. Îl căută pe Gaffney și plecă cu el.

— Cît timp îți trebuie ca să-l aduci încoace pe fratele dumitale ? întrebă el.

— Cu un automobil în douăzeci de minute ! răspunse Gaffney repede.

— Atunci ia un automobil, adu-l pe fratele dumitale și vino cu el la biroul meu, zise Allerdyke. Am să fiu și eu acolo.

Opri un automobil și se duse la Gresham Street. Ambler Appleyard, căruia îi povesti întîmplările din cursul dimineții, îl ascultă în tăcere și cu cea mai mare atenție.

— Mr. Allerdyke, zise el apoi, după scurtă gîndire, nu te sinchisi prea mult de ceea ce a hotărît Chilverton în legătură cu Van Koon. Indiferent dacă există vreo legătură între Van Koon și Mrs. Marlow sau Miss Slade, trebuie s-o găsim ! Asta-i datoria noastră.

Crezi că o fi fugit ? întrebă Allerdyke.

— Cred că vreo observație scăpată cu prilejul consfătuirii din camera lui Fullaway a hotărît-o să procedeze în felul acesta, răspunse Appleyard. Spuneai că a expediat telegrama de la oficiul East Strand zece minute după plecarea dumneavoastră. Atunci cu siguranță că s-a dus mai întîi în Aroundel Street, să-l caute pe Rayner, alias Ramsay. Păcat că nu l-am supravegheat în continuu. Dar vom lămuri îndată și asta, cînd vor veni cei doi Gaffney.

Cei doi frați sosiră după cîteva minute, și după o scurtă consfătuire știa ce are de făcut fiecare. Cel mai mare, șoferul lui Allerdyke, trebuia să închirieze o cameră cît se poate de aproape de Hotel Pompadour, ca să poată fi la dispoziția lui Appleyard. Albert Gaffney, fratele mai tînăr, a fost însărcinat cu supravegherea lui Rayner. Dacă Mrs. Marlow, alias Miss Slade, avea vreo bănuială, atunci nu era deloc probabil că se va întoarce seara în locuința ei.

— Singurul lucru ce ne mai rămîne de făcut, zise Appleyard, după ce cei doi Gaffney primiră destui bani

ca să facă față la orice eventualități, este să hotărîm o întîlnire pentru diseară. Deoarece e cu putință ca Rayner sau Miss Slade, sau amîndoi, să se întoarcă totuși la Pompadour, propun să alegem un punct de întîlnire cît mai în apropierea Pompadurului.

— Pot să vă și indic un local, zise cel mai mare dintre Gaffney. Aproape de tot de Lancaster se află un bar liniștit, ceva mai retras de stradă. La ce oră să ne găsim acolo ?

Appleyard propuse ora unsprezece și jumătate. La ora aceea ar putea ști dacă Mr. Rayner și Miss Slade se vor fi întors acasă. Și Albert Gaffney ar putea da un raport despre cele observate în timpul zilei.

— Crezi că vom ajunge la vreun rezultat ? întrebă Allerdyke pe procuristul său după plecarea celor doi Gaffney.

— Poate, răspunse Appleyard. Acest Albert Gaffney e un flăcău isteț, dacă va fi pe urmele lui Mr. Rayner n-o să-l slăbească din ochi. În afară de asta, sînt mai mult ca sigur că Miss Slade, în momente de grea cumpănă, se va adresa lui Rayner. Ce aveți acum de gînd, Mr. Allerdyke ?

— Propun să ne distrăm puțin, răspunse Allerdyke. Luăm mai întîi masa împreună, apoi o să ne ducem la vreun teatru, ca să mai scurtăm din timp.

Albert Gaffney stătea într-un colț liniștit al barului, cînd sosiră acolo și ceilalți trei. Appleyard se convinsese că nici Rayner nici Miss Slade nu se întorseseră încă la Pompadour Gaffney șoferul n-avea nimic de comunicat ; iar fata lui Albert Gaffney exprimă o mină dezamăgită și nemulțumită, cînd fu întrebat despre rezultatele obținute.

— Nu e vina mea șopti el, aplecîndu-se peste masa la care se așezaseră. Dar mi-au scăpat. Și culmea, chiar în ultimul moment, tocmai cînd lucrurile începuseră să devină interesante.

— Ai văzut ceva ? întrebă Allerdyke.

— Am să vă spun totul, spuse Albert Gaffney. I-am văzut pe amîndoi și i-am urmărit pînă ce a survenit afurisitul acela de incident. Așadar, am stat de pază pînă la ora șase în fața casei de pe Aroundel Street. Atunci a ieșit el. Dar nu s-a urcat în automobilul său, deși îl aștepta. S-a dus la stația metropolitanului Temple și a

cerut un bilet pentru Cannon Street. L-am urmat. Coborî la Cannon Street și se duse la ghereta de cărți a gării. O găsi acolo — ea-l aștepta. Au stat un timp de vorbă apoi au intrat în hotelul gării. Au luat masa acolo, iar eu făcui același lucru, fără să-i scap o clipă din ochi. După masă au rămas împreună, și se părea că așteaptă pe cineva. Acest cineva era un bărbat cu înfățișarea unui voiajor comercial de clasă mai bună. Se așeză la masa lor, comandă un pahar de vin, și toți trei începură să vorbească în șoaptă. În sfîrșit, se ridicară și ieșiră pe peronul gării, apoi se urcară cu toții într-un automobil. Luai și eu o mașină și-i poruncii șoferului să nu scape din ochi mașina cealaltă. Făcu întocmai o bună bucată de timp. Mai întîi se opriră la un mic restaurant, în apropierea gării Liverpool Street — ea și voiajorul comercial, să-i zicem așa, coborîră și intrară înăuntru ; Rayner rămase în mașină. Apoi ce doi se întoarseră cu încă un bărbat, care avea aceeași înfățișare ca și primul, și se urcară toți trei în automobilul lui Rayner, care demară în direcția Adgate. Mașina mea se ținu strîns pe urma lor, pînă ce un afurisit de autobuz se intercală între ei și mine, blocînd de altminteri întreaga circulație. Sării îndată din mașină, deși riscasem să-mi frîng gîtul cînd traversam strada ca să-i urmăresc ; era totuși prea tîrziu. Dispăruseră pur și simplu. Dar mi-am notat numărul automobilului.

Appleyard dădu din cap aprobator.

— Bine, zise el. Și asta e ceva, Gaffney, și adresîndu-se lui Allerdyke, cred că în astă seară nu se mai poate întîmpla nimic. Propun ca mîine dimineață — de pildă, la zece — să ne întîlnim cu toții pe Grehsam Street. Atunci vă voi putea comunica dacă s-au întors la Hotel Pompadour.

Allerdyke se înapoie la hotelul său și pe drum se gîndi la uimitoarele evenimente din timpul zilei. Dar la sosirea lui la Waldorf-hotel îl aștepta o nouă surpriză. Sub portal îl reținu portarul.

— În sala de așteptare e un domn care dorește să vă vorbească. Așteaptă de mai bine de o oră.

Pachetul din Hull

Era Chettle, care stătea singură în sala de așteptare.

— În sfîrșit, exclamă el. V-am așteptat cu nerăbdare ; sînt foarte obosit. Trebuia să vin la dumneata. Am noutăți.

— Hai să urcăm la mine, zise Allerdyke. Am și eu noutăți ; o mulțime. Nu l-ai văzut pe Fullaway de cînd aștepți aici ?

— N-am văzut pe nimeni în afară de oamenii hotelului, răspunse detectivul.

Urmă pe Allerdyek ; în cameră aproape căzu pe un scaun.

— Iertați-mă, zise el. Dar sînt obosit ca un cîine.

— Bea ceva, insistă Allerdyke, punînd în fața lui o carafă și un sifon. Am să iau și eu un pahar ; sînt istovit. Să știi, Chettle, nu mai rezist mult la peripețiile astea. Dar să sperăm că ne apropiem de sfîrșit.

Detectivul bău un pahar cu whisky și oftă ușurat.

— Așa cred și eu Mr. Allerdyke. Pare că lucrurile încep să se limpezească, deși n-am ajuns încă la capăt. Aveți așadar noutăți ?

Allerdyke își aprinse o țigară de foi și împinse cutia spre musafirul său.

— Povestește mai întîi dumneata. Vom vedea apoi ale cui vești sînt mai importante.

— Cînd m-am întors la Hull, începu detectivul, trăgîndu-și scaunul mai aproape de masă, am aflat că un tînăr a întrebat de două trei ori în lipsa mea de funcționarul poliției criminalistice din Londra care venise pentru cercetarea crimei de la hotelul gării. I s-a spus că m-am întors iar la Londra și încercară să-l descoasă. Dar el le spuse că sau îmi va vorbi acolo, în Hull, sau mă va căuta la Londra. Atunci îl informară că mă voi întoarce azi la douăsprezece. Și azi la douăsprezece m-a căutat într-adevăr un băiat tînăr și inteligent. Se numește Martindale. Mi-a cerut să jur că voi păstra toată discreția în privința mărturisirilor sale. Apoi mă întrebă care ar fi partea lui de cîștig din premiul de cincizeci de mii de lire sterline. Trecu un timp pînă ce l-am făcut să înțe-

leagă cum stau lucrurile și l-am convins să-mi povestească ceva.

— Și chiar știa ceva important? întrebă Allerdyke. Voia firește o parte din premiu.

— Da, avea ce povesti, răspunse Chettle, lucruri cît se poate de importante. E funcționar la secția de bagaje în stația North-Eastern din Hull. De la 13 mai pînă acum trei zile și-a petrecut concediul în nordul Scoției la o rudă. În seara de 12 mai, așadar în seara în care vărul dumitale ajunsese în Hull, tînărul Martindale rămăsese mai tîrziu ca de obicei la postul său. Cam pe la zece intră în birou un străin, care avea un pachețel învelit în hîrtie cafenie și sigilat în multe locuri cu ceară neagră. Voia să știe cînd pleacă spre Londra primul Expres și dacă ar putea expedia cu el pachetul. Martindale îi explică că va pleca îndată un Expres la Selby cu legătură pentru Londra. Pachetul va fi predat cu siguranță mîine dimineață la Londra adresantului, și că în schimbul unei taxe va putea fi expediat printr-un factor special. Domnul primi sfatul, predă pachetul, plăti și-și văzu pe drum. Martindale înmîna după cîteva minute pachetul șefului de la vagonul de bagaje al primului tren.

Chettle tăcu o clipă, adîncit în gînduri, apoi bău o înghițitură de whisky.

— Pentru Martindale, urmă detectivul, toată această întîmplare era firește ceva absolut lipsit de importanță. Și nici nu se mai gîndise la asta, cu atît mai mult cu cît chiar a doua zi plecă în concediu și puținele jurnale ce-i căzuseră în mînă abia le luase în seamă. Abia după întoarcerea sa la Hull citi amănunțit despre crimă și se gîndi că omul care-i predase în seara aceea pachetul ar fi putut fi vărul dumitale.

— Da, da, zise Allerdyke clătinînd din cap. Mă așteptam la asta.

— După fotografiile din ziar e convins că e vorba de vărul dumitale, urmă Chettle. Și mi-o confirmă și după ce-i arătai fotografia din capacul ceasului. „Nu mă îndoiesc cîtuși de puțin că ăsta-i, zise el îndată. Mi-l amintesc foarte bine!“ Deci știm acum cine e expeditorul pachetului, dar cui i-a fost trimis el?

Martindale a oferit și acest răspuns. Copiase numele și adresa destinatarului din registrul stației. Ai vrea să ghicești, Mr. Allerdyke, al cui nume era scris pe hîrtie?

— Ei, la naiba cu toate ghicitorile ! răspunse Allerdyke. Spune-l.

Chettle se aplecă și mai mult spre el și fără de voie aruncă o privire spre ușă.

— Pachetul, zise el pe șoptite, era adresat lui Franklin Fullaway, la hotelul Waldorf din Londra !

Allerdyke holbă ochii, făcu fără de voia lui o mișcare, ca și cînd ar fi vrut să plece undeva — apoi se așeză la loc.

— Da, zise el. Dar i l-a predat lui oare ?

— Am să ajung și la asta, răspunse Chettle. Firește că întrebarea aceasta e de cea mai mare importanță. După ce am cules toate informațiile de la Martindale, m-am urcat în trenul pentru Londra. Martindale îmi spusese de la care oficiu fusese expediat pachetul, și astfel mă putui duce drept la țintă. A trebuit, firește, să-mi spun numele și să-mi arăt legitimația, să mi se deschidă în sfîrșit registrele. Imediat am obținut chitanța de primire, deoarece știam data exactă.

— Fusese într-adevăr predat ? întrebă Allerdyke agitat. Cine l-a luat în primire ?

— Chitanța era iscălită de Mary Marlow, pentru Franklin Fullaway, zise Chettle, iar foarte încet ; pachetul a fost predat la amiază, la douăsprezece și jumătate !

Allerdyke își aprinse din nou țigara care se stinsese.

— Ești sigur că era iscălitura ei ? Nu-i cu putință să fie vreo eroare ?

— Era în orice caz iscălitura unei femei, a unei femei instruite, răspunse Chettle. Dar vezi că m-a frapat totuși ceva.

— Ce anume ? întrebă Allerdyke nerăbdător.

— Ceva ciudat ! răspunse Chettle. A iscălit de două ori pentru primirea pachetului. În locul primitorului erau mîzgălite la repezeală cu un creion două inițiale — F F. Deasupra se iscălise Mrs. Marlow cu cerneală.

Allerdyke își reîmprospătă în memorie întîmplările din 13 mai.

— Spuneai că pachetul a fost predat la 13 mai, pe la amiază, la douăsprezece și jumătate ? întrebă el îngîndurat. Dar la timpul acela Fullaway nu era aici, ci în drum spre Hull. Ne-am întîlnit acolo îndată după ora două. Și acum se naște întrebarea dacă are cunoștință că

pachetul sosise în lipsa lui. L-o fi primit el oare ? Și dacă l-a primit de ce n-a pomenit nimic despre aceasta ? Era doar de la James !

— Dar se poate pune o întrebare cu mult mai importantă, Mr. Allerdyke, zise Chettle. Și anume : ce era în pachet ?

Allerdyke sări în sus. Pînă acun. nu făcuse altceva decît să ia cunoștință de comunicările detectivului, fără să se mai gîndească la altceva.

— Cum ? întrebă el, simțind că se trezește în el o oarecare bănuială. Nu crezi cumva...

— Cred cu siguranță, îi tăie Chettle calm și hotărît cuvîntul, că pachetul acela conținea bijuteriile ducesei. Sînt atît de încredințat de asta că mi-aș vîrî mîna în foc.

Allerdyke clătină din cap.

— Nu, nu, zise el neîncrezător. Nu-mi pot închipui ca James să fi expediat bijuterii în valoare de un sfert de milion de lire sterline cu trenul, ca pe un simplu bagaj ! Fii serios !

— Am văzut lucruri și mai ciudate decît asta, Mr. Allerdyke, răspunse el cu ton ferm. Lucruri cu mult mai ciudate. Vărul dumitale, după cum l-ați descris, era un om cu mintea ageră. Era grăbit să profite de orice ocazie. În timpul călătoriei m-am gîndit mult la asta. Să presupunem că avea bănuiala că niște bandiți erau pe urmele lui ; se temuse probabil că nici hotelul din Hull nu-i sigur pentru el. Atunci ce putea face el să se elibereze de avutul ce-i fusese încredințat ? Și de ce ar fi fost pericol ca un pachet cu o înfățișare atît de modestă să nu ajungă la destinație ? Se expediază aproape zilnic, tot în felul acesta, bijuterii de mare valoare de la Londra la Paris și viceversa. Probabilitatea că pachetul să se piardă între Hull și Londra era infimă. Sînt ferm încredințat că Mr. Allerdyke trimisese la Londra bijuteriile în pachetul acela.

— Dar în cazul acesta ar fi și telegrafiat în același timp, interveni Allerdyke.

— De unde putem ști dacă n-o fi vrut să telegrafieze a doua zi de dimineață ? ripostă Chettle. Probabil că avusese intenția, dar n-o mai putuse aduce, firește, la îndeplinire. Nu, Mr. Allerdyke, bijuteriile au ajuns aici la hotel, și acum trebuie să acționăm ! Ce crezi ?

— Vrei să povestești totul oamenilor poliției ? întrebă Allerdyke.

— N-am încotro, răspunse Chettle. Dar doream să te întreb dacă n-ai vrea să povestești și dumneata tot ce știi.

— Da, răspunse Allerdyke. Cred că va fi primul lucru ce-l voi face mîine dimineață. Dar acum să-ți povestesc ce s-a petrecut aici în lipsa dumitale.

Povesti detectivului pe scurt dar exact tot ce se întîmplase.

— Rămîi peste noapte în hotel, zise el apoi. Poți lua camera șoferului meu. Mîine dimineață voi telefona lui Appleyard, să ne întîlnim în fața Scotland Yard. După ce voi schimba cu el cîteva cuvinte, vom putea intra la șeful dumitale, și apoi...

Chettle clătină din cap.

— Dar femeia asta are un avans de o noapte, Mr. Allerdyke, spuse el.

— Acum nu mai putem schimba nimic, zise Allerdyke hotărît. În afară de asta, nu putem ști ce o fi aflat Appleyard în timpul nopții.

Dar cînd Allerdyke se întîlni dimineața cu Appleyard, în fața clădirii Scotland Yard-ului, acesta nu-i comunică decît că atît Rayner cît și Miss Slade nu se întorseseră peste noapte la domiciliul lor, și fără să rostească vreun cuvînt, Allerdyke făcu un semn lui Chettle să-l anunțe pe șeful poliției.

30

Ascunzătoarea din casa de bani

În fața unui grup de agenți ai poliției criminaliste, convocat de urgență, cei trei povestiră tot ce știau. Unul după altul expuseră datele pe care le dețineau — Chettle descoperirea sa din Hull, Allerdyke, ceea ce se petrecuse în hotel, iar Appleyard viața dublă a lui Miss Slade, care era în același timp și Mrs. Marlow. Polițiștii ascultară cu atenție, nefăcînd decît rar cîte o observație, căutînd să limpezească ceva neclar printr-o întrebare. La urmă se sfătuiră între ei, un timp, apoi plecară toți, în

afară de omul care luase conducerea investigării afacerii. Cu o expresie hotărîtă a feței se adresă vizitatorilor săi.

— Firește că acum nu avem de făcut decît un singur lucru, zise el. Trebuie să cerem un mandat de arestare împotriva acestei femei și un ordin de percheziție domiciliară și să cercetăm lucrurile ei în hotelul acela particular de care ați vorbit. Toate acestea se vor face imediat. Dar ce fac acum cei doi bărbați, de care ați pomenit, Mr. Appleyard, cei doi Gaffney ?

— Unul din ei, șoferul, răspunse Appleyard, stă de pază în fața Hotelului Pompadour. Celălalt — Albert Gaffney — s-a dus în Cannon Street. Vrea să vadă dacă nu poate da cumva de automobilul cu care au mers ieri Rayner și Miss Slade.

— Nu poate dăuna cu nimic făcînd asta, observă șeful. Dar tare aș fi vrut să-i pun unele întrebări privitoare la omul cu care s-au întîlnit cei doi după cină în Cannon Street și la celălalt, pe care l-au luat cu ei în apropierea gării Liverpool Street. Se ține legătura cu biroul dumneavoastră din Gresham Street ?

— Desigur, răspunse Appleyard.

— Atunci telefonați, vă rog, ca de îndată ce va veni să fie trimis aici, zise șeful. Regret că nu mă pot lipsi nici de dumneata nici de Mr. Allerdyke. Am nevoie de depozițiile dumneavoastră pentru mandatul de arestare și de percheziționarea domiciliului ; apoi doresc să mă însoțiți și la Hotelul Pompadour.

— Vreți să întreprindeți o percheziție domiciliară ? întrebă Allerdyke, după ce Appleyard plecase să telefoneze. Credeți că o să găsiți ceva ?

— Avem toate motivele să-i percheziționăm domiciliul, răspunse șeful. Cu toate astea, nu cred să găsim ceva. Dacă este în legătură cu banda, atunci e desigur pregătită pentru o fugă urgentă și a înlăturat tot ce i-ar putea pricinui neplăceri. Principalul e să punem mîna chiar pe femeie, și e într-adevăr păcat că Albert Gaffney a fost împiedicat s-o urmărească pînă la capăt.

În curînd se întoarse și Appleyard de la telefon.

— Am vorbit cu Albert Gaffney, zise el. E la birou. A dat de șoferul automobilului și a căpătat informațiile necesare. Dar, cu destulă părere de rău, par să nu fie de nici o importanță.

— Asta nu se poate ști niciodată, zise șeful. Ce-a fost ?

— Șoferul a mers cu toți patru pînă la colțul bisericii Whitechapel și i-a părăsit acolo, zise Appleyard. Asta-i totul.

— Tot e ceva, zise șeful poliției. Dar să lăsăm astea și să mergem la Hotelul Pompadour.

Hotelul acesta particular era o casă foarte liniștită în timpul zilei ; majoritatea locatarilor plecau la zece dimineața, ca să se întoarcă abia la șase seara. De aceea era o completă tăcere în tot hotelul cînd șeful, însoțit de Chettle, intră în hol și ceru să vorbească directorului și soției sale. Allerdyke și Appleyard așteptau prin apropiere, pe aleile grădinii Kensington, desfășurarea evenimentelor.

Conducătoarea hotelului, o doamnă foarte venerabilă, care se-mbrăca întotdeauna în negru, primi cu o privire plină de neîncredere pe cei doi vizitatori și-i conduse într-un mic cabinet particular din spatele biroului. În primul moment crezuse că e vorba de ceva simplu, dar de la primele cuvinte pe care le rostise șeful simți o spaimă de gheață cotropindu-i sufletul.

— Doamnă, zise șeful, după cum mi s-a spus, soțul dumitale e plecat, deci cu dumneavoastră trebuie să rezolvăm problemele. Sîntem funcționari ai poliției criminaliste și avem mandat de arestare și de percheziție împotriva unuia din locatarii acestei case.

Directoarea hotelului căzu pe un scaun și privi cu ochi mari pe cei doi vizitatori. Devenise palidă ca o moartă.

— O, desigur că e o eroare, strigă ea cu vocea pierdută. Aveți un mandat de arestare ? N-o fi cumva vorba de vreunul din servitori ?

— N-avem nimic cu servitorii, zise șeful poliției. E vorba de o pensionară a dumneavoastră, o tînără doamnă, pe care o cunoașteți ca Miss Slade.

Directoarea se ridică iritată. Un zîmbet disprețuitor se ivi deodată pe buzele ei.

— Am presimțit eu că trebuie să fie la mijloc o eroare ! exclamă ea. Miss Slade ? Dar asta-i absolut cu neputință, domnul meu. Miss Slade e o persoană demnă de toată stima — locuiește de trei ani în hotelul meu.

— Sînt încredințat, răspunse șeful cu un zîmbet șters, că locuitorii acestei pensiuni sînt în general persoane demne de toată stima, dar un lucru e clar, că am un mandat de percheziție și de arestare împotriva lui Miss Slade, și deoarece timpul meu e foarte prețios, vă rog să-mi ușurați pe cît se poate îndatorirea aceasta atît de penibilă. Dar înainte de toate, cîteva întrebări. Miss Slade este acasă ?

— Nu, răspunse conducătoarea pensiunii.

— Și probabil n-a fost acasă nici în noaptea trecută.

— Nu, n-a venit, răspunse femeia ca buimăcită.

— A fost asta ceva neobișnuit ? întrebă șeful.

Cea întrebată își mușcă buzele. Ar fi preferat să nu răspundă, dar avea sentimentul că era de datoria ei să dea toate informațiile cerute de un om al poliției.

— Ei, da zise ea șovăitoare. N-aș putea spune ce a silit-o pe Miss Slade să lipsească în noaptea asta, dar trebuie să mărturisesc că e neobișnuit din parte-i. Nu s-a mai întîmplat ca Miss Slade să fi lipsit noaptea de acasă, afară de perioadele cînd pleca în concediu... Apoi sînt foarte uimită că a lipsit fără să-mi spună ceva, fără să-mi dea de știre măcar prin telefon.

— Bine, zise șeful, zîmbind din nou. Mai e ceva neobișnuit în legătură cu absența ei ?

Directoarea se sperie din nou și privi pe șef, de parcă acesta ar fi fost în stare să-i ghicească gîndurile cele mai tainice.

— Da, zise ea fără voie. A mai lipsit unul din pensionarii mei, fără să lase nici el vreun mesaj. Și e un bun prieten al lui Miss Slade, așa că cineva spusese azi dimineață, în glumă, că or fi fugit și s-or fi căsătorit.

Șeful clătină din cap.

— Nu cred, zise el, să-i ardă acum lui Miss Slade de măritiș ; are ea alte griji. Dar vă rog să ne arătați odaia lui Miss Slade, și v-aș fi recunoscător să fiți de față la percheziție.

Dar nu numai directoarea hotelului veni în odaie, ci și soțul ei, care tocmai sosise și care căpătase o figură îngrozită cînd auzi despre ce e vorba.

Odaia lui Miss Slade, destul de încăpătoare, era jumătate odaie de primire. Modul în care era aranjată dovedea un gust aproape artistic. Ceea ce-l frapă însă mai mult pe Chettle, care privea totul cu ochi de expert, era o fo-

tografie înrămată, care se afla pe cămin. O arătă superiorului său.

— Asta-i fotografia lui James Allerdyke, zise el cu glas scăzut. Cealaltă poză a fost copiată după asta. Ciudat, nu-i așa, s-o vedem amestecată în afacerea asta?

Șeful dădu din cap afirmativ. Era într-adevăr foarte ciudat faptul ca Miss Slade, alias Mrs. Marlow, dacă era într-adevăr părtașe la asasinarea lui James Allerdyke, să-i țină fotografia într-o ramă scumpă de argint pe cămin, unde o avea în fiecare zi în fața ochilor. Dar cum spunea Chettle îngîndurat, cît trăiește omul vede multe și la urma urmelor aveau altele de făcut decît să-și spargă capul cu d-alde astea.

Perchiziția se scurse fără nici un rezultat. Directorul hotelului și soția sa priveau uimiți cu ce repeziciune și siguranță cercetau cei doi polițiști dulapurile, sertarele și cuferele. Dar nu erau chiar atît uimiți, ca polițiștii, că în toată camera nu se afla — în afară de fotografia lui Allerdyke — nici un obiect, nici un petec de hîrtie care să stabilească legătura dintre Miss Slade de la Hotel Pompadour cu Mrs. Marlow de la Hotel Waldorf, sau care să aibă vreo legătură cu evenimentele cercetate.

În sfîrșit, șeful ridică din umeri resemnat. Apoi se adresă celor doi.

— Dar dumneavoastră nu posedați nici un lucru de-al lui Miss Slade? întrebă el. Nu v-a încredințat nimic?

Directoarea hotelului aruncă o privire întrebătoare soțului ei. El dădu din cap.

— Spune domnilor ce știi! zise el. N-are nici un rost să tăinuim ceva.

— Ah, zise șeful. Aveți așadar ceva?

— Un mic pachețel, răspunse femeia. Ni l-a dat acum cîteva zile să-l păstrăm în casa noastră de bani. Spunea că se află în el obiecte de preț și că n-are curaj să-l țină în cameră. Se află și acum în casa de bani.

— Trebuie să-l vedem, zise șeful.

Jos la scară portarul întîmpină grupul.

Mr. Chettle e aici? întrebă el. Sînteți chemat urgent la telefon.

Șeful făcu un semn de aprobare lui Chettle, care porni cu portarul. El o urmă pe directoarea hotelului în biroul ei. Ea descuie casa de bani, cotrobăi prin cuprinsul ei, și-i înmînă un pachețel învelit în hîrtie

cafenie și sigilat cu ceară neagră. Înainte de a-l deschide, Chettle se întoarse cu o mină serioasă și uluită și-i șopti ceva. Cu un scurt salut, cei doi polițiști părăsiră hotelul, pe cînd șeful ținea pachețelul în mînă.

31

Ceainăria din Hydepark

Cei doi polițiști porniră, după ce părăsiseră Hotelul Pompadour, în toată graba spre intrarea Nancastor a grădinii Kensington. Ajunși acolo șeful se opri, respirînd adînc și privind în juru-i.

— Nu se arată încă nimeni, Chettle ? întrebă el. Nu spusese să ne grăbim ?

— Spunea că în două minute vor pleca, răspunse Chettle. Și nu le trebuie mult pînă aici.

— Sînt nerăbdător să știu ce-o fi vrînd să însemne asta ? zise șeful. Trebuie să se fi petrecut ceva nou, de cînd am părăsit Scotland Yard. De altfel vom găsi și în pachetul acesta ceva surprinzător. Mi se pare...

— Uite-i că vin, îl întrerupse Chettle, arătînd spre un automobil închis care rula cu mare viteză. Blindway și încă doi.

Blindway coborî din automobil și luă pe șef deoparte.

— Acum o jumătate de oră, poliția din City ne-a chemat la telefon, zise el. Primise o comunicare misterioasă, că ucigașul de la hotelul din docuri are azi o întîlnire cu aliații săi la o ciainărie din Hydepark. Dacă poliția din City ar vrea să trimită cîțiva agenți îmbrăcați civil, ar afla cine sînt criminalii. Poliția din City ne-a rugat să venim și noi. De aceea am adus doi oameni ; dumneata și Chettle veți fi de asemenea acolo. Propun să mergem cu toții la ceainărie — firește că nu împreună, ci cîte unul sau cîte doi, ca și cînd am fi venit întîmplător.

— Încolo nici un fel de amănunte ? întrebă șeful. Nici despre omul care ne va arăta pe ucigaș ?

— Nimic, răspunse Blindway. Cel puțin noi n-am primit nici o comunicare în sensul acesta. Tot ce ne rămîne de făcut e să fim la întîlnire și să ținem ochii bine deschiși pentru clipa hotărîtoare.

— Și cînd o să fie clipa hotărîtoare ? întrebă șeful ironic. Toată povestea asta îmi pare îndeajuns de neclară, Blindway. De ce nu ne-au comunicat ceva precis ?

— Asta n-o pot ști, răspunse dedectivul ; se pare că într-adins ne-a fost dată știrea în termeni neclari. Întîlnirea e hotărîtă pentru ora două.

Șeful chemă și pe ceilalți doi.

— Cel mai bine ar fi să mergeți direct acolo. E unu și un sfert — aveți destul timp. Doi din dumneavoastră veniți dintr-o direcție. Ceilalți doi din direcție opusă. În orice caz voi fi și eu acolo pînă la ora două.

— Mai aveți nevoie de mine ? întrebă Chettle cu o căutătură curioasă spre pachețel.

— Nu, mai bine te duci cu Blindway, răspunse șeful. El are să-ți povestească ce s-a petrecut. Trebuie să mă întîlnesc cu Mr. Allerdyke și cu Mr. Appleyard ; o să venim acolo împreună.

Cei patru agenți polițienești intrară în Hydepark, șeful însă se îndreptă spre Kensington Gardens, unde descoperi îndată pe Allerdyke și pe Appleyard. Se așeză lîngă ei, arătîndu-le pachețelul.

— Eu și Chettle, zise el, am percheziționat camera și lucrurile lui Miss Slade și n-am găsit nimic care să ne fi dat vreun indiciu că ea ar fi Mrs. Marlow. Singura particularitate a încăperii o reprezenta fotografia lui James Allerdyke. Se afla într-o ramă foarte frumoasă de argint, pe cămin. Ce credeți despre asta, domnii mei ?

— Ciudat ! zise Appleyard după un moment de gîndire.

— Foarte ciudat ! întări Allerdyke încreținд fruntea. Foarte ciudat, cînd stai să le cumpănești pe toate...

— Ciudat și de neînțeles, aprobă și șeful. Dacă Miss Slade, alias Mrs. Marlow, e un membru al bandei care l-a asasinat pe vărul dumitale, atunci e de neînțeles de ce a înrămat fotografia și a așezat-o într-un loc de unde putea s-o vadă în fiecare dimineață cînd deschidea ochii și în fiecare seară cînd se culca. Tot timpul m-am gîndit la lucrul acesta. Mi se pare, Mr. Allerdyke, că mi-ai spus o dată că vărul dumitale era un mare admirator al femeilor.

— Cam așa ceva, zise Allerdyke. Da, îi cam plăceau femeile ; dar fără prea multe urmări, îi plăcea doar societatea lor.

— Firește, îl aprobă șeful. Nu cumva el și Mrs. Marlow se vedeau și în afară de orele de birou ? Dar de ce să ne batem acum capul cu asta ; sînt în joc lucruri mai urgente. Și mai întîi de toate asta !

Pînă atunci ținuse pachețelul într-un jurnal. Acum îl desfăcu spre a arăta conținutul celor doi bărbați curioși a culme. Allerdyke scoase un strigăt de surprindere.

— Hîrtie cafenie, sigilată cu ceară neagră ! zise el, amintindu-și cele povestite de Chettle. N-o fi cumva...

— Pachețelul acesta, zise șeful, scoțînd un briceag din buzunar, a fost dat de curînd în păstrare de către Miss Slade directoarei Hotelului Pompadour. Aceasta l-a pus în casa de bani și mi l-a dat acum douăzeci de minute. E vremea să văd ce conține.

Cei doi așteptară plini de încordată atenție, pe cînd șeful desfăcea cu prudență sforile pachețelului. Erau două coli de hîrtie care înveleau o cutie veche de țigări.

— Iată și cutia de țigări ! zise șeful.

Deschise capacul ; ceilalți doi se aplecară curioși, și în lumina care pătrundea prin ramurile copacilor văzură o strălucire de perle și diamante.

— Bijuteriile ducesei Nastirsevici ! zise șeful încet. Am fost sigur de asta, din clipa în care directoarea hotelului mi-a predat pachețelul. Firește că acesta e coletul pe care vărul dumitale l-a predat la Hull. A căzut în mîinile lui Miss Slade, alias Mrs. Marlow — și iată-l ! E impede !

Toți trei priviră un moment în tăcere conținutul cutiei. Apoi Allerdyke se ridică brusc.

— Povestea e cît se poate de tulbure ! exclamă el. Dar dacă sînt într-adevăr bijuteriile acelea atunci am făcut un mare pas înainte.

Șeful împachetă la loc cutia de țigări, apoi o înveli din jurnal.

— Firește că am făcut un pas mare înainte, zise el. Și sper că azi vom ajunge și mai departe. Să mergem acum la Hydepark. Pe drum am să vă povestesc ce avem de făcut acolo.

Cei doi se priviră uimiți.

— Ce-o fi vrînd să însemne toate astea ! exclamă Allerdyke. Prea mi se par toate pline de mister, și mă tem că poliția o fi căzut victimă vreunei glume proaste. Ce spui de asta, Ambler ?

— În afacerile de acest fel se ivesc adesea asemenea surprize, răspunse cu prudență Appleyard.

— Un răspuns strașnic, Mr. Appleyard, zise șeful rîzînd. Mr. Allerdye, să nu te miri dacă în astă seară cineva va ridica pretenții asupra sumei de cincizeci de mii de lire sterline !

— Crezi chiar serios lucrul acesta ? întrebă Allerdyke neîncrezător.

— Nu m-ar mira cîtuși de puțin, răspunse șeful. În orice caz pare-se că se pune la cale ceva important. O să se limpezească îndată ce atitudine avem de luat. Grădina ciainăriei e, pe cît mi-aduc aminte, destul de mare. O să ne așezăm la o masă, cu aparența a trei domni care-și beau liniștit cafeaua și fumează. Ne vom arăta foarte adînciți în conversațiile noastre, dar în același timp trebuie să urmărim cu mare atenție tot ce se petrece în jur. De aceea, fiți cu ochii în patru, dar nu arătați pentru nimic prea mare interes, și mai ales nu lăsați să se observe dacă recunoașteți pe cineva.

Era o zi caldă, aproape ca-n toiul verii, și grădina din fața ciainăriei era plină de clienți. Unii beau ceai, alții cafea, mulți mîncau înghețată. Pe promenada din față se vedeau copii cu îngrijitoarele lor, și nimic nu arăta că pe „scena" aceasta avea să se desfășoare actul final al unei drame.

— Deocamdată nu văd nimic demn de remarcat, zise Allerdyke, după ce găsiseră loc la o măsuță lăturalnică. Nu văd decît femei, bărbați și copii necunoscuți — cel mult că acolo stă Chettle de vorbă cu un alt bărbat.

— Ai dreptate, aprobă șeful.

Comandă trei cafele chelneriței care trecea grăbită, își aprinse țigara de foi pe care i-o oferise Allerdyke și privi apoi cu prefăcută nepăsare mulțimea. Eu văd cel puțin șase detectivi, care aparțin poliției din City, și poate că sînt și mai mulți. Par să fie răspîndiți prin toată grădina.

— Șase ! exclamă Appleyard. Și patru dintre ai dumneavoastră sînt și ei aici. Toate astea arată că că așteptați la o luptă serioasă !

— Nu se știe niciodată ce se poate întîmpla într-o afacere atît de serioasă ca aceasta, răspunse șeful. Trebuie să ai întotdeauna la îndemînă forțele necesare. Acum ascultați ce vă spun ; nu vă ocupați de persoa-

nele care se află aici. Fiți atenți la cele ce vor veni. E ora două fix. Și fiți prudenți.

Allerdyke își plecă deodată capul.

— Să fim prudenți ! zise el. Pe unul îl cunosc. E Van Koon, pe cuvînt ! cu un tovarăș.

32

Arestarea

Șeful aruncă o privire grăbită, examinatoare asupra celor doi bărbați pe care-i anunțase Allerdyke. Aflase de Van Koon și despre subita lui dispariție de îndată ce-l zărise pe detectivul american, și-l privea acum cu interes profesional.

— E cel înalt ? întrebă el.

— Da, răspunse Allerdyke, pe celălalt nu-l cunosc. Dar cel înalt e Van Koon. De ce-o fi oare aici ?

Șeful nu răspunse ; observa pe furiș pe cei doi, care se așezaseră la o masă și vorbeau acum cu o chelneriță. După ce-l examină cu de-amănuntul pe Van Koon, își îndreptă atenția asupra însoțitorului lui, un omuleț mărunțel, îmbrăcat într-un costum elegant, cafeniu. Părea să fie de vîrstă mijlocie, căci mustața și barbișonul lui aveau urme de încărunțire. Dar toată înfățișarea îi era destul de tinerească și la ochiul drept purta un monoclu cu rama de aur.

— Nu-l cunoașteți pe celălalt ? insistă șeful.

Allerdyke clătină din cap ; Appleyard făcu un semn afirmativ.

— Îl cunosc din vedere, zise el. În ultimul timp l-am văzut în oraș de cîteva ori, în apropierea lui Threadneedle Street. E întotdeauna foarte elegant îmbrăcat — pare să fie străin.

Șeful luă o înghițitură de cafea.

— Nu priviți prea insistent într-acolo ! zise el. Am să-i țin eu sub observație pe amîndoi. Dar puteți fi siguri că acest Van Koon a venit pentru același motiv pentru care ne găsim și noi aici.

— Allerdyke, ai cărui ochi ageri se îndreptau mereu spre poarta de intrare a localului, apucă deodată brațul șefului.

— Miss Slade ! șopti el. Și Rayner.

Appleyard îi zărise și el în aceeași clipă cu Allerdyke. Prevăzător plecă capul și Allerdyke îi urmă pilda.

— Nu-i puteți confunda, zise Appleyard către șef. L-am mai descris pe bărbat — e cocoșat. Vin prin mijlocul mulțimii pe ușa ceainăriei.

— Și au și intrat, răspunse șeful. Hm, afacerea devine tot mai misterioasă. Tare aș vrea să pot schimba cîteva cuvinte cu vreunul din oamenii mei care știe într-adevăr ceva. Pare-mi-se...

Dar în clipa aceasta Blindway trecu prin fața mesei lor. Își ținea privirea îndreptată în sus, părînd că observă ceva pe acoperișul ceainăriei, dar în trecere lăsă să cadă la picioarele șefului său un petec de hîrtie cocoloșit. Acesta-l ridică, îl întinse pe măsuța de marmură și citi conținutul însoțitorilor săi

— Cei de la City, spun că informatorul poliției s-ar afla aici și că peste cîteva minute îi va aresta pe criminali.

Șeful rupse hîrtiuța în bucățele mici și le lăsă să cadă în iarbă.

— Lucrurile se apropie de faza finală, zise el zîmbind. Pare-mi-se domnilor că nu va trebui să jucăm alt rol decît pe cel de spectatori. Cel care apare acum este Fullaway ! exclamă Allerdyke destul de tare, uitînd de orice prudență. Și — zău, lîngă el îl văd pe Chilverton. Dar... iată că ne-a zărit și el !

Fullaway se apropie cu pași repezi. Părea agitat și-i salută scurt, făcînd semn detectivului să-l urmeze.

— Hello ! făcu el, lovindu-l pe Allerdyke pe umăr. Ești și dumneata aici ? Atunci desigur că dumneata mi-ai trimis misiva ceea misterioasă.

— Ce fel de misivă ? întrebă Allerdyke. Nu trebuie de-altminteri să te faci remarcat — aici se petrec lucruri ciudate ! Așează-te și dumneata, Mr. Chilverton. Despre ce fel de misivă vorbești, Mr. Fullaway ?

Americanul sesizase situația. Se așeză pe scaunul pe care i-l indicase Appleyard și făcu semn însoțitorului său să-i urmeze pilda.

— Am primit o comunicare ciudată — scrisă la mașină — pe o coadă de hîrtie fără antetul vreunui trimițător, zise el. Asta, acum o oră. Înștiințarea îmi cerea să vin aici la ora două, cînd se va clarifica afurisitul cela de mister. Pornii deci, și tocmai cînd să mă urc într-un automobil, l-am văzut pe Chilverton și l-am luat și pe dînsul cu mine. Ați primit desigur și dumneavoastră o astfel de înștiințare ? Și ce...

— Tăcere ! șopti Appleyard. Miss Slade iese din ceainărie ! Cine să fie oare bărbatul de lîngă ea ?

Cei cinci bărbați priviră prudent spre ușa deschisă a ceainăriei, care se afla la o depărtare de douăzeci—treizeci de metri. Miss Slade era însoțită de un bărbat, pe care nu-l văzuse pînă atunci nici unul din ei. Dar șeful schimbă o privire cu Allerdyke, și acesta îi făcu un semn afirmativ. Aveau amîndoi același gînd. După înfățișare, acesta trebuia să fie bărbatul pe care oamenii din Paddington-hotel și cei din hotelul docurilor îl considerau posibilul ucigaș.

— Miss Slade ! exclamă Fullaway. Ce tot spuneți prostii ? E doar secretara mea, Mrs. Marlow !

— Sst ! îl preveni șeful. Asta-i una din surprizele dumitale, Mr. Fullaway. Dar acum tăcere. Datoria noastră e să observăm. Peste un minut trebuie să se-ntîmple ceva.

Miss Slade și însoțitorul ei își făcură loc prin mulțime și înaintară spre un loc mai ferit al grădinii, unde nu se jucau decît cîțiva copilași. În acest timp, doi sau trei inși care stăteau liniștiți la o masă învecinată se ridicară și porniră, fără să atragă atenția asupra lor, în aceeași direcție. De asemenea, își părăsiră masa și Van Koon cu însoțitorul său și, prefăcîndu-se că sînt adînciți într-o conversație serioasă, porniră în direcția perechii care venea din ceainărie. Deodată, Fullaway, care nu se mai putea stăpîni, scoase o exclamație puternică.

— Ei ! Doamne, Chilverton ! strigă el. Uite-l pe Van Koon ! Și lîngă el e Merrifield, secretarul lui Delkin. Ce dracu...

Dar detectivul newyorkez, care nu vedea nici un motiv să se abțină, sări cu repeziciune de pe scaunul său. Se strecură prin mulțimea care-l înconjura și se năpusti asupra „pradei" sale. Cu un strigăt de mînie se ridică și șeful, și în aceeași clipă săriră într-ajutor cel puțin

doisprezece bărbați, care înainte făcuseră impresia unor pașnici cetățeni veniți să se plimbe.

Drace ! exclamă șeful. Omul ăsta strică totul. Ce vrea de fapt ? Fullaway, de ce nu l-ai reținut ? Ia te uită !

Van Koon se întorsese și-l zări pe Chilverton. Același lucru făcu și însoțitorul lui Van Koon. Miss Slade cu bărbatul, de lîngă ea deveniră atenți. Timp de o secundă, Van Koon și Merrifield se înțeleseră din priviri cu însoțitorul lui Miss Slade și în aceeași clipă făcură gestul de a o lua la fugă. În clipa aceea Miss Slade scoase un strigăt puternic și-l înșfăcă de braț cu o forță de necrezut pe însoțitorul ei, care se zbătea cu furie.

— Asta-i omul de la Peddington-hotel ! gîfîi ea, cînd Allerdyke și vreo șase detectivi o eliberară. Puneți mîna și pe ceilalți doi — Van Koon și Merrifield. Repede !

Dar Van Koon se găsea în mîna sigură a lui Chilverton, pe cînd Merrifield, secretarul lui Delkin, era înconjurat de un grup de polițiști.

33

Destăinuirea lui Miss Slade

Nicăieri nu se adună atît de repede o mulțime de curioși ca într-un oraș mare ; dar nici de împrăștiat nu se împrăștie nicăieri mai repede. În cinci minute polițiștii cu prizonierii lor ajunseseră la prima stație de automobile, iar oamenii care-și părăsiseră ceaiurile și cafelele se reîntoarseră la mesele lor, fără să fi înțeles mare lucru din cele petrecute. Numai șeful, Allerdyke, Fullaway și Appleyard, Miss Slade și Rayner stau laolaltă, formînd un mic grup care se studia reciproc. Miss Slade, care încă nu-și revenise deplin, își așeză pălăria, apoi se adresă șefului mînioasă

— Nu știu cine a fost acela, zise ea cu o privire rece, care s-a amesteca nepoftit în afacerile mele, și era cît p-aci să strice totul.

— N-am fost eu, răspunse șeful zîmbind. Deci nu aruncați vina asupră-mi. Eu n-am fost de fapt decît un

spectator imparțial. Așadar poliția a intervenit prea repede ?

— Firește, zise Miss Slade. Dacă ați mai fi așteptat cu toții o clipă, i-ați fi găsit pe cei trei bărbați întruniți într-o consfătuire la o măsuță. I-ați fi putut atunci aresta fără a stîrni atîta vîlvă și cu mult mai puțină primejdie pentru mine. E o adevărată minune că nu zac acum moartă în iarbă.

— Din fericire a mers totul strună, zise șeful cu liniștitoare amabilitate. Și principalul e că i-am putut aresta pe cei trei indivizi. Cît privește însă atacul precipitat...

— Vina a fost a lui Chilverton, interveni Fullaway, care stătuse ca năucit și nu-și lua ochii de la secretara lui. Chilverton singur e vinovat. Cum l-a zărit pe Van Koon n-a mai putut nimeni să-l rețină. Dar ce aș dori să știu...

— Am vrea să știm cu toții cît mai multe, zise șeful, aruncînd secretarei o privire încurajatoare. Miss Slade are desigur foarte multe de povestit. Propun să ne așezăm cu toții pe scaunele acelea atît de atrgătoare. Vom putea acolo...

— Da, și eu aș vrea să știu unele lucruri, îl întrerupse Miss Slade. Aș vrea să știu cine sînteți dumneavoastră și de ce se află aici Mr. Appleyard.

Appleyard răspunse cu bunăvoință la amîndouă întrebările. Îi prezentă pe șeful poliției și-i povesti că e procuristul lui Allerdyke.

— O, în cazul acesta, zise Miss lSade am să vă satisfac curiozitatea neîntîrziat. Adică, numai dacă și Mr. Rayner e de acord ?

— Tocmai voiseм să vă propun și eu lucrul acesta, răspunse Rayner. Dar mai întîi să ne așezăm.

Își așezară astfel scaunele încît formară un semicerc în jurul lui Miss Slade.

— Pare-mi-se că unii dintre domnii aici de față știu mai mult decît mine din toată povestea, zise ea, începîndu-și istorisirea. Dar ceea ce vă pot spune cu siguranță e că cei trei bărbați sînt făptuitorii sau complicii jeafurilor și asasinatelor. Van Koon e un criminal, al cărui adevărat nume e Vankin, Merrifield e, după cum știți, secretarul lui Mr. Delkin, iar celălalt e chimist, se numește Small, un om extraordinar de dibaci, care posedă

o prăvălie și o mică fabrică de chimicale la Whitechapel. E un mare cunoscător al otrăvurilor, și cred că veți da de lucruri foarte interesante cînd veți cerceta mai de-aproape partea lui în aceste crime. Dar după cum știți și dumneavoastră astea sînt faptele ; și acum vreți probabil să știți cum cu și Mr. Rayner am descoperit toate astea !

— Mai ales dumneata, zise Rayner.

— Să ne amintim dimineața de 13 mai, urmă Miss Slade, fără să ia în seamă observația lui Rayner. Ca de obicei, dimineața la zece am sosit la birou și am aflat că Mr. Fullaway a plecat urgent dis de dimineață la Hull. Ghicii îndată motivul plecării sale — știam că Mr. James Allerdyke, care aducea bijuteriile ducesei Nastirsevici din Rusia, debarcase în ajun la Hull și am tras concluzia că Mr. Fullaway voia să-l întîlnească acolo. Dar Mr. Fullaway are obiceiul de a lăsa răvășite oriunde și la vedere scrisori și telegrame, astfel că după puține minute găsii pe masa sa o telegramă de la Mr. Marshall Allerdyke, care fusese expediată foarte devreme din Hull, și care aducea vestea că vărul său murise peste noapte. Aceasta explica firește, m-am gîndit, plecarea lui Mr. Fullaway. Îndată m-am gîndit la soarta bijuteriilor.

Spre amiaza aceleiași zile veni Mr. Van Koon, pe care-l cunoșteam ca locatar al hotelului și vizitator asiduu al lui Mr. Fullaway, și întrebă de patronul meu ; dorea să-i schimbe un cec. Îi spusei că așa ceva aș putea face și eu. Luai așadar cecul, scrisei eu însămi un altul și mă dusei la Banca Parrs, care se află pe St. Martin Lane, de unde luai suma echivalentă în numerar. Mr. Van Koon a rămas în birou ; răsfoia un pachet de ziare americane, care tocmai sosiseră. Lipsisem vreo patruzeci de minute, și cînd m-am întors era încă acolo. Îi dădui banii, el îmi mulțumi și plecă.

Tîrziu după-amiază, tocmai cînd voiam să plec, primii o telegramă de la Mr. Fullaway, din Hull. Îmi comunica moartea în împrejurări misterioase a lui Mr. James Allerdyke și dispariția bijuteriilor Nastirsevici. Firește că înțelesei ce însemna aceasta, și trăsei de aici concluziile mele.

14 mai a fost o zi critică pentru mine. Înainte de amiază un băiat de la oficiul expedierii coletelor mi-a comunicat că în 13 mai, pe la douăsprezece jumătate, adusese un pachețel adresat patronului și că-l predase

unui domn care citea jurnale și care se dăduse drept Mr. Fullaway. Domnul acela — care era firește Van Koon — iscălise de primirea pachetului înscriind pe recipisa de primire inițialele F. F. Tînărul, care nu era slujbaș nou, îmi spusese că se întorsese să ia o iscălitură autentică, deoarece aceste două inițiale nu erau de-ajuns. Îmi dădu așadar formularul și iscălii cu propriul meu nume pentru Mr. Frank Fullaway, deoarece credeam că e vorba de vreun pachețel oarecare, fără vreo valoare, pe care Van Koon îl pusese probabil undeva prin birou sau prin odăile particulare ale lui Mr. Fullaway. Din recipisă am înțeles că pachețelul fusese expediat din Hull.

Căutai apoi pachetul, dar nu era de găsit nicăieri. Nu se afla nici în birou, nici în camerele particulare ale lui Mr. Fullaway. Voiam tocmai să mă duc la Mr. Van Koon să-l întreb de pachet, dar mă hotărîi să aștept mai întîi întoarcerea lui Mr. Fullaway. Nu puteam înțelege de ce fusese expediat în ajunul plecării atît de neașteptate și de grabnice a șefului meu la Hull. Nu se mai întîmplă nimic deosebit pînă la întoarcerea lui Mr. Fullaway — dar apoi se succedară o sumedenie de evenimente. Veniră veștile din Hull și curînd după aceea și știrea despre asasinarea fraţuzoaicei. Gazetele publicau articole contradictorii. Mr. Rayner locuia în aceeași casă cu mine și începurăm să discutăm despre această afacere. Auzisem de la Mr. Fullaway că probabil se va fixa o mare sumă de bani ca premiu, astfel că plănuii ca împreună cu Mr. Rayner să fac încercarea s-o dobîndesc. Și chiar de aceea hotărîsem, din motive temeinice, firește, să nu spun nimic în privința pachetului.

Fullaway, care în timpul ultimelor minute dăduse semne de nerăbdare și agitație, nu se mai putu stăpîni.

— De ce nu mi-ai vorbit îndată despre pachet ? zise el cu ton aspru. Era de datoria dumitale !

— Aveți dreptate ! răspunse ea. Dar sînteți mult prea neprevăzător, Mr. Fullaway, ca să vi se poată împărtăși vreo taină. Știam că dacă v-aș spune ceva ați strica totul. Voiam să rezolv chestiunea singură. De aceea am procedat numai după capul meu. Cred că acum nu mă va mai întrerupe nimeni ; am să vă povestesc mai departe.

Fullaway părea că vrea să mai adauge ceva, dar tăcu, făcînd o mutră amărîtă. Miss Slade nici nu-l luă în seamă, și-și urmă cu voce calmă povestirea.

— Afacerea se amplifică. Ducesa Nastirsevici sosi; fu fixat un premiu de cincizeci de mii de lire sterline. Eu și Mr. Rayner începurăm să ne consultăm mai serios. Multe depindeau de mine, căci eram peste zi în hotelul în care locuia Van Koon. Eram în căutarea unei posibilități de a pătrunde, în absența-i, în camera lui, și spre norocul meu găsii această ocazie. Într-o după amiază, cînd Van Koon se afla în biroul nostru, mă învoii cu Mr. Fullaway să cinăm împreună și apoi să ne ducem la teatru. Căutai un pretext ca să mai rămîn în birou, și după plecarea lor mă furișai în camera lui Van Koon — eram pregătită din vreme pentru așa ceva — și începui o percheziție amănunțită. Găsii pachețelul. Era învelit în hîrtie cafenie și sigilat. Îl luai în biroul lui Mr. Fullaway și-l deschisei cu grijă. Găsii înăuntru o cutie mică de țigări care conținea giuvaerurile ducesei Nastirsevici. Firește că le scosei, pusei înăuntru cîteva obiecte de aceeași greutate, apoi legai și sigilai pachețelul, astfel că arăta întocmai ca înainte. Mă întorsei în camera lui Van Koon și-l pusei la loc în valiza de mînă în care-l găsisem. Știam acum că Mr. James Allerdyke expediase, îndată după sosirea sa la Hull, lui Mr. Fullaway aceste bijuterii și că ele au căzut în mîinile lui Van Koon printr-o simplă întîmplare. Dar voiam să aflu mai multe. Înainte de toate voiam să știu dacă Van Koon era în directă legătură cu complotiștii și dacă știa că pachetul era de la James Allerdyke și că în el se aflau bijuteriile. Din fericire Mr. Rayner se și pusese în legătură cu un detectiv renumit, care-l observa cu mare grijă pe Van Koon, și în aceeași zi în care mă aflam în posesia bijuteriilor, aflarăm prin acest detectiv că Van Koon obișnuia să viziteze magazinul unui chimist pe nume Small, din Whitechapel. După aceea îl mai văzuse de vreo două ori plecînd de acolo, însoțit de un bărbat pe care îl urmări, și în care recunoscui, după descrierea lui, pe Mr. Merrifield, secretarul particular al lui Mr. Delkin.

Firește că am pus să fie urmăriți și observați cu grijă cei trei bărbații. Dar numele chimistului mă duse pe o urmă nouă și foarte importantă. Timp de cîteva săptămîni, pînă-n primele zile ale lunii mai, în Hotelul

Waldorf un tînăr pe nume Ebers a funcţionat ca om de serviciu la diferiţi locatari ai hotelului, între care şi la Mr. Fullaway. Din pricina aceasta venea mereu în apartamentul lui Mr. Fullaway, şi într-o zi, văzîndu-mă întîmplător cu nişte materiale fotografice care-mi aparţineau, îmi spuse că şi el este fotograf amator. Îmi recomandă deci diferite materiale, pe care mi le putea procura de la un prieten, un chimist, care era el însuşi un fotograf entuziast, şi-şi prepara singur substanţele necesare. Îi dădui lui Ebers bani şi-l rugai să-mi procure substanţele de care aveam nevoie ; după vreo două-trei zile îmi aduse mai multe pachete care purtau toate numele lui Small şi ca adresă o stradă din Whitechapel.

Eu şi Mr. Rayner începurăm aşadar să cumpănim cu luare aminte faptele şi ajunserăm la următoarea concluzie :

Întîi Ebers putea să intre în apartamentul lui Mr. Fullaway oricînd voia şi mai ales cînd Mr. Fullaway şi chiar eu eram absenţi. Mr. Fullaway n-are nici o grijă de scrisorile şi de telegramele sale, pe care le lasă împrăştiate pe oriunde, aşa că Ebers putea să descopere cu mare uşurinţă orice, şi astfel a dat şi de scrisorile în care era vorba de perlele lui Pinkie Pell şi de bijuteriile ducesei Nastirsevici.

Al doilea Ebers era un prieten sau un cunoscut al lui Small. Small era fără îndoială un chimist foarte priceput.

Al treilea Toate împrejurările morţii lui Mr. James Allerdyke şi a Lisettei Beaurepaire dovedeau un neobişnuit de dibaci asasinat prin otrăvire. Cine ar fi putut pune mai bine la cale aceasta decît un chimist ?

Al patrulea Bijuteriile ducesei Nastirsevici căzuseră în mîna lui Van Koon. Van Koon era un cunoscut al lui Small. Fără îndoială că acelaşi era cazul şi cu Merrifield, care, ca secretar particular al lui Delkin, ştia despre planul de cumpărare al bijuteriilor.

Fără îndoială, aşadar, că Small, Van Koon şi Merrifield erau aliaţi — şi Ebers făcea şi el parte din banda lor, dacă era complice sau numai o unealtă a lor asta ne era tot una. Dar aici mai e un fapt a cărui însemnătate n-am clarificat-o încă, dar poate că vreunul din dumneavoastră mi-ar putea da vreo informaţie. Iată despre

ce e vor. Înainte de a pleca în Rusia, Mr. James Allerdyke îmi dăduse o fotografie, făcută de curînd de vărul său, Mr. Marshall Allerdyke, aici de față. Fotografia aceasta a stat un timp pe masa mea de scris din biroul lui Mr. Fullaway, pînă ce într-o bună dimineață dispăru. Dar mie nu prea mi se întîmplă să rătăcesc vreun lucru, așa că răscolii prin toate sertarele, doar oi da de fotografie. Dar n-o găsii. După patru zile se afla din nou pe locul unde ar fi trebuit să fie tot timpul. Părerea mea e că a luat-o Ebers și că a copiat-o ca s-o dea cuiva, care să poată recunoaște pe Allerdyke de îndată ce l-ar vedea.

Dar acum să continui cu cercetările noastre privitoare la Small, Van Koon și Merrifield. După descoperirile făcute, Mr. Rayner propuse să înștiințăm imediat poliția. Eu însă nu eram de acord căci dovezile nu mi se păreau încă destul de clare, și voiam să prezint poliției un lucru neîndoielnic. Dar mai tîrziu a trebuit să recunosc că ar fi trebuit să acționez. Ebers a fost găsit mort într-un hotel din apropierea docurilor, și la o consfătuire din camera lui Mr. Fullaway Van Koon jucase un rol care bătea la ochi. Acum îmi apăru limpede că făptașii își dăduseră seama că sînt bănuiți, și că aveau poate de gînd să dispară cu ceea ce ei luau drept bijuteriile ducesei Nastirsevici. Eu și Rayner luarăm hotărîrea să facem pasul hotărîtor. Era un pas foarte primejdios — chiar pentru mine.

Fusesem între timp de mai multe ori la Whitechapel și cumpărasem din prăvălia lui Small obiecte fotografice, astfel că nu mai aveam nici cea mai slabă îndoială că acesta era bărbatul căutat ca autor al asasinatului Lisettei Beaurepaire. Acum, deoarece situația devenise critică, mă dusei din nou acolo. Îl găsi pe Small în fața prăvăliei lui, și asta îmi dădu curaj pentru un pas îndrăzneț. Îi spusei că sînt detectiv, că urmăresc cazul acesta din proprie inițiativă și că aș fi în posesia unei anumite dovezi. El mă privi, și știam că m-ar fi omorît pe loc, dacă n-aș fi fost atît de prevăzătoare să-i vorbesc într-un loc înțesat de lume. Apoi îi spusei și mai mult. Îi povestii că deși Van Koon era încredințat că în pachețelul pe care-l posedă sînt bijuteriile ducesei Nastirsevici — nu e decît o eroare, căci ele erau în posesia mea. Și îi comunicai chiar cum ajunsesem la ele. Era cît p-aci să cadă, auzindu-mă, dar îl liniștii, spunîndu-i

că venisem la el să-i propun o afacere. Îl asigurai că mi-e absolut indiferent tot ce a făcut el și asociații lui — și că nu voiam decît bani, nimic altceva decît bani! Cît ar plăti el și ceilalți pentru bijuterii și pentru tăcerea mea? Îi amintii de premiul de cincizeci de mii de lire sterline. El mă privi cu ochi sticloși, ca pe un diavol, și-mi spuse că ar avea poftă să mă ucidă pe loc, fără să-i pese de cele ce se vor întîmpla după aceea. Dar îl făcui atent că am un revolver în buzunarul jachetei și că mă și pricep să umblu cu el. Că degetele mele sînt tot atît de dibace ca și ale lui și că ar face mult mai bine să fie prudent. Totul n-ar fi decît o chestiune de bani — cît ar vrea așadar să-mi dea? Ne învoirăm pentru șaizeci de mii de lire sterline. Azi după amiază trebuia să mă întîlnească aici — și ceilalți doi trebuiau să fie și ei de față. Bani trebuiau dați în schimbul bijuteriilor, pentru care unul din ei trebuia să meargă cu mine la locuința mea particulară. Și — restul îl știți.

Miss Slade tăcu o clipă și aruncă o privire asupra bărbaților care o ascultaseră uluiți.

— Știți cel puțin tot ce e mai important, adăugă ea deodată. Deoarece asasinarea lui Ebers se făptuise în City, am anunțat poliția de acolo și i-am lăsat să trimită încoace destui oameni. Cred că asta-i tot. Numai că, firește, avem pretenții, Mr. Allerdyke, asupra premiului fixat de dumneavoastră și de cele două doamne. Și atunci, firește, vă vom preda, chiar în cursul după amiezii, bijuteriile ducesei Nastirsevici. Cît despre bijuteriile lui Miss Lennard, ele se află cu siguranță ascunse în casa lui Small. Da — asta-i totul.

— Exceptînd surpriza de aici, zise șeful cu voce calmă.

Desfăcu jurnalul cu pachețelul și-i arătă lui Miss Slade conținutul.

— Bijuteriile sînt aici, după cum vedeți. A fost datoria mea, deși foarte penibilă, să fac o percheziție în camera dumitale și să intru în posesia acestor obiecte de preț. Îmi pare rău, dar...

Miss Slade privi, surprinsă o clipă, pe șef; apoi îi rîse în față.

— Nu trebuie să vă scuzați, zise ea ironic. De altfel ceea ce aveți aici nu sînt decît niște copii fără preț, pe care Mr. Rayner le comandase pentru mine, căci nu pu-

team ști dacă nu vom fi siliți să arătăm bijuteriile vreunuia din criminali. Zău, v-ați gîndit că aș fi putut expune unei asemenea primejdii pietrele veritabile? Nu, bijuteriile ducesei sînt în deplină siguranță, depuse la banca mea, și dacă chemați un automobil, ne putem duce acolo să le scoatem.

34

Mărturisirea lui Merrifield

Tîrziu după amiază Marshall Allerdyke și Fullaway apărură încă o dată la Scotland Yard în urma unui urgent aviz telefonic și fură conduși îndată înaintea șefului poliției. El sta liniștit ca-ntotdeauna la biroul său, pe care se aflau două pachețele mici, strîns legate cu sfoară.

— Am ajuns în sfîrșit la finalul acestei afaceri, zise el, făcînd un semn cu mîna vizitatorilor săi să se așeze. Rămîn firește consecințe foarte neplăcute pentru oamenii pe care i-am putut aresta azi. În orice caz unul s-a sustras acestor consecințe. Small ne-a scăpat.

— A fugit! exclamă Fullaway.

— Small s-a sinucis azi după amiază, răspunse șeful cu același calm ca mai înainte. Un artist, un maestru în domeniul său, chiar dacă era un criminal. I s-a făcut o percheziție corporală foarte amănunțită, puteți fi încredințați de aceasta, astfel că n-aș putea admite decît că avusese o otravă misterioasă în gură — cunoscuta ascunzătoare din măseaua găurită. În orice caz e mort — a fost găsit mort în celula lui. De fapt, e păcat, căci merita spînzurătoarea cu vîrf și îndesat. Cel puțin după spusele lui Merrifield.

— După spusele lui Merrifield? întrebă Fullaway agitat. Încă nu pot crede că acest Merrifield e amestecat în afacerea asta.

— Merrifield a făcut mărturisiri complete, zise șeful. Acum o oră mi-a spus totul. A socotit că e cel mai bun lucru ce-l are de făcut; voia, firește, să-și salveze capul.

— Așa, asta voia ? întrebă Allerdyke furios. Să nădăjduim că judecătorii n-au să prea pună preț pe subterfugiile lui.

— Nu se poate spune nimic deocamdată, zise șeful. În orice caz are dorința să-și salveze viața și de aceea s-a arătat gata să-mi povestească totul. Firește că am pus să i se stenografieze răspunsurile, dar știu totul și pe dinafară, și dacă doriți am să vă povestesc. Veți recunoaște, Mr. Fullaway, că purtați o mare vină în această afacere, așa cum v-a spus-o în față secretara dumneavoastră, Miss Slade.

— O, știu, știu ! îl aprobă Fullaway. Dar ce a mărturisit ?

— Trebuie să aveți în vedere faptul că Merrifield nu putea să povestească decît ceea ce știa. Alte amănunte se vor afla pe parcurs. Cum v-am mai spus, Merrifield caută, firește, să se lepede de învinuirile de crimă — chiar dacă admite că a luat parte la jefuire. Spune, așadar, că ani de-a rîndul — și mai ales de cînd lucra ca secretar la Mr. Delkin — rămăsese cu desăvîrșire cinstit, dar cu cîțiva ani în urmă, atît în Londra cît și în New York, s-a aflat în legături îndoielnice cu Small și cu Van Koon. A reînnoit cunoștința cu Small anul acesta, cînd a venit cu Delkin încoace ; l-a întîlnit întîmplător. Începu apoi să-l frecventeze din nou, și amîndoi reluară relațiile cu Van Koon — pe care de altfel Chilverton îl căuta pentru o cu totul altă afacere. Small, care dovedea o preocupare diabolică pentru chimie, mai ales pentru prepararea otrăvurilor misterioase, avea aici în Whitechapel o mică fabrică de produse chimice și o prăvălie care mergea foarte bine. În casa lui se întîlneau cele trei vechi cunoștințe, și venea acolo și Ebers, care era fără îndoială o unealtă a lui Van Koon. Acest Ebers era un observator foarte ager, și desigur că el a atras cel dintîi atenția lui Small asupra perlelor lui Miss Lennard și a giuvaerelor ducesei Nastirsevici. Și Merrifield știa despre afacerea cu bijuteriile, dar Ebers putea să dea informațiunile cele mai precise, deoarece dumneata, Mr. Fullaway, aveai obiceiul să lași la întîmplare cele mai importante scrisori de afaceri.

— Știu, știu ! zise Fullaway oftînd. Sînt cam neglijent.

— Sînteți cam prea ! zise șeful cu o privire asupra lui Allerdyke. Poate că toate astea au să vă servească de învățătură. În orice caz de aici a pornit cunoașterea exactă a situației. După spusele lui Merrifield, Small era așadar cel care a luat conducerea afacerii. În slujba lui se afla Lydenberg, căruia i s-a dat o fotografie a lui James Allerdyke, pe care i-o procurase Ebers, și-l trimise apoi la Christiania, ca să-și pîndească victima.

— Știu asta ! interveni Allerdyke. Afacerea a fost bine ticluită.

— Desigur ! răspunse șeful. În același timp, Small află și despre probabila întoarcere a lui Miss Lennard și trimise pe Ebers, care cultivase cunoștința franțuzoaicei, la Hull s-o ia acolo în primire pe dînsa și caseta de bijuterii. Lucrul acesta a fost executat fără de nici o greutate. Nu tot așa de simplă era afacerea Lydenberg ; căci James Allerdyke expediase bijuteriile pe adresa dumitale, Mr. Fullaway. Cu toate acestea criminalii avură iarăși noroc prin faptul că pachețelul a nimerit prin simplă întîmplare în mîinile lui Van Koon — o întîmplare care a condus-o însă apoi și pe Miss Slade pe urmele lor.

Șeful făcu o pauză și clătină gînditor capul.

— Dar în ce privește evenimentele următoare, continuă el, nu știu dacă Mr. Merrifield spune adevărul despre ele. Poate că minte, dar îmi este foarte greu să i-o dovedesc. Declară cu toată hotărîrea că atît el cît și Van Koon n-au nimic de-a face cu asasinarea lui Lydenberg, a Lisettei Beaurepaire sau a lui Ebers. Mai spune că nu știe dacă Lydenberg l-a otrăvit pe James Allerdyke, deși admite că era în planul lor să fie jefuit la Hull. Small era după el unicul făptaș în toate crimele — și că proceda de obicei fără să consulte pe ceilalți doi.

Atît Merrifield cît și Van Koon spun că nu au cunoștință dacă Small însuși plecase la Hull și-l împușcase pe Lydenberg sau dacă Lydenberg n-a fost cumva asasinat din inițiativa vreunei asociații secrete, căci acest presupus doctor ar fi avut de-a face cu o astfel de asociație.

— Crezi dumneata una ca asta ?

— Nu pe de-a-ntregul, mărturisi șeful. În orice caz, acest Small se pricepea de minune să se descotorosească de uneltele sale, de îndată ce nu mai avea nevoie de ele.

Nu încape nici o îndoială că Small a fost acela care a otrăvit pe Lisette Beaurepaire și pe Ebers. Și Merrifield jură că atît el cît și Van Koon nu au știut despre aceasta.

— Dar apoi au aflat ?

— Da, asta-i întrebarea la care mai au de răspuns în fața justiției, spuse șeful. Și n-o să le fie ușor. De altminteri pare-se că luaseră toți trei hotărîrea să se facă nevăzuți, cînd a apărut energica Miss Slade. Small le povesti că ea ar avea bijuteriile ducesei Nastirsevici și că cerea șaizeci de mii de lire sterline. Cum puteau ajunge la o astfel de sumă ? Și acum vine o mărturisire a lui Merrifield care a speriat foarte mult pe Mr. Delkin, căruia i-am povestit lucrul acesta. Delkin are aici în Londra uriașe conturi deschise la Bancă, astfel că bancherului său nu i se părea deloc curios cînd acesta iscălea cecuri enorme. Merrifield mi-a mărturisit că este un excelent falsificator ; falsificase liniștit un cec al lui Delkin și ridicase șaizeci de mii de phunzi în bancnote, pe care le avea în buzunar cînd a fost arestat. Strașnică asociație, nu-i așa ?

Urmă acum o tăcere mai lungă. În sfîrșit se ridică Allerdyke cu fața întunecată.

— Mult aș fi dat ca acest Small să nu se fi putut sustrage spînzurătorii, zise el morocănos.

— Sînt convins, zise șeful, că Small și-ar fi înșelat pe cei doi tovarăși de nelegiuiri, dacă n-ar fi fost arestat prin intervenția lui Miss Slade. Dar oricare au fost planurile lui de mai tîrziu, nu le-a putut aduce la îndeplinire. Aici, în aceste două pachețele, se află obiectele de preț furate. Dacă sînteți amabili domnilor să-mi iscăliți chitanțele de primire, atunci puteți duce, dumneata Mr. Fullaway, acest pachețel ducesei Nastirsevici, iar dumneata Mr. Allerdyke, lui Miss Lennard. Și n-o să mi-o luați în nume de rău, adăugă el zîmbind, întinzîndu-le chitanțele, dacă voi delega pe lîngă fiecare din dumneavoastră cîte un agent de pază, ca să vă puteți duce la bun sfîrșit și fără primejdie misiunea.

SFÎRȘIT

Tiparul executat la ROMCART S. A. — București
sub comanda nr. 421

CARTEA UNIVERSALĂ S.R.L.